JEFFREY ARCHER

SA-I SPUNEM PRESEDINTELUI?

"Să-i spunem preşedintelui ?" încheie trilogia americană a scriitorului britanic Jeffrey Archer ("Cain şi Abel" şi "Fiica risipitoare").

În 3 martie orele 5:45 p.m. F.B.I. află despre existenţa unui complot care vizează preşedintele S.U.A. -Florentyna Kane. La nici două ore mai târziu, trei din cele patru persoane care cunosc acest secret sunt omorâte.

Agentul F.B.I. Mark Andrews rămâne singur. El ştie doar data la care va avea loc complotul şi ştie că este implicat un senator. Nu are decât şase zile ca să descopere unde va avea loc şi cine este implicat. Şase zile ca să împiedice moartea sigură a unui preşedinte.

*

"Un roman captivant, care depăşeşte ca tensiune " Ziua Şacalului"... Intriga se complică cu o viteză uluitoare pe măsură ce numărătoarea inversă se apropie de cifra zero - ora la care urma să fie asasinat preşedintele S.U.A.

Middlesbrough Gazette

*

"Singura diferenţă dintre această carte şi "Ziua şacalului" este că Archer este un scriitor mai bun."

The Chicago Tribune

*

"Captează cititorul de la prima până la ultima pagină."
Penthouse

*

"Extraordinară - timpul de desfăşurare a evenimentelor este atât de scurt încât te trezeşti citind-o pe nerăsuflate până la ultima pagină."

Birmingham Evening Mail

I.S.B.N. 973-9139-40-3

Lei 3200

Ilustrația copertei: THEODOR PETROŞANU

Jeffrey Archer

SĂ-I SPUNEM PREŞEDINTELUI?

Traducere şi note de:
DOINA CERACEANU

Editura VIVALDI
Bucureşti 1994

Pentru ADRIAN şi ANNE

NOTA AUTORULUI LA EDIŢIA REVIZUITĂ

Cînd am scris prima oară SĂ-I SPUNEM PREŞEDINTELUI? am plasat acţiunea în viitor, şase sau şapte ani mai tîrziu faţă de momentul prezent. Acum, că acel viitor a devenit trecut, credibilitatea poveştii este periclitată.

De asemenea, între timp am mai scris FIICA RISIPITOARE în care personajul principal, Florentyna Kane, devine prima femeie preşedinte a Statelor Unite ale Americii. De aceea mi se pare logic să modific personajele cărţii. Am preferat să introduc noul meu preşedinte fictiv în locul numelui real al lui Edward M. Kennedy, care era personajul central al romanului iniţial. Prin aceasta s-a stabilit o legătură firească cu FIICA RISIPITOARE şi cu KANE ŞI ABEL.

Nu am adus modificări esenţiale primei versiuni, dar a trebuit să fac unele schimbări, mai mult sau mai puţin semnificative, în această ediţie revizuită.

MARŢI DUPĂ-AMIAZA, 20 IANUARIE.
12:26 P.M.

– Eu, Florentyna Kane, jur solemn...

– Eu, Florentyna Kane, jur solemn...

– ... că voi îndeplini cu credinţă funcţia de preşedinte al Statelor Unite...

– ... că voi îndeplini cu credinţă funcţia de preşedinte al Statelor Unite...

– ... şi voi păstra, proteja şi apăra cu toată priceperea mea Constituţia Statelor Unite. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

– ... şi voi păstra, proteja şi apăra cu toată priceperea mea Constituţia Statelor Unite. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Cu mîna încă pe Biblie, cel de al patruzeci şi treilea preşedinte i-a zîmbit *primului gentleman al ţării*. Era sfîrşitul unei bătălii şi începutul alteia. Florentyna Kane ştia prea bine ce înseamnă o bătălie. Cea dintîi o purtase ca să fie aleasă în Congres, apoi în Senat, iar ultima avusese loc cu patru ani în urmă, cînd devenise prima femeie vicepreşedinte al Statelor Unite. După o campanie înverşunată în preliminarii reuşise să-l înfrîngă la mustaţă pe senatorul Ralph Brooks în cel de al cincilea tur de scrutin la Convenţia Partidului Democrat din iunie. În noiembrie a supravieţuit unei bătălii şi mai cumplite cu candidatul republican, un fost congresman din New York. Florentyna Kane a fost aleasă preşedinte al Statelor Unite cu 105.000 voturi, cu o diferenţă doar de un procent faţă de rivalul ei, fiind cea mai mică diferenţă din istoria Americii, mult mai mică chiar şi decît aceea cu care John F. Kennedy îl învinsese în 1960 pe Richard Nixon, cînd obţinuse 118.000 voturi.

După ce aplauzele au încetat, preşedintele a aşteptat să se termine cele douăzeci şi unu de salve de tun. Florentyna Kane şi-a dres vocea şi şi-a îndreptat privirile spre cei cincizeci de mii de oameni adunaţi în Piaţa Capitoliului şi alţi două sute de milioane care se aflau în faţa televizoarelor. În acea zi, nu era nevoie de pleduri şi haine groase care, de obicei, însoţeau asemenea ocazii. Vremea era neobişnuit de blîndă pentru

acest sfîrşit de ianuarie şi zăpada căzută de Crăciun se topise lăsînd scuarul din fața aripii de est a Capitoliului mustind de apă.

– Domnule vicepreşedinte Bradley, domnule ministru de justiție, domnule preşedinte Carter, domnule preşedinte Reagan, Înalt Prea Sfinția Voastră, stimați concetățeni.

Primul gentleman o privea, zîmbind în sinea lui ori de cîte ori recunoştea cuvinte şi fraze cu care contribuise şi el la discursul soției sale.

*

* *

Îşi începuseră ziua în jur de 6:30 a.m. Nici unul nu dormise prea bine după splendidul concert pre-inaugural dat în cinstea lor cu o seară în urmă. Florentyna Kane parcursese pentru ultima oară discursul prezidențial, subliniind cuvintele importante cu roşu şi făcînd unele schimbări minore.

Cînd se trezise dis-de-dimineață, Florentyna nu-şi pierduse timpul în fața şifonierului ci-şi alesese dintr-o singură privire rochia albastră. Îşi prinsese apoi broşa micuță pe care fostul ei soț, Richard, i-o dăruise chiar înainte de a muri.

Ori de cîte ori purta broşa aceea Florentyna îşi aducea aminte atunci de el; cum nu putuse să ia avionul din cauza unei greve a lucrătorilor de la întreținerea pistelor de zbor, cum închiriase, totuşi, o maşină ca să poată să fie alături de Florentyna cînd îşi ținea discursul cu ocazia înmînării diplomelor de absolvire la Harvard.

Richard n-a mai apucat niciodată să audă acel discurs, pe care revista *Newsweek* l-a numit trambulina de lansare

pentru preşedinţie – pentru că nu mult după sosirea ei la spital el murise.

Gîndurile Florentynei s-au întors din trecut la ziua de azi, la lumea reală, în care ea era cel mai puternic şef de stat de pe pămînt. Dar nu atît de puternic încît să-l aducă pe Richard înapoi. Florentyna şi-a privit chipul în oglindă. Se simţea sigură pe ea. La urma urmelor, deja fusese preşedinte aproape doi ani, după moartea neaşteptată a preşedintelui Parkin. Istoricii vor descoperi cu surprindere că ea aflase despre moartea preşedintelui cînd încerca să aplice ultima lovitură într-o partidă de golf cu cel mai bun prieten şi viitorul ei soţ, Edward Winchester.

Îşi întrerupseseră partida cînd elicopterele începuseră să se rotească deasupra capetelor lor. Unul dintre ele a aterizat şi un căpitan din infanteria marină a coborît în fugă, a alergat spre ea, a salutat şi a spus: „Doamnă preşedinte, preşedintele este mort." Acum poporul american prin propria voinţă arătase că este de acord să aibă în continuare o femeie la Casa Albă. Pentru prima oară în istorie Statele Unite îşi aleseseră o femeie în poziţia cea mai rîvnită din ierarhia politică. De la fereastra dormitorului, Florentyna a privit spre suprafaţa calmă a rîului Potomac ce strălucea în soarele dimineţii.

A ieşit din dormitor şi s-a dus în sufragerie unde soţul ei, Edward, discuta cu copiii, William şi Annabel. Florentyna i-a sărutat pe toţi trei înainte de a se aşeza la masă pentru micul dejun.

Au rîs amintindu-şi de trecut şi au discutat despre viitor, dar cînd ceasul a bătut ora opt, preşedintele i-a părăsit şi a plecat spre Biroul Oval. Şefa ei de cabinet, Janet Brown, o aştepta pe coridor.

– Bună dimineaţa, doamnă preşedinte.

– Bună dimineaţa, Janet. Totul este în ordine? a întrebat-o zîmbind.

– Cred că da, doamnă.

– Bun. De ce nu-mi faci programul zilei ca de obicei? Nu te îngrijora în privinţa mea, îţi voi urma instrucţiunile. Ce-ai dori să fac mai întîi?

– Au sosit 842 de telegrame şi 2.412 scrisori, dar ele vor trebui să aştepte, cu excepţia celor de la şefii de state. Pentru aceştia voi avea răspunsurile pregătite pe la ora douăsprezece.

– Pune-le data de astăzi, pentru că o să le facă plăcere şi am să le semnez pe fiecare în parte imediat ce sînt gata.

– Da, doamnă. V-am făcut şi programul. Începeţi ziua oficială la ora unsprezece cu o cafea cu foştii preşedinţi Reagan şi Carter, după care urmează ceremonia de Inaugurare. După Inaugurare veţi lua prînzul la Senat, apoi veţi asista la parada ce se va ţine în faţa Casei Albe.

Janet Brown i-a înmînat cîteva fişe prinse laolaltă, aşa cum proceda de cincisprezece ani, de cînd Florentyna fusese aleasă în Congres şi-i propusese să facă parte din funcţionarii ei. Acele fişe conţineau programul preşedintelui ceas cu ceas; acum erau mai puţine ca de obicei. Florentyna şi-a aruncat privirea peste ele şi i-a mulţumit şefei sale de cabinet. A apărut în uşă Edward Winchester. Cînd ea l-a zărit, el i-a zîmbit cu un amestec de iubire şi admiraţie. Florentyna n-a regretat niciodată hotărîrea aproape spontană pe care o luase de a se căsători cu el în finalul unei partide de golf din acea zi extraordinară, cînd i se comunicase moartea preşedintelui Parkin şi ea

avusese senzaţia certă că Richard ar fi fost de acord.

– O să mă ocup de hîrtiile mele pînă la ora unsprezece, i-a spus ea lui Edward.

El a dat din cap şi a plecat spre a-şi face propriile pregătiri pentru ziua ce o avea în faţă.

*

* *

În preajma Casei Albe deja începuseră să se adune cei dornici să participe la festivităţile de Inaugurare.

– Aş fi vrut să plouă, i-a mărturisit şeful Serviciului Secret ajutorului său; şi pentru el era una din cele mai importante zile din viaţă. Ştiu că cei mai mulţi dintre oameni sînt inofensivi, dar în împrejurări ca aceasta mă trec toţi fiorii.

Mulţimea număra cam vreo sută cincizeci de oameni; cincizeci dintre ei erau subalternii domnului Knight. Prima maşină care întotdeauna pleca cu cinci minute înaintea coloanei prezidenţiale verifica cu meticulozitate traseul spre Casa Albă; cei din Serviciul Secret urmăreau micile grupuri de oameni adunaţi de-a lungul străzii, mulţi dintre ei fluturau stegulete; se aflau cu toţii acolo spre a fi martori la Inaugurare şi cîndva, peste ani, aveau să povestească nepoţilor că o văzuseră pe Florentyna Kane cînd fusese instaurată ca preşedinte al Statelor Unite.

La ora 10:59 maestrul de ceremonii a deschis uşa din faţă şi lumea a început să ovaţioneze.

Florentyna şi soţul ei şi-au fluturat mîinile spre chipurile zîmbitoare şi doar instinctul profesional şi experienţa le-au spus că o parte din oameni nu-şi avea privirile îndreptate spre ei.

La ora 11:00 două limuzine negre s-au oprit fără nici un zgomot la intrarea de pe latura de nord a Casei Albe. Garda de onoare din Infanteria Marină stătea în poziție de drepți dînd onorul celor doi foşti preşedinți cu soțiile care au fost întîmpinați de Florentyna Kane la portic, privilegiu ce se acorda, de obicei, doar şefilor de state veniți în vizită. Însuşi preşedintele i-a condus în bibliotecă unde au servit o cafea împreună cu Edward, William şi Annabel.

Cel mai în vîrstă dintre ex-preşedinți se plîngea că a slăbit pentru că în ultimii opt ani a trebuit să suporte talentul culinar al soției sale.

– De ani de zile ea n-a folosit o tigaie, dar îşi îmbunătățeşte experiența zilnic. Ca să fiu sigur, i-am dat un exemplar din *Cartea de bucate* scoasă de *The New York Times*, singura dintre publicațiile lor care nu mă critică.

Florentyna a rîs nervos. Dorea ca acest protocol să se termine mai repede, dar şi-a dat seama că pe foştii preşedinți i-a bucurat reîntoarcerea la Casa Albă, aşa că s-a prefăcut că-i ascultă cu atenție, compunîndu-şi o expresie de mare concentrare, şi interes, cu care se obişnuise doar după aproape douăzeci de ani petrecuți în politică.

– Doamnă preşedinte... Florentyna a trebuit să se controleze rapid ca nimeni să nu observe reacția ei instinctivă la formula de adresare. Este douăsprezece şi un minut.

Şi-a înălțat privirile spre secretara ei de presă, apoi s-a ridicat de pe scaun şi i-a condus pe foştii preşedinți şi soțiile lor spre treptele Casei Albe. Fanfara Infanteriei Marine a intonat pentru ultima oară „Trăiască şeful" în onoarea fostului preşedinte. La ora unu avea să-l cînte pentru prima oară pentru noul locuitor de la Casa Albă.

Cei doi ex-preşedinţi au fost conduşi la prima maşină din coloană, o limuzină neagră, cu acoperişul transparent, impenetrabil pentru gloanţe. Speaker-ul Camerei, Jim Wright, şi liderul majorităţii parlamentare din Senat, Robert Byrd, ca reprezentanţi ai Congresului, deja îşi ocupaseră locurile în cea de a doua limuzină. Imediat în spatele lor veneau două maşini pline cu agenţi din Serviciul Secret. Florentyna şi Edward ocupau cea de a cincea limuzină din coloană. Vicepreşedintele Bradley din New Jersey şi soţia erau în cea de a şasea maşină.

H. Stuart Knight a mai făcut încă o verificare de rutină. Cei cincizeci de oameni ai săi ajunseseră acum la o sută. Dacă îi adunai şi pe cei din poliţia locală şi din F.B.I. numărul lor se ridica la cinci sute. Şi nu trebuie uitaţi băieţii de la C.I.A., şi-a zis cu amărăciune în sinea lui Knight. Cu siguranţă ei n-o să-i spună dacă aveau de gînd să se afle acolo sau nu şi nici chiar el nu putea întotdeauna să-i repereze în mulţime. A ascultat ovaţiile privitorilor care au urcat în crescendo cînd limuzina prezidenţială a pornit spre Capitoliu.

Edward îi vorbea molcom, dar gîndurile Florentynei erau în altă parte. Făcea cu mîna în mod mecanic spre mulţimea ce străjuia Pennsylvania Avenue, dar în minte îi răsăreau iar şi iar fraze din discurs. Prin faţa ochilor se perindau hotelul Willard, recent renovat, cele şapte clădiri în construcţie, destinate birourilor, noile magazine şi restaurante, precum şi frumoasele şi largile alei laterale; clădirea J. Edgar Hoover în care se afla F.B.I.-ul şi care încă purta numele primului director, în ciuda numeroaselor eforturi ale unor senatori de a-l schimba. Cît de mult se transformase acest bulevard în cincisprezece ani!

Au ajuns aproape de Capitoliu şi Edward a întrerupt reveria preşedintelui.

– Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea.

Ea i-a zîmbit şi i-a strîns mîna. Cele şase maşini s-au oprit.

Preşedintele Kane a intrat în Capitoliu, în grabă. Edward a rămas în urmă o clipă şi i-a mulţumit şoferului. Cei care au coborît din maşini au fost repede înconjuraţi de agenţi din Serviciul Secret şi s-au îndreptat spre locurile ce le erau rezervate pe podium, făcînd semne cu mîna spre mulţime. Între timp, maestrul de ceremonii a condus-o pe Florentyna de-a lungul culoarului, fiind salutată din zece în zece paşi de infanteriştii din Marina Militară. I-a ieşit apoi în întîmpinare vicepreşedintele Bradley. Cei doi au făcut un schimb de banalităţi fără ca vreunul din ei să fie atent la răspunsul celuilalt.

Cei doi ex-preşedinţi au străbătut culoarul zîmbind. Pentru prima oară preşedintele mai în vîrstă îşi arăta anii pe care-i avea, părul parcă i se grizonase peste noapte. Din nou el şi Florentyna şi-au strîns mîinile, aşa cum cerea protocolul; în ziua aceasta trebuiau s-o facă de şapte ori. Maestrul de ceremonii i-a condus printr-o mică sală de recepţie spre podiumul care fusese înălţat şi de această dată ca la toate Inaugurările prezidenţiale pe treptele de est ale Capitoliului. Mulţimea s-a ridicat în picioare şi a ovaţionat minute în şir în timp ce preşedintele şi foştii preşedinţi îşi fluturau mîinile; în cele din urmă aclamaţiile au încetat şi toţi aşteptau începerea ceremonialului de Inaugurare.

*

* *

– Dragii mei compatrioţi, îmi revine această înaltă funcţie într-un moment în care Statele Unite se confruntă cu probleme serioase şi grave pe plan mondial. Africa de

Sud este măcinată de un război civil nemilos între albi şi negri; în Orientul Mijlociu se repară ravagiile bătăliilor de anul trecut, dar ambele părţi sînt preocupate cu precădere în a-şi reface armamentul, nu şcolile, spitalele sau gospodăriile. La graniţele dintre China şi India şi dintre Rusia şi Pakistan sînt focare ce pot genera războaie între patru dintre cele mai mari naţiuni ale globului. America de Sud pendulează între extrema dreaptă şi extrema stîngă, dar nici una dintre ele nu pare a îmbunătăţi condiţiile de viaţă ale popoarelor lor. Două dintre semnatarele iniţiale ale Tratatului Atlanticului de Nord, Franţa şi Italia, sînt pe punctul de a se retrage din acest pact.

În 1949 preşedintele Harry S. Truman a anunţat că Statele Unite sînt gata, cu toate forţele şi resursele de care dispun, să apere libertatea oriunde ar fi ameninţată. Astăzi, s-ar putea ca unii să spună că acest angajament de proporţii s-a dovedit un eşec, că America a fost şi este prea slabă ca să-şi asume întreaga greutate şi responsabilitate de lider mondial. În faţa repetatelor crize internaţionale, orice cetăţean american se poate întreba de ce trebuie să-şi facă el griji pentru evenimente ce se întîmplă la capătul lumii şi de ce trebuie să-şi asume el responsabilitatea apărării libertăţii în afara graniţelor Statelor Unite.

La aceste întrebări n-am să răspund cu propriile mele cuvinte. John Donne în urmă cu mai bine de trei secole şi jumătate a spus: „Nici un individ nu este o insulă. Fiecare om este o părticică dintr-un continent." Statele Unite se întind de la Atlantic la Pacific şi din Arctica pînă la Ecuator. „Problemele umanităţii sînt şi problemele mele; şi ca atare niciodată nu am să întreb pentru cine bat clopotele; clopotele bat pentru fiecare dintre noi."

Lui Edward îi plăcea această parte a discursului. Exprima atît de bine propriile sale sentimente. Se întreba,

totuşi, dacă publicul avea să primească cu acelaşi entuziasm ca în trecut, figurile de stil ale Florentynei. Aplauzele furtunoase i-au dat răspunsul.

Acasă, vom organiza asistenţa medicală, încît să fim invidiaţi de toată lumea liberă. Aceasta va asigura tuturor cetăţenilor şanse egale pentru cel mai bun sfat şi ajutor medical. Nici un american nu trebuie lăsat să moară pentru că nu-şi poate permite să trăiască.

Mulţi democraţi votaseră împotriva Florentynei Kane din cauza atitudinii ei privind asistenţa medicală. Cînd un venerabil medic în vîrstă îi spusese: „Americanii trebuie să înveţe să stea pe propriile lor picioare", Florentyna îi dăduse următoarea replică: „Cum ar putea s-o facă dacă deja zac şi nu se mai pot ţine pe picioare?" „Dumnezeu să ne apere de o femeie preşedinte" îi spusese doctorul şi-i votase pe republicani.

Dar principala preocupare a acestei administraţii va fi în domeniul legislaţiei şi ordinii publice şi în acest sens intenţionez să propun Congresului o lege prin care vînzarea de arme cetăţenilor care n-au autorizaţie să fie considerată ilegală.

Aplauzele au scăzut în intensitate.
Florentyna şi-a înălţat capul.

Aşa că acum vă zic vouă, dragii mei compatrioţi, fie ca în acest sfîrşit de secol Statele Unite să aibă puterea să conducă lumea cu responsabilitate şi în spiritul dreptăţii şi să declare război împotriva bolilor, a discriminărilor şi a sărăciei.

Preşedintele s-a aşezat pe scaun; ca la un semn, întregul auditoriu s-a ridicat în picioare.

Discursul de şaisprezece minute fusese întrerupt de zece ori de aplauze. După ce şeful executivului american a plecat de la microfon, privirile nu i-au mai zăbovit asupra mulţimii care ovaţiona şi pe care acum o ştia cu siguranţă de partea sa, ci şi le-a îndreptat spre demnitarii de pe podium căutînd singura persoană pe care dorea s-o vadă. S-a dus spre soţul ei, l-a sărutat pe obraz şi l-a prins de braţ, după care maestrul de ceremonii i-a condus şi familia prezidenţială a părăsit podiumul.

Lui H. Stuart Knight nu-i plăceau lucrurile care nu se desfăşurau conform programului şi astăzi nimeni nu se încadrase în timpul stabilit. Toţi vor merge la masă cu o întîrziere de cel puţin treizeci de minute.

Şaptezeci şi şase de invitaţi, bărbaţi şi femei, care deţineau posturile cheie în Partidul Democrat, s-au ridicat în picioare cînd preşedintele a intrat în sală. Toţi liderii partidului care se hotărîseră să o sprijine pe această doamnă, în afară de susţinătorii senatorului Ralph Brooks, erau acum de faţă.

Unii dintre invitaţii la dineu deja făceau parte din cabinetul ei şi toţi cei prezenţi îşi avuseseră contribuţia lor la reîntoarcerea Florentynei la Casa Albă.

Preşedintele n-a avut nici şansa, nici dispoziţia de a mînca ceva; toţi voiau să stea de vorbă cu ea. Meniul fusese special alcătuit cu preferinţele ei, începea cu supă de raci, continua cu friptură de vită şi, în final, – piesa de rezistenţă – un tort de îngheţată din ciocolată care avea forma Casei Albe. Edward şi-a privit soţia cum ignora micul Birou Oval ce se afla pe farfurioara din faţa ei.

– Din cauza asta nu trebuie să facă niciodată cură de slăbire, comentase Marian Edelman, care fusese numită procuror general, spre surpriza multora.

Marian îi vorbea lui Edward despre importanța drepturilor copiilor. Edward încerca să asculte, dar nu izbutea; poate că altădată.

Cînd ultima bucățică din Casa Albă a fost demolată și cînd a fost strînsă ultima mînă, președintele și anturajul ei erau într-o întîrziere de patruzeci și cinci de minute. Cînd au ajuns în tribuna din fața Casei Albe, unde îi aștepta o mulțime de două sute de mii de oameni, cei mai ușurați au fost infanteriștii din garda de onoare a președintelui, care stăteau în poziție de drepți de peste o oră. Imediat ce președintele și-a ocupat locul, a început parada, acompaniată de fanfara Marinei Militare, care a abordat un repertoriu de la Sousa[1] pînă la *Dumnezeu să binecuvînteze America*. Care alegorice din fiecare stat, unele, precum cele din Illinois, făcînd aluzie la evenimente ce aveau legătură cu originea poloneză a Florentynei adăugau un plus de culoare unei parăzi care pentru ea avea o semnificație solemnă.

Florentyna și acum nutrea aceeași convingere că aceasta era singura națiune de pe pămînt care putea încredința cea mai înaltă funcție din stat fiicei unui imigrant.

Cînd după trei ore parada, în sfîrșit, s-a terminat și ultimul car alegoric a dispărut, Janet Brown, șefa de cabinet a Florentynei Kane, s-a aplecat spre urechea ei și a întrebat-o ce ar dori să facă pînă la începerea balului inaugural.

– Să semnez numirile în cabinet, scrisorile către șefii de state și să rezolv lucrările care mă așteaptă pe birou.

– De asta va trebui să vă îngrijiți în primii patru ani.

Președintele s-a întors direct la Casa Albă. Cînd a trecut prin porticul de sud, fanfara a intonat *Trăiască*

[1] Sousa, John Philip (1854–1932) – compozitor american și dirijor de fanfară.

şeful. Florentyna şi-a scos haina încă înainte de a ajunge în Biroul Oval. S-a aşezat hotărîtă la biroul impozant din lemn de stejar şi piele. A făcut o scurtă pauză plimbîndu-şi ochii prin încăpere. Totul era aşa cum dorise; în spatele ei se afla o fotografie a lui Richard jucînd fotbal. În faţă, un presse-papiers pe care era scris un citat din George Bernard Shaw pe care Annabel îl reproducea adeseori: „Unii oameni văd lucrurile aşa cum sînt şi spun de ce; eu visez lucruri care n-au existat niciodată şi spun de ce n-ar fi cu putinţă?". În stînga Florentynei era steagul prezidenţial, iar în dreapta steagul Statelor Unite. Dominînd centrul biroului se afla o machetă din *papier mâché* a Baronului din Varşovia făcută de William cînd avea paisprezece ani. Focul ardea în cămin. Abraham Lincoln din tabloul de deasupra îşi avea privirile coborîte spre preşedintele ce abia depusese jurămîntul. Dincolo de ferestrele boltite, pajiştile verzi se întindeau molcom pînă la Monumentul Washington. Preşedintele a zîmbit. Se întorsese acasă.

Florentyna a luat teancul de hîrtii oficiale pe care le avea în faţă şi şi-a aruncat privirile peste numele ce urmau să figureze în cabinetul ei; vor fi făcute treizeci de numiri. Preşedintele le-a semnat pe fiecare în parte cu cîte o înfloritură. Ultima a fost Janet Brown în postul de şef de cabinet. Florentyna a cerut apoi ca toate să fie trimise Congresului. Secretara de presă a adunat hîrtiile cu numele celor ce vor hotărî soarta Americii în următorii patru ani şi a spus:

– Mulţumesc, doamnă preşedinte. Apoi a adăugat: De ce aţi dori să vă ocupaţi în continuare?

– Întotdeauna să începi cu problema cea mai importantă, acesta este sfatul pe care îl dădea Lincoln, aşa că să mai parcurg o dată proiectul de lege pentru controlul şi folosirea armelor.

Secretara de presă a preşedintelui a fost străbătută de un fior pentru că ştia prea bine că bătălia ce se va da în Congres în următorii doi ani va fi probabil tot pe-atît de dură ca războiul civil căruia Lincoln a trebuit să-i facă faţă. Pentru că erau foarte mulţi oameni care încă mai considerau dreptul de a poseda arme ca un drept inalienabil ce l-au dobîndit odată cu naşterea. S-a rugat în gînd să nu sfîrşească în acelaşi mod: cu un Congres divizat.

Joi seara, 3 martie (doi ani mai tîrziu) 5:45 p.m.

Nick Stames avea de gînd să plece acasă. Se afla la slujbă de la ora şapte dimineaţa şi acum deja era 5:45 p.m. Nu-şi amintea să fi mîncat de prînz; soţia lui, Norma, din nou va bombăni reproşîndu-i că nu vine niciodată acasă la timp pentru cină, iar cînd îşi face apariţia, pentru ea este destul de tîrziu ca să mai merite să mănînce. Oare, cînd a fost ultima dată cînd au mîncat împreună de la primul la ultimul fel? Cînd el pleca la birou la ora 6:30 dimineaţa, Norma era încă în pat. Acum copiii erau la şcoală, aşa că ea nu avea altceva de făcut, decît să-i pregătească cina. Şi nu s-ar putea spune că lui Nick îi mergeau toate ca pe roate. Insuccesele lui, totuşi, o nemulţumeau, atîta doar că el era al dracului de bun în meserie, corespundea celor mai riguroase standarde; era cel mai tînăr agent special care răspundea de un întreg departament din F.B.I. şi un post ca acesta nu-l ocupi la vîrsta de patruzeci şi unu de ani ducîndu-te acasă în fiecare seară la timp pentru cină. În orice caz, Nick îşi iubea meseria. Era amanta lui; cel puţin din punctul ăsta de vedere, soţia nu-şi făcea probleme.

Nick Stames conducea Departamentul Washington din F.B.I. de nouă ani. Era cel de al treilea ca importanţă din toată America, deşi acoperea cel mai mic teritoriu – doar şaizeci şi unu de mile pătrate din Washington, D.C. –

avea douăzeci şi două de brigăzi; douăsprezece se ocupau de criminalitate şi zece de pază. Răspundea de menţinerea ordinii în capitala lumii! Deci era de aşteptat ca să întîrzie la masă uneori. Totuşi, în seara asta voia să facă un efort deosebit şi să ajungă la timp acasă. Cînd se iveau asemenea prilejuri îşi adora soţia. A ridicat telefonul de interior şi l-a sunat pe şeful de la Criminalistică, pe Grant Nanna.

– Grant.

– Da, şefule.

– Plec spre casă.

– Nu ştiam că mai ai şi o casă.

– Nu începe şi tu.

Nick Stames a pus receptorul în furcă şi şi-a trecut mîna prin părul lung şi negru. Ar fi făcut o figură mai bună în rolul unui criminal dintr-un film poliţist decît în ipostaza reală de agent F.B.I., pentru că totul la el era de culoare întunecată: ochi negri, piele măslinie, păr negru, chiar şi costumul şi pantofii erau negri, dar este adevărat că acele obiecte vestimentare aveau această culoare la toţi agenţii speciali. La reverul hainei purta o insignă cu două steaguri: al Statelor Unite şi al Greciei.

În urmă cu cîţiva ani i se oferise şansa de a trece strada şi de a fi promovat la sediul central ca unul dintre cei treisprezece consilieri ai directorului. Dar nu era stilul lui să stea pironit la o masă. Schimbarea ar fi însemnat pentru el trecerea de la mahala la palat; Departamentul Washington se afla la etajele patru, cinci şi opt din clădirea vechii Poşte de pe Pennsylvania Avenue. **Camerele sînt micuţe, ca nişte cutii de chibrituri, şi-ţi** dau impresia că se afla într-un cartier evreiesc sărăcăcios.

Pe măsură ce soarele dispărea după clădirile înalte de vizavi, în birou se făcea tot mai întuneric. Nick s-a îndreptat spre întrerupătorul electric. „Nu faceţi risipă de

energie", comenta o etichetă fluorescentă lipită de comutator. Aşa după cum fluxul continuu de bărbaţi şi femei în costume sobre, de culoare închisă, care intrau şi ieşeau din vechea clădire a Poştei, era un indiciu suficient pentru a localiza Departamentul Washington F.B.I., la fel şi această notiţă guvernamentală avertiza că cele două etaje din clădirea cu aspect de cavernă din Pennsylvania Avenue erau administrate de cerberii de la Departamentul Federal al Energiei.

Nick privea pe fereastră la noua clădire a cartierului general al F.B.I.-ului de peste drum, care fusese terminată în 1976, un edificiu imens şi urît ale cărui lifturi erau mai mari decît biroul său. Atinsese treapta 18 de salarizare şi numai directorul era plătit mai bine decît el. În orice caz, nu avea de gînd să stea la un birou pînă îl vor pensiona şi-i vor face cadou o pereche de butoni de aur. El voia să fie într-un contact permanent cu agenţii de pe stradă, să simtă pulsul activităţii. Voia să rămînă la Departamentul Washington şi moartea să-l găsească în picioare, nu aşezat la un birou. A apăsat din nou tasta de la interfon.

– Julie, o pornesc spre casă.

Julie Bayers şi-a ridicat privirile şi s-a uitat la ceas.

– Da, domnule Stames, a spus ea neîncrezătoare.

Cînd a trecut prin biroul ei, i-a zîmbit.

– Mă aşteaptă o musaca, pilaf de orez şi soţia; să nu le spui celor din Mafia.

Nick deja era cu un picior peste prag cînd a auzit telefonul direct sunînd. Dacă mai făcea încă un pas ajungea la lift, dar Nick niciodată n-a putut rezista să nu răspundă la un telefon. Julie s-a ridicat şi s-a îndreptat spre biroul lui.

– E-n ordine, Julie. O să răspund eu.

A străbătut cu paşi mari antecamera şi a ridicat telefonul care suna.

– Stames.

– Bună seara, domnule Stames. Sînt locotenentul Blake de la Poliția Metropolitană.

– Bună, Dave. Felicitări pentru avansare. Nu te-am văzut... a făcut o pauză... cred că de cinci ani, erai doar sergent. Ce mai faci?

– Mulțumesc, domnule Stames. Bine.

– Ei bine, locotenente, te-ai mutat la crime deosebit de grave, nu-i aşa? Ai prins un puştan de paisprezece ani furînd un pachet de gumă şi ai nevoie de cei mai buni oameni ai mei ca să afli unde e dosit bunul furat?

Blake a rîs.

– Nu-i chiar atît de grav, domnule Stames. Am un individ internat la Centrul Medical Woodrow Wilson care vrea să se întîlnească cu şeful F.B.I-ului, zice că ar avea ceva extrem de important să-i spună.

– Cunosc starea de spirit, mi-ar plăcea să mă întîlnesc chiar eu cu el. Ştii cumva dacă este unul dintre informatorii noştri obişnuiți, Dave?

– Nu, domnule.

– Cum îl cheamă?

– Angelo Casefikis.

Blake i-a dictat numele pe litere.

– Poți să mi-l descrii? l-a întrebat Stames.

– Nu. Am vorbit cu el doar la telefon. Tot ce a spus a fost că va fi rău pentru America dacă F.B.I-ul nu stă de vorbă cu el.

– Acum ți-a spus-o? Aşteaptă o clipă să verific numele. S-ar putea să fie vreun nebun. Nick Stames a apăsat pe butonul ce-i făcea legătura cu ofițerul de serviciu.

– Cine este de serviciu?

– Paul Fredericks, şefule.

– Paul, scoate „cutia cu nebuni".

„Cutia cu nebuni", aşa cum i se spunea, în glumă, în birou era o cartotecă cu numele oamenilor care obişnuiau să sune la miezul nopţii şi să spună că au văzut marţieni aterizînd în ograda lor sau că au descoperit un complot C.I.A. care va răsturna lumea.

Agentul special Fredericks a reapărut la celălalt capăt al firului cu cutia în faţa sa.

– E-n ordine, şefule. Cum îl cheamă?

– Angelo Casefikis, a spus Stames.

– Un grec nebun, a comentat Fredericks. Cu străinii ăştia niciodată nu ştii la ce să te aştepţi.

– Grecii nu sînt străini, i-a retezat-o Stames.

Numele lui, înainte de a fi fost scurtat, fusese Nick Stamatakis. Niciodată nu l-a iertat pe tatăl său, Dumnezeu să-l odihnească în pace, pentru anglicizarea unui superb nume elenic.

– Iertaţi-mă, domnule. Un astfel de nume nu există nici în „cutia cu nebuni", nici în dosarul cu informatori. Individul a menţionat cumva numele vreunui agent pe care-l cunoaşte?

– Nu. A vrut doar să vorbească cu şeful F.B.I-ului.

– Nu vrem cu toţii?

– Gata cu glumele, Paul, sau ai să faci de serviciu la Reclamaţii mai mult decît o săptămînă cum prevede regulamentul.

Fiecare agent din Departament lucra o săptămînă pe an la „cutia cu nebuni", răspunzînd toată noaptea la telefon, trebuind să facă faţă unor marţieni abili, să dejoace lovituri de stat ale C.I.A. şi, mai presus de toate, să nu-i deranjeze pe cei din conducerea F.B.I. Fiecare agent se îngrozea de acea săptămînă. Paul Fredericks a pus rapid telefonul jos. Două săptămîni să faci aici de serviciu şi poţi să fii sigur că ai să adaugi la cartotecă încă o fişă cu propriul nume.

– Ei bine, ţi-ai format vreo părere, l-a întrebat Stames pe Blake în timp ce căuta cu înfrigurare o ţigară în sertarul stîng de la birou. Cum ţi s-a părut?

– Speriat şi incoerent. Am trimis pe unul din oamenii mei să-l vadă, dar n-a putut să scoată nimic de la el în afară de faptul că America trebuie să audă ce are el de spus. Pare, într-adevăr, înfricoşat. A fost împuşcat în picior şi s-ar putea ivi complicaţii. S-a infectat; se pare că a lăsat să treacă cîteva zile pînă s-a hotărît să vină la spital.

– Cum a fost împuşcat?

– Nu ştiu încă. Încercăm să găsim martori, dar pînă acum n-am aflat nimic şi Casefikis refuză să vorbească.

– Vrea F.B.I-ul, nu? Şi de aici pe cel mai bun, nu? a spus Stames, regretînd remarca în clipa în care a făcut-o; dar era prea tîrziu. N-a încercat s-o mai dreagă. Mulţumesc, locotenente, a spus el. Am să dau cazul imediat cuiva şi mîine dimineaţă te informez.

Stames a pus telefonul jos. Se făcuse deja ora şase – de ce se întorsese? Să-l ia naiba de telefon! Grant Nanna ar fi mînuit întreaga afacere tot atît de bine şi el n-ar fi făcut remarca aceea nechibzuită despre cel mai bun. Şi aşa erau destule frecuşuri între F.B.I. şi Poliţia Metropolitană fără a mai fi nevoie să adauge şi el altele în plus. Nick a ridicat telefonul de interior şi l-a sunat pe şeful Secţiei Criminalistice.

– Grant, vreau să-ţi vorbesc.

– Parcă ai spus că pleci acasă.

– Vino pentru o clipă în biroul meu, te rog.

– Bineînţeles, şefule, imediat.

În cîteva secunde şi-a făcut apariţia Grant Nanna cu nelipsitul lui trabuc. Îşi pusese jacheta pe care n-o purta decît atunci cînd intra în biroul lui Nick.

Se putea scrie un roman despre cariera lui Nanna. Se născuse în El Campo, în Texas, obţinînd o licenţă în arte

la Baylor şi apoi o alta în drept la S.M.U. Ca tînăr agent la Departamentul din Pittsburgh şi-a cunoscut viitoarea soţie, Betty, o stenodactilografă la F.B.I. Aveau patru copii şi toţi au urmat Institutul Politehnic din Virginia, doi ieşind ingineri, unul doctor şi altul dentist. Nanna era agent F.B.I. de peste treizeci de ani, depăşindu-l pe Nick cu doisprezece ani ca vechime. De fapt, Nick îi fusese subaltern. Nanna nu-i purta nici o ranchiună, de vreme ce el era şeful Secţiei Criminalistice şi, în plus, îl respecta foarte mult pe Nick – aşa cum îl numea cînd nu se găseau de faţă şi alţii.

– Care-i problema, şefule?

Stames şi-a înălţat privirile cînd Nanna a intrat în birou. N-a putut să nu observe că şeful de la Criminalistică, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, robust, înalt de cinci picioare şi nouă ţoli, ce-şi mesteca într-una trabucul în colţul gurii era departe de canoanele impuse de Biroul Agenţilor Federali. Un bărbat înalt de cinci picioare şi nouă ţoli trebuia să cîntărească între o sută cincizeci şi patru şi o sută şaizeci şi unu de livre. Nanna întotdeauna fusese nevoit să recurgă la tot felul de tertipuri cînd se făcea cîntărirea trimestrială a agenţilor. De multe ori n-a mai avut încotro şi şi-a luat măsuri ca să scape de livrele în plus, prin care încălca regulamentul Biroului Federal, mai ales în timpul lui Hoover cînd agenţii trebuiau să fie înalţi şi supli.

Ce importanţă are? şi-a zis în gînd Stames. Cunoştinţele şi experienţa lui Grant făceau cît o duzină de agenţi tineri, supli, cu înfăţişare atletică, pe care zilnic îi puteai întîlni la tot pasul pe culoarele Departamentului din Washington. Aşa cum se mai întîmplase de o sută de ori pînă acum, şi-a zis că se va ocupa altădată de supraponderabilitatea lui Nanna.

Nick i-a repetat povestea despre grecul din Centrul Medical Woodrow Wilson, aşa cum o auzise de la locotenentul Blake.

– Vreau să trimiţi acolo doi oameni. Cine este de serviciu în seara asta?

– Aspirină. Dar, dacă crezi că s-ar putea să fie un informator, şefule, cu siguranţă nu-l putem trimite pe el.

Aspirină era porecla celui mai în vîrstă agent care încă mai lucra în Departamentul Washington. După ce în tinereţe slujise sub Hoover, acum făcea totul ca la carte, ceea ce dădea dureri de cap mai tuturor. Urma să se pensioneze la sfîrşitul anului şi acum exasperarea se transforma în nostalgie.

– Nu, nu-l trimite pe Aspirină. Trimite doi tineri.

– Ce-ai zice de Calvert şi Andrews?

– De acord, a răspuns Stames. Dacă ei pornesc imediat, aş putea să mă duc şi eu, totuşi, la cină. Sună-mă acasă, dacă este ceva deosebit.

Grant Nanna a părăsit biroul şi Nick i-a zîmbit curtenitor pentru a doua oară secretarei în timp ce-şi lua rămas bun. Ea era singurul lucru atractiv din Departamentul Washington. Julie şi-a înălţat privirile zîmbindu-i, la rîndul ei, cu nonşalanţă.

– Nu mă deranjează să lucrez pentru un agent F.B.I., dar sub nici o formă n-am să mă mărit vreodată cu vreunul, i-a spus ea micii oglinzi din sertarul de sus al biroului.

Grant Nanna s-a întors în biroul lui şi a ridicat telefonul ce făcea legătura cu camera de expertiză criminalistică.

– Trimite-i pe Calvert şi Andrews la mine.

– Da, şefule.

S-a auzit un ciocănit hotărît la uşă. Au intrat cei doi agenţi speciali. Barry Calvert era înalt, se încadra în orice

standarde, avea şase picioare şi şase ţoli, fără pantofi, dar nu multă lume îl văzuse astfel. La cei treizeci şi doi de ani ai săi, era considerat unul dintre cei mai ambiţioşi tineri de la Secţia de Criminalistică. Purta o jachetă verde închis, pantaloni de culoare închisă, greu de precizat şi ghete de piele neagră, cu talpă dublă. Păru-i castaniu era tuns scurt, cu cărare pe dreapta. Ochelarii de aviator erau singurul semn de nonconformism. Întotdeauna putea fi găsit la serviciu mult după ora cînd se termina în mod oficial programul – 5 : 30 – dar nu pentru că ţinea cu tot dinadinsul să ajungă în vîrful ierarhiei. Pur şi simplu, îi plăcea slujba. Nu iubise pe nimeni altcineva, din cîte ştiau colegii, sau cel puţin nu fusese decît ceva trecător. Era originar din Mid-West şi intrase în F.B.I. după ce obţinuse o licenţă în sociologie la Indiana University, urmată de un curs de cincisprezece săptămîni la Quantico, Academia F.B.I. Din orice unghi ar fi fost privit era arhetipul agentului F.B.I.

Prin contrast cu el, Mark Andrews fusese unul dintre cei mai neobişnuiţi oameni care intrase în F.B.I. După ce studiase istoria la Yale, îşi continuase tot acolo cursurile postuniversitare la Facultatea de Drept şi apoi se hotărîse să încerce pentru cîtiva ani o carieră mai aventuroasă înainte de a intra la o firmă cu profil juridic. A considerat că i-ar fi folositor să-i cunoască pe criminali şi pe poliţişti direct de la sursă. Cînd şi-a făcut cererea spre a fi admis în F.B.I. nu a venit cu această motivaţie – pentru că nimeni nu s-ar fi putut gîndi la Biroul Federal de Investigaţii ca la un experiment academic. De fapt, Hoover îl concepuse într-o asemenea măsură ca o carieră în sine, încît n-a permis niciodată agenţilor care l-au părăsit să se mai întoarcă. La înălţimea-i de şase picioare, Mark Andrews părea mic în comparaţie cu Calvert. Avea un chip ce-ţi dădea senzaţia de prospeţime şi franchețe, ochii îi erau albaştri, limpezi şi părul blond, cîrlionţat, suficient de lung încît să-i

atingă gulerul cămăşii. Avea douăzeci şi opt de ani şi era unul dintre cei mai tineri agenţi din Departament. Hainele-i erau întotdeauna elegante şi după ultima croială a modei şi uneori nu foarte regulamentare. Nick Stames l-a prins odată într-o jachetă sport roşie şi pantaloni maro şi l-a trimis acasă să se îmbrace corespunzător spre a nu compromite Departamentul. Şarmul personal l-a scos pe Mark din multe buclucuri la Secţia de Criminalistică, dar el avea o perseverenţă în urmărirea unui ţel care ţinea mai degrabă de educaţia de la Ivy League. Era plin de încredere în sine, dar deloc arivist sau preocupat de propria-i ascensiune, şi nu făcea confidenţe nimănui de la slujbă despre planurile sale profesionale.

Grant Nanna le-a spus povestea despre omul speriat care-i aştepta la Woodrow Wilson.

– Este negru? s-a interesat Calvert.

– Nu. Grec.

Surpriza i se citea în ochi. Optzeci de procente din locuitorii Washington-ului erau negri şi nouăzeci şi opt la sută din cei arestaţi sub acuzaţii de crimă tot dintre ei proveneau. Unul din motivele pentru care pătrunderea de la Watergate trezise suspiciuni din capul locului pentru acei care cunoşteau bine Washington-ul fusese şi faptul că n-a fost implicat nici un negru, deşi agenţii F.B.I. n-au recunoscut-o niciodată.

– O.K., Barry, crezi că ai să te descurci?

– Bineînţeles. Doriţi să aveţi un raport pe masa dumneavoastră mîine dimineaţă?

– Nu. Şeful vrea ca să iei legătura cu el direct dacă se iveşte ceva deosebit, dacă nu, faci un raport obişnuit.

Telefonul de pe biroul lui Nanna a sunat.

– Domnul Stames vă caută prin radio-telefonul din maşina sa, domnule Nanna, a spus Polly care era de serviciu de noapte.

– N-are pic de astîmpăr, le-a şoptit Grant celor doi tineri agenţi acoperind receptorul cu palma.

– Bună, şefule.

– Grant, ţi-am spus că grecul a avut un glonţ în picior şi că rana s-a infectat?

– Da, şefule.

– Bun. Fă-mi te rog, o favoare. Sună-l pe părintele Gregory de la biserica mea, Sf. Constantin şi Elena, şi roagă-l să meargă la spital să-l vadă.

– Voi face aşa cum doreşti.

– Şi du-te acasă, Grant. Aspirină o să se descurce şi singur peste noapte.

– Eram chiar pe punctul de a pleca, şefule.

Telefonul s-a închis.

– O.K. Acum amîndoi la treabă.

Cei doi agenţi speciali au pornit-o de-a lungul coridorului cenuşiu şi au intrat în liftul de serviciu, care, ca de obicei, părea a avea nevoie de o manivelă ca s-o ia din loc. În cele din urmă au ajuns în stradă, în Pennsylvania Avenue şi au plecat cu maşina de serviciu.

Mark a trecut la volanul Ford-ului albastru închis şi au coborît Pennsylvania Avenue, pe lîngă Arhivele Naţionale şi Mellon Gallery. Au ocolit terenurile pline de verdeaţă din jurul Capitoliului şi au apucat-o pe Independence Avenue îndreptîndu-se spre partea de sud-est a Washington-ului. În timp ce aşteptau schimbarea semaforului la intersecţia cu 1-st Street, lîngă Biblioteca Congresului, Barry mocnea de furie din cauza traficului aglomerat la orele de vîrf şi-şi privea mereu ceasul.

– De ce nu i-au dat lui Aspirină să facă afurisita asta de treabă?

– Cine l-ar trimite pe Aspirină la un spital? i-a răspuns Mark.

Barry a zîmbit. Cei doi tineri s-au împrietenit din prima clipă cînd s-au întîlnit la Academia F.B.I. din Quantico. În prima zi, la cursul practic, fiecare cursant primea o telegramă prin care i se confirma că fusese acceptat la şcoală. Fiecare elev trebuia să ceară şi să verifice autenticitatea telegramei vecinilor din dreapta şi din stînga sa. Exerciţiul avea drept scop să scoată în evidenţă necesitatea unei precauţii extreme. Mark şi-a aruncat ochii peste telegrama lui Barry şi i-a înapoiat-o cu un zîmbet.

– Presupun că eşti admis, i-a spus el, dacă regulamentul F.B.I. îl acceptă pe King Kong în rîndurile sale.

– Ascultă, i-a răspuns Calvert citind telegrama lui Mark cu atenţie. S-ar putea ca într-o bună zi să ai nevoie de King Kong, domnule Andrews.

Semaforul s-a schimbat în verde, dar maşina din faţa lui Mark şi Barry ce se afla pe banda de mijloc a semnalizat stînga spre a o vira pe 1-th Street. Aşa că pentru moment cei doi agenţi grăbiţi de la F.B.I. erau blocaţi în trafic.

– Ce crezi că ar putea să ne spună tipul ăla?

– Sper să aibă vreo legătură cu povestea de la bancă, din oraşul de jos, i-a răspuns Barry. Eu încă mă ocup de caz şi după trei săptămîni n-am nici un fir. Stames începe să-şi piardă răbdarea.

– Nu, nu poate fi asta, mai cu seamă dacă ţii cont de glonţul din picior. Probabil că soţia l-a împuşcat pentru că n-a fost la timp acasă să-şi mănînce musacaua.

– Ştii, şeful nu trimite preot decît la un grec. Aşa că atîta vreme cît este o chestiune în care el se implică personal, chiar dacă noi am înota în noroi pînă-n gît şi tot nu l-am impresiona.

Amîndoi au rîs pentru că ştiau că, în cazul în care vreunul din ei ar da de bucluc, Nick Stames ar demonta

Monumentul Washington bucată cu bucată dacă ar şti că asta ar ajuta la ceva. Pe măsură ce maşina înainta pe Independence Avenue, în inima Washington-ului de sud-est, traficul se reducea treptat. După cîteva minute au depăşit 19-th Street şi D.C. Armory şi au ajuns la Centrul Medical Woodrow Wilson. Au găsit parcajul pentru vizitatori şi Calvert a verificat de două ori ca portierele să fie închise. Nimic nu este mai jenant pentru un agent federal decît să i se fure maşina şi apoi să fie chemat la Poliţia Metropolitană ca să şi-o ridice. Acesta era cel mai rapid mod de a ajunge să te ocupi de „cutia cu nebuni“ timp de o lună.

Înfăţişarea spitalului era sumbră şi deprimantă, iar coridoarele cenuşii şi pustii. Asistenta care era în tură de noapte la Informaţii le-a spus că pacientul Casefikis se află la etajul al patrulea, salonul 4308. Amîndoi agenţii au fost surprinşi de lipsa oricăror măsuri de securitate şi pază. Nimeni nu le-a cerut nici o legitimaţie şi au fost lăsaţi să umble de capul lor prin clădire de parcă erau pacienţii spitalului.

Liftul i-a dus urcînd anevoie pînă la etajul al patrulea. În el se mai aflau un bărbat în cîrje şi o femeie într-un scaun pe rotile care sporovăiau între ei de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume. Cînd au ajuns la etajul al patrulea, Calvert s-a îndreptat spre o soră şi i-a cerut să aducă medicul de gardă.

– Cred că doamna doctor Dexter şi-a terminat garda, dar am să verific, a spus asistenta şi a plecat grăbită.

Ea nu avea o vizită din partea F.B.I.-ului în fiecare zi, iar bărbatul mai scund şi cu ochi albaştri arăta atît de bine. Asistenta şi doctoriţa s-au întors împreună. Doctora Dexter a fost o surpriză şi pentru Calvert şi pentru Andrews. Cei doi s-au prezentat. Pesemne că picioarele erau pricina, a hotărît în sinea lui Mark. Ultima oară cînd văzuse asemenea picioare se întîmplase la cinema-

tograful clubului Yale, unde rulase o reluare a filmului *Absolventa*, cu Anne Bancroft. A fost pentru prima oară cînd a privit cu mare atenție la picioarele unei femei și de atunci n-a mai încetat niciodată să le studieze.

Pe ecusonul roșu din plastic ce-i împodobea halatul alb și apretat era scris cu litere negre „Dr. Elizabeth Dexter". Sub halat, Mark a observat o bluză roșie, de mătase și o fustă cu o croială modernă, neagră, ce-i acoperea genunchii. Doctorița Dexter era de înălțime mijlocie și de o suplețe ce-ți crea impresia de fragilitate. Din cîte își putea da seama Mark, nu era fardată deloc; cu certitudine, piele fină și ochii negri nu aveau nevoie de nici un artificiu. Această excursie, pînă la urmă, se dovedea a fi profitabilă. În schimb, Barry nu a manifestat nici un interes față de frumoasa doctoriță și a cerut să vadă dosarul medical al lui Casefikis. Mark imediat s-a gîndit la un pretext de conversație.

– Sînteți rudă cu senatorul Dexter? a întrebat el accentuînd ușor pe cuvîntul senator.

– Da, este tatăl meu, a răspuns ea plat, evident obișnuită cu întrebarea și destul de plictisită de ea sau de aceia ce-și imaginau că este important.

– I-am urmat cursurile în ultimul an la Yale, a spus Mark dîndu-și seama că se lăuda singur, dar Calvert avea să termine acel blestemat de raport medical în cîteva clipe.

– O, și dumneata ai fost la Yale? l-a întrebat ea. Cînd ai terminat?

– Acum trei ani. Facultatea de Drept, i-a răspuns Mark.

– S-ar putea chiar să ne fi întîlnit. Eu am terminat Medicina anul trecut.

– Dacă v-aș fi mai întîlnit pînă acum, doctor Dexter, nu v-aș fi uitat.

– Hei, voi doi din Ivy League, cînd aveți de gînd să vă terminați de depănat povestea vieții, pentru că cel din

Midwest ar dori să-şi ducă la capăt misiunea, i-a întrerupt Barry Calvert.

Da, şi-a zis în sinea lui Mark, Barry va sfîrşi ca director într-o bună zi.

– Ce ne puteţi spune despre pacient, doctor Dexter? a întrebat-o Calvert.

– Mi-e teamă că foarte puţin, i-a răspuns doctoriţa, reluînd dosarul lui Casefikis. S-a prezentat de bună voie la spital şi a declarat rănirea prin împuşcare. Rana era deja septică şi părea a se fi întîmplat în urmă cu o săptămînă; ar fi fost bine dacă venea mai devreme. În dimineaţa asta i-am extras glonţul. După cum ştiţi, domnule Calvert, este datoria noastră să informăm poliţia imediat ce avem un pacient rănit prin împuşcare, aşa că i-am sunat pe băieţii dumneavoastră de la Poliţia Metropolitană.

– Nu sînt băieţii noştri, a corectat-o Mark.

– Iertaţi-mă, i-a răspuns doctoriţa. Pentru un medic un poliţist este un poliţist.

– Şi pentru un poliţist un doctor este un doctor, dar şi dumneavoastră aveţi specialităţi – ortopedie, ginecologie, neurologie – nu-i aşa? Doar nu vreţi să spuneţi că eu arăt ca unul din curcanii de la Poliţie?

Doctor Dexter nu s-a lăsat ademenită într-un răspuns care să-l flateze. A deschis dosarul.

– Tot ceea ce cunoaştem este că respectivul se numeşte Angelo Casefikis şi este grec de origine. Pînă acum n-a mai fost înregistrat niciodată în acest spital. A declarat că are treizeci şi opt de ani... Mă tem că alte amănunte nu vă pot furniza.

– Perfect, cam acestea sînt datele pe care le obţinem de obicei, a spus Calvert. Am putea să-l vedem?

– Bineînţeles. Vă rog urmaţi-mă.

Elizabeth Dexter s-a răsucit pe călcîie şi i-a condus de-a lungul coridorului. Cei doi bărbaţi au urmat-o, Barry

căutînd cu privirea salonul cu numărul 4308 iar Mark admirîndu-i picioarele. Cînd au ajuns, s-au uitat prin mica fereastră şi au văzut doi bărbaţi, Angelo Casefikis şi un negru cu o figură foarte veselă, ce priveau la un televizor al cărui sonor era oprit.

– N-am putea să vorbim numai cu el, doctor Dexter?

– De ce? a întrebat ea.

– Nu ştim ce intenţionează să ne spună şi s-ar putea să nu dorească să mai audă şi alţii.

– Ei bine, nu vă faceţi probleme, a spus doctoriţa Dexter rîzînd. Poştaşul meu favorit, Benjamin Reynolds, cel care stă în patul de alături este complet surd şi pînă nu-l vom opera săptămîna viitoare nu va putea să audă nici trîmbiţa arhanghelului Gabriel pentru Ziua Judecăţii de Apoi şi cu atît mai puţin un secret de stat.

Calvert a zîmbit pentru prima oară.

– Ar fi un martor grozav.

Doctoriţa i-a condus pe Calvert şi Andrews în salon, după care a plecat. Am să te văd curînd, frumoasă doamnă, şi-a promis Mark în gînd. Calvert i-a aruncat lui Benjamin Reynolds o privire suspicioasă, dar negrul i-a trimis un zîmbet fericit, i-a făcut un scurt semn cu mîna şi a continuat să urmărească filmul *Piramida de 25.000 dolari* fără sonor; în orice caz, Barry Calvert a rămas în picioare lîngă pat blocînd imaginea lui Casefikis spre a împiedica o eventuală citire a cuvintelor după mişcarea buzelor.

– Domnul Casefikis?

– Da.

Casefikis era un bărbat de talie mijlocie, cu un chip pămîntiu, de om bolnav, cu nas proeminent, sprîncene stufoase şi o expresie de nelinişte ce-i rămăsese întipărită pe figură. Păru-i era bogat, negru şi răvăşit. Mîinile care-i zăceau pe cearşaful alb păreau deosebit de mari şi

venele foarte proeminente. Un picior era înfăşurat în bandaje şi-l ţinea deasupra cuverturii. Ochii i se plimbau nervos de la un bărbat la celălalt.

– Sînt agentul special Calvert şi el este agentul special Andrews. Sîntem ofiţeri F.B.I. Am înţeles că doriţi să staţi de vorbă cu noi.

Amîndoi şi-au scos legitimaţiile din buzunarul drept din interiorul hainei şi i le-au arătat lui Casefikis ţinîndu-le în mîna stîngă. Chiar şi asupra acestui gest aparent nesemnificativ se insista la şcoala de pregătire a noilor agenţi F.B.I. pentru că „mîna puternică" trebuia să le rămînă liberă şi să folosească pistolul dacă era necesar.

Casefikis le-a studiat legitimaţiile cu o figură încruntată şi nedumerită, muşcîndu-şi buzele, fiind evident că nu ştia la ce să se uite. Semnătura agentului trebuia să acopere parţial ştampila Departamentului de Justiţie spre a confirma autenticitatea documentului. S-a uitat la numărul legitimaţiei lui Mark, 3302, şi la numărul insignei, 1721. N-a scos nici o vorbă de parcă ar fi stat pe gînduri, întrebîndu-se de unde s-o înceapă sau poate că voia să se răzgîndească şi să nu mai spună nimic. Şi-a pironit privirile asupra lui Mark, care părea, de la o poştă, mult mai înţelegător şi şi-a început povestea.

– Pînă acum nu avut niciodată de-a face cu poliţia, a spus el. Cu nici un fel de poliţie, de nicăieri.

Nici unul dintre agenţi n-a zîmbit şi nici n-a comentat.

– Dar acum eu în mare primejdie şi, pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor.

Calvert a intervenit.

– De ce ai nevoie de ajutorul nostru?

– Sînt imigrant ilegal, la fel soţia. Amîndoi greci de origine, venit la Baltimore cu vaporul şi lucrăm aici de doi ani. În Grecia nu avem nimic ca să întoarcem.

Cu un efort vădit şi printre poticneli a continuat:

– Am o informaţie, vreau s-o negociez, dau la voi dacă nu sîntem expulzaţi.

– Nu putem face un asemenea... a început Mark.

Barry i-a atins braţul lui Mark.

– Dacă este importantă şi ne puteţi ajuta să prevenim un delict grav vom vorbi cu autorităţile de la Imigrări. Asta-i tot ce putem promite.

Mark a reflectat în sinea lui; dacă la cele şase milioane de imigranţi ilegali din Statele Unite se mai adăugau doi, n-avea să se scufunde din cauza lor vaporul.

Casefikis arăta disperat.

– Aveam nevoie de slujbă, aveam nevoie de bani, înţelegeţi?

Amîndoi înţelegeau. Se confruntau cu asemenea probleme de zeci de ori într-o săptămînă, sub diverse aspecte.

– Cînd s-a oferit la mine slujba asta de ospătar în restaurant, soţia mea foarte încîntat. În a doua săptămînă s-a dat la mine servici special, să servesc într-o cameră de hotel oameni mari. Omul voia ospătar care nu vorbeşte engleza. Engleza mea proastă, aşa că şeful spus la mine că aş putea merge, dar să nu deschid gura, vorbeşte numai pe greceşte. Pentru douăzeci de dolari, eu zis da. Plecat la hotel într-o dubiţă – cred că în Georgetown. Cînd sosit, trimis pe mine la bucătărie. M-am îmbrăcat şi am început să duc mîncare în salonul special. Acolo cinci-şase bărbaţi şi l-am auzit pe unul mare spus că eu nu vorbeşte engleza. Aşa că ei vorbit mai departe. Eu nu ascultat. La ultima ceaşcă de cafea, cînd ei început vorbeşte despre preşedintele Kane, eu ascultat, place la mine Kane. Am auzit: Trebuie să terminăm cu ea. Altul a zis: Cea mai bună zi rămîne, totuşi, 10 martie, aşa cum am plănuit. Apoi am auzit: Sînt de acord cu senatorul, să scăpăm de tîrfa asta. Cineva s-a uitat

la mine, aşa că eu plecat din salon. Cînd coborît la spălat vase, un bărbat intrat şi strigat. Hei, tu, prinde asta. Eu privit şi întins braţele. Imediat el pornit spre mine şi eu fugit afară, în stradă. El împuşcat la mine, eu simţit durere în picior, dar reuşit fug acasă, pentru că el era mai bătrîn, mare şi mai încet decît mine. Eu auzit cum strigă, dar ştiam că nu mă poate prinde. Eu speriat. Ajuns acasă repede şi în noaptea aia eu şi soţia mutat şi ascuns afară din oraş la un prieten din Grecia. Sperat că totul va fi bine, dar după cîteva zile piciorul rău şi Ariana cerut la mine să vin la spital şi să sun la voi, pentru că prietenul meu spus că ei mă caută şi dacă mă găsesc, împuşcă la mine.

S-a oprit respirînd anevoie, faţa-i nebărbierită era acoperită cu broboane de sudoare şi-i privea pe cei doi bărbaţi implorîndu-i din ochi.

– Care e numele şi prenumele dumitale? l-a întrebat Calvert precipitat.

– Angelo Mexis Casefikis.

Calvert i-a cerut să-l spună literă cu literă.

– Unde locuiţi?

– Acum în Blue Ridge Manor Apartments, 11501 Elkin Street, Wheaton. Casa la un prieten, om bun, rog nu faceţi probleme la el.

– Cînd s-a petrecut acest incident?

– Joia trecută, a răspuns imediat Casefikis.

Calvert a verificat data – 24 februarie?

Grecul a înălţat din umeri.

– Joia trecută, a repetat el.

– Unde este restaurantul la care lucrai?

– La cîteva străzi de mine. Se cheamă Golden Duck.

Calvert continua să-şi noteze în carnet.

– Şi unde este hotelul la care ai fost dus?

– Nu ştiu, în Georgetown. Poate duc pe voi acolo, cînd ies din spital.

– Acum, domnule Casefikis, vă rog să fiţi atent. A mai fost altcineva la prînzul acela care ar fi putut auzi din întîmplare conversaţia?

– Nu, domnule. Eu singurul ospătar ce servit acolo.

– Ai povestit cuiva ce-ai auzit? Soţiei? Prietenului la care stai? Altcuiva?

– Nu, domnule. Numai la dumneavoastră. Nu spus la soţie ce auzit. Nu spus la nimeni, prea speriat.

Calvert a continuat să-l chestioneze, cerîndu-i să-i descrie pe ceilalţi bărbaţi din încăpere, după care l-a pus pe grec să repete tot ce văzuse pentru a se convinge că povestea rămînea aceeaşi, ceea ce s-a şi întîmplat. Mark îi privea tăcut, fără să scoată o vorbă.

– O.K., domnule Casefikis. Asta-i tot ce putem face pentru astă-seară. Ne vom întoarce mîine dimineaţă şi ne veţi semna o declaraţie scrisă.

– Dar ei au să mă omoare. Au să mă omoare.

– Nu vă speriaţi, domnule Casefikis. Vom pune un poliţist la salonul dumneavoastră cît de curînd posibil. N-o să vă omoare nimeni.

Casefikis şi-a coborît privirile fără a fi convins de asigurările date.

– Ne vom revedea mîine, i-a răspuns Calvert închizîndu-şi carnetul. Acum odihniţi-vă. Noapte bună, domnule Casefikis.

Calvert a aruncat o privire spre fericitul Benjamin care era absorbit de *Piramida de 25.000 de dolari* de la televizor, care mergea tot fără sonor. Le-a făcut semn cu mîna, dezvelindu-şi singurii trei dinţi pe care îi avea, doi negri şi unul de aur. Calvert şi Andrews au ieşit pe coridor.

– Nu cred o iotă din ce-a povestit, a spus imediat Barry. Cu cîtă engleză ştie, s-ar putea foarte uşor să fi înţeles greşit. Nu este exclus să fi fost o frază destul de inofensivă. Oamenii întotdeauna îl înjură pe preşedinte. Şi tatăl meu o face, dar asta nu înseamnă că l-ar omorî.

– Poate, dar cum rămîne cu împuşcătura? Asta este foarte adevărată, a spus Mark.

– Ştiu. Cred că acesta este lucrul care mă îngrijorează, a spus Barry. S-ar putea să fie o acoperire pentru cu totul altceva. Cred că am să-l avertizez pe şef să aibă şi asta în vedere.

Calvert s-a îndreptat spre telefonul public de lîngă lift şi a scos din buzunar două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi. Toţi agenţii au buzunarele pline cu asemenea monezi; nu există privilegii telefonice pentru agenţii F.B.I.

– Ei bine, spera să jefuiască fortul Nox? a auzit Mark vocea doctoriţei Elizabeth Dexter, fiind luat prin surprindere, deşi oarecum se aşteptase ca ea să se reîntoarcă. Se vedea clar că acum se pregătea să plece acasă: halatul alb fusese înlocuit cu o jachetă roşie.

– Nu chiar, a răspuns Mark. Mîine dimineaţă va trebui să revenim pentru unele clarificări; probabil îi vom cere să semneze o declaraţie şi-i vom lua amprentele. Apoi vom primi medalia de aur.

– Bun, a spus ea. Mîine dimineaţă este de serviciu doctoriţa Delgado. Le-a zîmbit. Sînt sigură că o s-o plăceţi şi pe ea.

– Acest spital este dotat numai cu doctoriţe frumoase? a întrebat-o Mark. Cum ar putea cineva să-şi petreacă aici o noapte?

– Ei bine, gripa este boala care se poartă luna asta. Chiar şi preşedintele Kane a făcut-o.

Calvert i-a aruncat o privire scrutătoare la auzul numelui de Kane. Elizabeth Dexter s-a uitat la ceas.

– Deja am făcut două ore suplimentare fără a fi plătită, a spus ea. Dacă nu mai aveți alte întrebări, domnule Andrews, acum ar trebui să plec acasă.

Le-a zîmbit şi s-a răsucit pe călcîie, tocurile de la pantofi răsunîndu-i pe dalele de pe coridor.

– O singură întrebare, doctor Dexter, a spus Mark ajungînd-o din urmă, tocmai la colțul coridorului unde nu mai era în raza privirilor dezaprobatoare ale lui Barry Calvert. Ce-ați zice dacă ați lua cina cu mine în seara asta, puțin mai tîrziu?

– Ce-aş putea spune? îl tachină ea. Să mă gîndesc. Cred că aş accepta-o cu plăcere, dar nu foarte dornică. S-ar putea, totuşi, să mă intereseze cum sînt în realitate agenții F.B.I.

– Muşcăm, i-a răspuns Mark. Cei doi şi-au zîmbit. O.K. Acum este 7:15. Dacă vrei să profiți de ocazie, aş putea să trec să te iau pe la 8:30.

Elizabeth şi-a notat adresa şi numărul de telefon pe o pagină din agenda lui.

– Deci eşti stîngace, nu, Liz?

Ochii negri au strălucit pentru o clipă, cînd s-au ridicat şi i-au întîlnit pe ai lui.

– Numai iubiții îmi spun Liz, a comentat ea şi a plecat.

*

* *

– Sînt eu, Calvert, şefule. Nu-mi pot face o idee clară. Nu ştiu dacă este o aiureală sau ceva real şi cred că este mai bine să decideți singur.

– Bine, Barry. Dă-i drumul.

– S-ar putea să fie ceva serios, dar, la fel de bine, doar o păcăleală. Nu este exclus să fie doar un pungaş mărunt, care să încerce să scape din undiţă pentru o potlogărie mai mare. Dar nu sînt sigur. Totuşi, dacă ce-a spus el este adevărat, cred că ar trebui să ştiţi imediat.

Barry i-a relatat părţile relevante din cursul interogării, fără a face nici o menţiune despre senator, dar precizînd că ar mai avea de adăugat un amănunt, pe care însă nu vrea să-l discute la telefon.

– Ce încerci să faci tu acum cu mine o va determina pe nevastă-mea să mă aducă în faţa tribunalului şi să ceară divorţul, deoarece presupun că trebuie să mă întorc la birou, a spus Nick Stames evitînd privirea neliniştită a soţiei lui. OK, OK. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că măcar am apucat să mănînc puţină musaca. Barry, ne vedem în treizeci de minute.

– Bine, şefule.

Calvert a închis telefonul şi a format imediat numărul de la Poliţia Metropolitană. Alte două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi s-au dus, rămînîndu-i în buzunar doar şaisprezece. Deseori s-a gîndit că modul cel mai rapid de a verifica un agent F.B.I. este să-l cauţi în buzunare. Dacă are douăzeci de fise, în mod cert este de la F.B.I.

– Locotenentul Blake este în biroul alăturat. Vă fac imediat legătura.

– Locotenentul Blake.

– Agentul Calvert. V-am văzut grecul şi am dori să-i puneţi un om de pază la salon. Este speriat al dracului de tare în legătură cu ceva şi n-am vrea să riscăm.

– Să-l ia naiba, nu este grecul meu, a spus Blake. Nu poţi să trimiţi pe cineva de la voi?

– În clipa de faţă nu avem pe nimeni disponibil, locotenente.

– Pentru Dumnezeu, nici eu nu stau prea bine cu oamenii. Ce-ți imaginezi că este la noi, hotelul Shoreham? La dracu', voi vedea ce pot face. Dar n-au să poată ajunge acolo înainte de cîteva ore.

– Bun. Îți mulțumesc pentru ajutor, locotenente. Voi raporta la mine la birou.

Barry a închis telefonul.

Mark Andrews și Barry Calvert au așteptat ascensorul care i-a dus jos tot atît de încet și poticnit, cum îi urcase. Nici unul din ei n-a vorbit pînă n-au ajuns în Fordul albastru.

– Stames se întoarce la birou să audă povestea, a spus Calvert. Nu cred că o să vrea să se ocupe el de toată treaba, dar este mai bine să-l informăm. Și cu asta s-ar putea să încheiem și noi ziua de lucru.

Mark s-a uitat la ceas; mai avea o oră și patruzeci și cinci de minute, ceea ce pentru un agent era maximum de timp ce și-l putea permite într-o zi.

– Să sperăm că da, a spus Mark. Nu de altceva, dar am o întîlnire.

– Eu o cunosc?

– Frumoasa doctor Dexter.

Barry și-a înălțat sprîncenele.

– Să nu afle șeful. Dacă îi ajunge la ureche că ai agățat pe cineva cînd erai în misiune, te expediază direct la minele de sare din Butte, Montana.

– Habar n-am avut că sînt mine de sare la Butte, Montana.

– Numai agenții F.B.I. trimiși acolo disciplinar știu că sînt mine de sare la Butte.

Mark a șofat la întoarcere, iar Barry și-a scris raportul. Cînd au ajuns la vechea clădire a Poștei era 7:40 și Mark a găsit parcajul aproape gol. La această oră tîrzie mai toți oamenii civilizați erau la ei acasă, făcînd lucruri civilizate, de pildă, mîncau musaca. Mașina lui Stames deja se afla

acolo. Să-l ia naiba! Au luat liftul pînă la etajul cinci şi au intrat în antecamera biroului lui Stames, care arăta pustie fără Julie. Calvert a ciocănit uşor în uşa şefului şi cei doi agenţi au intrat înăuntru. Stames şi-a înălţat privirile spre ei. El deja îşi găsise o grămadă de lucruri să facă de cînd se întorsese, de parcă ar fi uitat că venise special să-i întîlnească.

– Bun, Barry. Deci hai s-o luăm de la capăt şi cu migală.

Calvert i-a povestit exact ce se întîmplase din clipa în care au ajuns la Woodrow Wilson, pînă în momentul în care a cerut celor de la Poliţia Metropolitană să trimită pe cineva la spital să-l apere pe grec. Mark era impresionat de reproducerea foarte exactă şi fără nici o omisiune a lui Barry. Nu exagerase cu nimic şi nu alterase cîtuşi de puţin prin consideraţii personale. Stames şi-a coborît capul pentru cîteva clipe, apoi s-a întors brusc spre Mark.

– Vrei să mai adaugi ceva? l-a întrebat el.

– Nu, chiar, domnule. A fost un pic cam melodramatic. Deşi nu avea aspect de mincinos, era categoric foarte speriat. Cu toate că nu este înregistrat absolut nicăieri. Am verificat prin radio. Casefikis nu apare în nici o parte.

Nick a ridicat telefonul şi a cerut să i se facă legătura cu cartierul general F.B.I.

– Polly, dă-mi, te rog, Centrul Naţional de informaţii.

I s-a făcut imediat legătura. A răspuns o voce tînără, de femeie.

– Sînt Stames, de la Departamentul Washington. Vreţi, vă rog, să-mi verificaţi imediat în computer următorul suspect? – Angelo Casefikis; bărbat; grec de origine, înălţime cinci picioare, nouă ţoli; cam o sută şaizeci şi unu de livre; păr castaniu închis; ochi căprui; vîrstă: treizeci şi opt; fără semne particulare.

Toate le-a citit din carnetul lui Calvert ce-l avea în faţă. A aşteptat în tăcere.

– Dacă povestea care ne-a spus-o este adevărată, n-o să-l avem înregistrat nicăieri, a zis Mark.

– Dar dacă este adevărat? îl întrebă Calvert.

Stames continua să aştepte. Vremurile când abia după zile în şir puteai să afli cine figura şi cine nu în dosarele F.B.I. erau demult apuse. Vocea a reapărut pe fir.

– Nu avem pe nimeni cu numele de Casefikis, Angelo. Nu există nici măcar un alt Casefikis. Singurul mai apropiat ce figurează în computer este un Casegikis născut în 1901. Îmi pare rău, domnule Stames, că nu v-am putut ajuta.

– Mulțumesc foarte mult. Stames a pus telefonul în furcă. O.K., băieți, pentru moment să-i acordăm lui Casefikis şansa de a nu-i pune la îndoială spusele. Să plecăm de la premisa că povestea lui este adevărată şi că aceasta este o investigație serioasă. El nu există în nici unul din dosarele noastre, aşa că mai bine să-i dăm crezare pînă la proba contrarie; s-ar putea ca el să fi aflat ceva şi, dacă este adevărat, atunci treaba mă depăşeşte. Mîine dimineață, Barry, te duci la spital cu expertul în amprente; ia-i amprentele pentru eventualitatea că şi-a dat un nume fals, le trimiți imediat la computer pentru identificare şi-i iei o declarație completă pe care îl pui s-o semneze. Apoi verifică dosarele de la Poliție, privind orice incident ce s-a lăsat cu o împuşcare în 24 februarie, în care ar fi putut fi implicat. Imediat ce poate părăsi patul îl vreau într-o ambulanță ca să ne arate unde a avut loc prânzul. Dacă este posibil, fă-i pe cei de la spital să fie de acord pentru mîine dimineață. Deocamdată el nu este sub stare de arest şi nici nu este urmărit pentru vreun delict despre care să avem cunoştință, deci nu întindeți coarda cu el prea tare. De altfel, nici nu-mi face impresia că ar şti prea multe despre drepturile sale.

– Mark, a spus Stames întorcându-şi capul. Vreau să pleci imediat la spital şi să te asiguri că cei de la Poliție au ajuns acolo. Dacă n-au ajuns, stai cu Casefikis pînă

sosesc ei. Dimineaţă te duci la Golden Duck şi verifici. Vreau să aranjez, pentru orice eventualitate, ca mîine la ora 10:00 a.m. să ne primească directorul, aşa că pînă atunci ai destul timp ca să-mi raportezi ce-ai făcut. Şi dacă, după verificarea amprentelor, nu iese la iveală nimic şi dacă hotelul şi restaurantul există, înseamnă că am încurcat-o urît de tot. Şi, dacă aşa stau lucrurile, eu nu voi face nici un pas mai departe, fără ştirea directorului. Pentru moment, nu vreau nimic în scris. Pînă mîine dimineaţă nu vreau nici un document oficial. Şi, mai presus de toate, nu menţionaţi nimănui că este implicat un senator – nici măcar lui Grant Nanna. S-ar putea ca mîine, după ce-l vom vedea pe director, să nu mai avem altceva de făcut decît un raport complet şi să predăm acţiunea Serviciului Secret. Nu uitaţi, împărţirea responsabilităţilor este foarte strictă – Serviciul Secret îl păzeşte pe preşedinte şi noi ne ocupăm de crima federală. Dacă este amestecat un senator, cazul este al nostru; dacă este implicat preşedintele, cazul este al lor. Îl lăsăm pe director să decidă – eu n-am de gînd să mă bag în problemele de pe Dealul Capitoliului, acesta este bebeluşul directorului şi cum nu mai sînt decît şapte zile de care putem dispune, n-avem vreme de stat la discuţii academice.

Stames a ridicat telefonul roşu prin care asigura direct legătura cu biroul directorului.

– Sînt Nick Stames, de la Departamentul Washington.

– Bună seara, a spus o voce joasă.

Doamna McGregor, o secretară foarte devotată directorului F.B.I., încă mai era la slujbă. Se spunea că pînă chiar şi lui Hoover îi era puţin teamă de ea.

– Doamnă McGregor, aş dori să-mi fixaţi provizoriu o întîlnire pentru mine şi agenţii speciali Calvert şi Andrews la domnul director, pentru cincisprezece minute, dacă

se poate. Oricînd mîine, între 9,00 şi 11,00 a.m. Este posibil ca după alte investigaţii pe care le vom face la noapte şi mâine dimineaţă, să nu mai fie necesar să-l deranjăm.

Doamna McGregor şi-a consultat agenda de pe masă.

– Domnul director merge mîine la ora 11.00 la o întîlnire cu şefii de la Poliţie, dar trebuie să vină la birou la ora 8:30 şi pînă la ora 11:00 nu este trecut nimic în agendă. Vă scriu în creion pentru ora 10:30, domnule Stames. Doriţi să-i comunic domnului director în ce problemă anume doriţi să-l vedeţi?

– Aş prefera să nu dau alte amănunte acum.

Doamna McGregor niciodată n-a presat şi nici acum n-a pus alte întrebări. Ştia că, dacă telefona Stames, era ceva important. El îl vedea pe director de zece ori pe an în ocazii oficiale, dar doar de trei sau patru ori pe an, îl suna în probleme profesionale şi nu avea obiceiul să-l facă pe director să-şi piardă timpul cu fleacuri.

– Mulţumesc, domnule Stames. Rămîne pe mîine la 10:30, dacă nu contramandaţi.

Nick a pus telefonul în furcă şi i-a privit pe cei doi.

– E-n ordine. Am fixat să-l vedem pe director mîine la 10:30. Barry, ce-ar fi să mă duci şi pe mine cu maşina acasă, după care eşti liber şi mîine dimineaţă vii şi mă iei din nou. Aşa vom putea să mai examinăm încă o dată detaliile. Barry a încuviinţat din cap. Mark tu te duci direct la spital.

Mark şi-a lăsat mintea să rătăcească imaginîndu-şi-o pe. Elizabeth Dexter pe coridorul spitalului Woodrow Wilson, îndreptîndu-se spre el, cu gulerul de mătase roşie răsfrînt peste halat şi cu o fustă neagră ce i se mula pe trup. Visa la ea cu ochii deschişi şi rezultatul era destul de plăcut. A zîmbit.

– Andrews, ce dracu găseşti atît de amuzant într-o ameninţare la adresa vieţii preşedintelui? l-a întrebat Stames.

– Iertaţi-mă, domnule. N-a fost decît o reacţie la faptul că s-a ales praful de întîlnirea mea din această seară. Aş putea să folosesc propria mea maşină? Sper să pot merge de la spital direct la cină.

– Da, este în ordine. Noi vom folosi maşina serviciului şi ne vedem dimineaţă. Dă-i drumul Mark şi sper ca cei de la Poliţie să ne dea rezultatele înainte de micul dejun.

Mark s-a uitat la ceas.

– Christoase, este deja ora opt!

Mark a părăsit biroul uşor derutat. Chiar dacă cei de la Poliţie se aflau deja la spital, cînd ajungea el acolo, tot avea să întîrzie la întîlnirea cu Elizabeth Dexter. Totuşi, de la spital putea să-i dea un telefon.

– Ai vrea o farfurie cu musaca fierbinte şi o sticlă de retsina, Barry?

– Este mai mult decît aş fi îndrăznit să visez, şefule.

Cei doi au părăsit biroul. Stames a mai făcut mental o verificare de rutină.

– Barry, cînd ieşi să vezi dacă Aspirină este de serviciu şi spune-i că nu ne vom întoarce în seara asta.

Calvert s-a oprit la secţia de criminalistică şi a transmis mesajul lui Aspirină, care dezlega cuvinte încrucişate din *The Washington Star*. Dezlegase trei rînduri; noaptea se anunţa lungă. Barry l-a ajuns pe Stames cînd se urca în Ford-ul, albastru închis.

– Da, şefule, este de serviciu în continuare.

S-au privit unul pe celălalt. Se anunţa o noapte cu dureri de cap. Barry a trecut la volan, a dat scaunul înapoi la maximum şi şi-a pus centura de siguranţă. Au intrat pe Constitution Avenue, apoi vor trece pe lîngă Casa Albă

şi vor apuca pe E. Street Expressway spre podul Memorial.

– Dacă Casefikis nu ne-a îndrugat minciuni, înseamnă că ne aşteaptă o săptămînă de iad, a spus Nick Stames. Părea sigur de data tentativei de asasinat?

– Cînd i-am cerut a doua oară să-mi reproducă detaliile, a repetat: 10 martie, în Washington.

– Hm. Şapte zile, nu avem prea mult timp. Mă întreb ce hotărâre va lua directorul.

– O va da Serviciului Secret, dacă raţionează cum trebuie, a spus Barry.

– Ei, hai să uităm de asta deocamdată şi să ne gîndim la musacaua fierbinte. Să lăsăm zilei de mîine ceea ce este pentru ziua de mîine.

Maşina s-a oprit la stop, chiar dincolo de Casa Albă unde un tînăr murdar, pletos şi cu barbă, care făcea grevă în faţa casei preşedintelui, ţinea în mînă o pancartă prin care înştiinţa pe toată lumea: ATENŢIE, SFÎRŞITUL ESTE APROAPE. Stames a citit ce scria pe pancartă şi a dat din cap spre Barry.

– Asta este tot ce ne trebuie în noaptea asta.

Au trecut pe sub Virginia Avenue, pe Expressway şi Barry a apăsat pe acceleraţie cînd au ajuns pe podul Memorial. Un Lincoln negru a trecut pe lîngă ei cu o viteză cam de şaptezeci de mile pe oră.

– Pariez că cei de la Poliţie îl prind, a spus Stames.

– Probabil se grăbeşte pentru aeroportul Dulles, a răspuns Barry.

Şoseaua nu era aglomerată, orele de vîrf trecuseră de mult şi cînd au virat-o pe George Washington Parkway mergeau în plină viteză. Autostrada Parkway, paralelă cu rîul Potomac era întunecată şi în meandre. Reflexele lui Barry erau rapide, aşa cum le aveau toţi din meseria lui, iar Stames, deşi mai în vîrstă, a observat exact în acelaşi

timp ce s-a întîmplat. Un Buick mare şi negru a început să-i depăşească pe banda din dreapta. Calvert l-a văzut şi cînd a privit în clipa următoare în faţă, o altă maşină, un Lincoln negru a ţîşnit în faţa lor de pe contrasens. A avut impresia că a auzit şi o împuşcătură. Barry a tras de volan să aducă maşina pe centrul şoselei, dar acesta n-a răspuns la comandă. Ambele maşini l-au lovit deodată, dar tot a reuşit să tragă pe una din ele alături de el, pe panta povîrnită. Amîndouă au prins viteză pînă au izbit cu un zgomot surd suprafaţa apei. În timp ce se lupta în van să deschidă portiera, Nick a simţit că scufundarea se făcea grotesc de încet, dar implacabil.

Buick-ul negru şi-a continuat drumul pe autostradă, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, trecînd pe lîngă o maşină care a frînat brusc. Înăuntru era o tînără pereche, doi martori care asistaseră îngroziţi la accident. Au ieşit în grabă din maşină şi au privit de la marginea pantei. Nu puteau face nimic decît să se uite neajutoraţi cum Ford-ul albastru închis şi Lincoln-ul se făceau nevăzute.

– Iii-suse, ai văzut ce s-a întîmplat? a zis tînărul.

– Nu prea bine. N-am văzut decât două maşini prăbuşindu-se. Ce facem acum, Jim?

– Anunţăm poliţia, repede.

Bărbatul şi femeia au alergat înapoi spre maşină.

Joi seara, 3 martie, 8:15 p.m.

– Bună, Liz.

La celălalt capăt al firului a urmat o scurtă pauză.

– Bună, domnule agent al Biroului Federal. Nu crezi că te cam grăbeşti?

– Ba da, dar intenţiile îmi sînt bune. Ascultă, Elizabeth, a trebuit să mă întorc la spital ca să-l supraveghez pe domnul Casefikis pînă soseşte poliţia. S-ar putea să fie în oarecare pericol, aşa că este mai bine să-i asigurăm paza, ceea ce înseamnă că voi întîrzia la întîlnire. Te superi?

– Nu. N-am să mor de foame. Joia, întotdeauna iau prînzul cu tatăl meu şi el este un gurmand.

– Asta-i bine, pentru că sînt convins că nu ţi-ar strica să mănînci mai mult. Eşti aşa de subţire încît cu greu, te-ar găsi omul pe întuneric. Să ştii că eu tot mai încerc să iau gripa.

Ea a rîs prietenoasă.

– Ne vedem mai tîrziu.

Mark a închis telefonul, apoi s-a îndreptat spre lift şi a apăsat pe buton.

Spera ca cei de la Poliţie să fi sosit şi să fie deja la datorie. Dumnezeule, cît îi trebuie ascensorului ăstuia să coboare la parter? Pacienţii pot să şi moară aşteptîndu-l. În cele din urmă liftul a sosit, uşile s-au deschis şi un

preot grec ortodox, mătăhălos s-a grăbit să iasă din el. Putea să jure că este un preot grec ortodox dat fiind potcapul înalt şi negru şi vălul care-i flutura, precum şi crucea ortodoxă de la gât, dar ceva i s-a părut ciudat la acest preot, numai că nu-şi dădea seama ce anume. A rămas o clipă uitîndu-se uimit la el cum se îndepărta şi abia în ultimul moment a reuşit să sară în lift înainte de a se închide uşile. A apăsat pe butonul pentru etajul patru de mai multe ori. Haide, haide, porneşte odată, ticălosule, dar ascensorul n-avea urechi pentru Mark şi a început să urce atunci cînd a avut el chef şi tot atît de anevoie ca în urmă cu cîteva ceasuri. Nu se sinchisea el de întîlnirea lui Mark cu Elizabeth Dexter. Uşa s-a deschis încet şi el a ţîşnit afară îndreptîndu-se grăbit spre salonul 4308, dar nu se vedea nici urmă de poliţist. De fapt, coridorul era pustiu, totul părea încremenit. S-a uitat prin micul geam de la uşă la cei doi bărbaţi care dormeau în paturile lor, televizorul încă mergea, tot fără sonor, luminînd puţin salonul. Mark a plecat s-o caute pe asistenta de serviciu şi, în cele din urmă, a găsit-o în biroul sorei şefe savurîndu-şi cafeaua. A fost încîntată cînd a văzut că, din cei doi agenţi F.B.I., s-a întors cel care arăta atît de bine.

– A venit cineva de la Poliţia Metropolitană să stea de pază la salonul 4308?

– Nu, n-a trecut nimeni pe la salon în seara asta. Este o tăcere mormîntală acolo. Aşteptaţi pe cineva?

– La naiba, da. Cred că voi avea cam mult de aşteptat. Mi-aţi putea aduce un scaun? Trebuie să rămîn pînă soseşte ofiţerul de la Poliţie. Sper că nu vă deranjez.

– Cîtuşi de puţin. Puteţi sta cît doriţi. Am să merg să vă caut un scaun mai comod. Şi-a pus ceaşca pe masă. Vreţi puţină cafea?

– Bineînţeles că da.

Mark s-a uitat la ea mai atent. S-ar putea să-şi petreacă seara mai degrabă cu asistenta decît cu

doctorița. Dar a hotărît că este mai bine să se întoarcă și să verifice salonul, să vadă dacă încă mai era treaz Casefikis și apoi să sune la poliție să întrebe unde dracu era omul lor. S-a îndreptat agale spre ușă pentru a doua oară; acum nu mai avea de ce să se grăbească. A deschis încet ușa. Înăuntru era întuneric, exceptînd unda de lumină de la televizor și i-au trebuit cîteva fracțiuni de secundă pînă i s-au acomodat ochii. I-a văzut pe cei doi cum dormeau liniștiți. Nu s-ar fi deranjat să se mai uite o dată, dacă n-ar fi auzit picătura.

Pic, pic, pic.

Semăna cu o picătură de la robinet, numai că nu-și amintea să existe vreunul în salon.

A pășit încet spre marginea patului lui Angelo Casefikis și l-a privit atent.

Pic, pic.

Marginea cearșafului era plină de sîngele ce șiroia din gura lui Casefikis, ochii negrii îi ieșiseră din orbite, iar limba umflată i se revărsa afară. Beregata îi fusese tăiată, imediat sub bărbie. Deja începuse să se facă o baltă de sînge pe dușumea. Mark călcase drept în ea. A simțit picioarele alunecîndu-i și abia a apucat să se prindă de marginea patului ca să nu cadă. S-a îndreptat apoi spre bărbatul surd. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. A început să vomeze. Capul poștașului era detașat de trup. Numai culoarea pielii dovedea că cele două părți fuseseră cîndva unite. Mark a reușit să iasă împleticindu-se din salon și s-a îndreptat spre telefonul public, bătăile inimii răsunîndu-i în urechi. Simțea cum i se lipește cămașa de trup. Mîinile îi erau mînjite de sînge. A găsit cu greu două fise. A sunat la Omucideri și a descris în linii mari ce se întîmplase. De data asta n-o să mai întîrzie ca să trimită pe cineva. Asistenta și-a făcut apariția cu o ceașcă de cafea.

– Nu vă simțiți bine? Sînteți un pic cam palid, a spus ea, apoi i-a văzut mîinile și a țipat.

– Sub nici o formă să nu intraţi în salonul 4308. Să nu lăsaţi pe nimeni înăuntru fără aprobarea mea. Trimite-mi un doctor imediat.

Sora i-a întins ceaşca de cafea forţîndu-l s-o ia şi a luat-o la fugă pe coridor. Mark a făcut un efort şi s-a întors în salonbul 4308, deşi prezenţa lui acolo nu era de nici un folos. Nu avea nimic de făcut, decît să aştepte. A aprins lumina şi s-a îndreptat spre baie; a încercat să-şi curețe de pe haine urmele de sînge şi de vomă. Mark a auzit uşa batantă de la intrare şi s-a întors în salon. Aici era o altă doctoriță tînără, cu halat alb. ... „Dr. Alice Delgado" scria pe ecusonul de plastic.

– Să nu atingeţi nimic, i-a spus Mark.

Dr. Delgado s-a uita la el, apoi spre cadavre şi a încercat să protesteze.

– Să nu atingeţi nimic, a repetat Mark, pînă nu sosesc cei de la Omucideri; au să vină foarte curînd.

– Cine eşti dumneata? l-a întrebat ea.

– Agentul special F.B.I. Mark Andrews.

În chip automat şi-a scos portmoneul şi i-a arătat legitimaţia.

– Ai de gînd să stăm aici şi să ne holbăm unul la celălalt, sau mă laşi să fac ceva cu toată harababura asta?

– Nu veţi face nimic pînă nu-şi termină investigaţia cei de la Omucideri. Numai ei vă pot da dezlegarea. Haideţi să plecăm de aici.

A trecut pe lîngă ea şi a împins uşa cu umărul, fără să atingă nimic.

Erau din nou pe coridor.

Mark a instruit-o pe doctoriţa Delgado să stea în faţa uşii şi să nu lase pe nimeni înăuntru pînă ce el va suna din nou la Poliţia Metropolitană.

Ea a încuviinţat din cap supusă.

S-a dus la telefonul public, a mai scos două fise şi a sunat la Poliţie cerîndu-l pe locotenentul Blake.

– Locotenentul Blake a plecat acasă acum o oră. Vă pot ajuta cu ceva?

– Cînd aveţi de gînd să trimiteţi pe cineva să asigure paza la salonul 4308 de la Centrul Medical Woodrow Wilson?

– Cine e la aparat?

– Andrews, F.B.I., Departamentul Washington.

Mark i-a repetat detaliile dublei crime.

– Ei bine, omul nostru ar trebui să sosească din clipă în clipă. A plecat de la birou acum o jumătate de oră. Voi anunţa imediat la Omucideri.

– Deja am făcut-o, i-a retezat-o Mark.

A închis telefonul şi s-a prăbuşit în scaunul din apropiere. Coridorul deja era plin de halate albe. Toţi aşteptau. Ce ar trebui să facă acum?

Cu încă două fise a format numărul lui Nick Stames de acasă. Telefonul a sunat cam mult. De ce nu răspunde?

În cele din urmă s-a auzit o voce de femeie.

Nu trebuie să fiu panicat, şi-a zis în gînd, cu mîna strînsă pe telefon.

– Bună seara, doamna Stames. Sînt Mark Andrews. Pot să vorbesc cu soţul dumeavoastră?

Vocea i-a fost egală, fără a-i trăda neliniştea.

– Nick nu este acasă, Mark. Cam acum două ore s-a întors la birou. Nostim este că el zicea că se va întîlni cu tine şi cu Barry Calvert.

– Da, ne-am întîlnit, dar dînsul a plecat spre casă acum patruzeci de minute.

– Încă n-a ajuns. A reuşit să mănînce primul fel la cină şi a zis că pleacă imediat. Poate că s-a dus la birou. De ce nu încerci acolo?

– Da, bineînţeles. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

Mark a închis telefonul şi a verificat să nu fi intrat cineva în salonul 4308. A mai introdus două fise şi a sunat la birou. Era de serviciu Polly.

– Sînt Mark Andrews. Fă-mi te rog legătura repede cu domnul Stames.

– Domnul Stames şi agentul special Calvert au plecat cam acum patruzeci şi cinci de minute – cred că sînt în drum spre casă, domnule Andrews.

– Nu se poate, nu se poate.

– Ba da, au plecat. I-am văzut eu.

– Poţi să mai verifici o dată?

– Dacă ziceţi dumneavoastră, domnule Andrews.

Mark a aşteptat un timp ce i s-a părut fără de sfîrşit. Ce să facă? Nu era decît el singur, unde puteau fi ceilalţi? Cum era, oare, mai bine să procedeze? Dumnezeule, nimic din ceea ce învăţase nu-i era de folos în cazul de faţă – în mod normal F.B.I.-ul ajungea la locul crimei la douăzeci şi patru de ore după ce fusese săvîrşită, nu în timpul ei.

– Nu răspunde nimeni, domnule Andrews.

– Mulţumesc, Polly.

Mark se uita cu disperare în tavan sperînd să-i vină vreo idee. Fusese avertizat să nu vorbească cu nimeni despre evenimentele din această seară, să nu scoată o vorbă, indiferent ce s-ar fi întîmplat pînă cînd Stames îl vedea pe director. Trebuie să-l găsească pe Stames; trebuie să-l găsească pe Calvert. Trebuie să găsească pe cineva cu care să vorbească. A mai scos din buzunar două fise. A încercat la Barry Calvert. Telefonul a sunat lung. N-a răspuns nimeni în apartamentul celibatarului. Cu aceleaşi fise a sunat iar la Norma Stames.

– Doamnă Stames, sînt Mark Andrews. Iertaţi-mă că vă deranjez din nou. În clipa în care soseşte soţul

dumneavoastră cu Calvert, vă rog, spuneți-i să mă sune la Woodrow Wilson.

– Da, îi voi transmite, Mark, imediat ce intră pe ușă. Probabil că s-au oprit pe undeva pe drum.

– Da, probabil, la asta nu m-am gîndit. Cred că cel mai bine ar fi pentru mine ca imediat ce-mi sosește schimbul să mă întorc acasă. Așa că poate ar fi mai nimerit ca ei să mă sune acolo. Mulțumesc, doamnă Stames.

În timp ce închidea telefonul l-a văzut pe ofițerul de la Poliția Metropolitană croindu-și drum spre el prin coridorul care deja era aglomerat. Sub braț avea un roman de Ed McBain. Mark era pe punctul de a țipa la el pentru că a venit tîrziu, dar ce rost mai avea? La ce bun să te agiți cît nu mai poți drege nimic, cînd balta de sînge rămîne baltă de sînge? Simțea că-i vine iar să vomite. L-a luat pe tînărul ofițer deoparte și i-a rezumat cele întîmplate, fără a-i furniza nici un detaliu referitor la motivul pentru care cei doi erau importanți, și limitîndu-se strict la fapte. I-a cerut să-și informeze superiorul, a adăugat că echipa de la Omucideri trebuie să sosească și din nou evitînd să-i dea alte amănunte. Polițistul a sunat la el la slujbă și i-a raportat ofițerului de serviciu pe un ton neutru, cele ce i s-au relatat. Poliția Metropolitană se confrunta cu peste șase sute de omucideri pe parcursul unui an.

Personalul medical aștepta neliniștit; avea să fie o așteptare lungă. Agitația profesională părea a lua locul panicii anterioare. Mark încă nu știa încotro s-o pornească, ce să facă. Unde era Stames? Unde era Calvert? Unde naiba erau amîndoi?

S-a dus din nou spre polițist care explica personalului medical cu lux de amănunte de ce nu trebuie să intre nimeni în salon... nu părea a-i fi convins, dar ei au continuat să aștepte; Mark i-a spus că se duce la Departament. Nici acum nu i-a dat nici un indiciu de ce

Casefikis fusese important pentru F.B.I. Ofiţerul de la Poliţie avea sentimentul că are lucrurile sub control. Cei de la Omucideri vor veni din clipă în clipă. I-a spus lui Mark că aceştia, în mod cert, vor voi să vorbească cu el mai tîrziu. Mark a încuviinţat din cap şi a plecat.

Cînd a ajuns la maşină, a scos girofarul şi l-a fixat pe capotă. Voia să se întoarcă la birou cît se putea de repede, să ajungă la oameni pe care-i cunoştea, la oameni care puteau găsi un sens coşmarului în care intrase.

Mark a răsucit butonul emiţătorului din maşină.

– D.W. 180 raportează. Vă rog să încercaţi, să-i localizaţi pe domnul Stames şi Calvert. Este urgent. Mă întorc la birou imediat.

– Da, domnule Andrews.

– D.W., terminat.

După douăsprezece minute a ajuns la Departament şi şi-a parcat maşina. A alergat la lift. Liftierul l-a dus sus. Mark a ţîşnit afară.

– Aspirină, Aspirină. Cine naiba este de serviciu în seara asta?

– Eu sînt singurul, băiete. Singur, de capul meu, a spus Aspirină privindu-l peste ochelari, destul de plictisit. Care-i problema?

– Unde este Stames? Unde este Calvert? a întrebat el.

– Au plecat acasă chiar acum o oră.

La naiba! Ce să facă el acum? Aspirină nu era omul în care să ai încredere, dar era singura persoană la îndemînă căreia îi putea cere un sfat. Şi, deşi Stames îl instruise că nu trebuie să discute cu nimeni nici un detaliu pînă nu-l vedeau pe director, aceasta era o urgenţă. El n-o să desconspire nici un detaliu, va afla doar ce ar fi făcut un om de pe timpul lui Hoover.

– Trebuie să-i găsesc, din pământ din iarbă verde, trebuie să-i găsesc pe Stames şi Calvert. Îmi poţi da vreo sugestie?

– Ei bine, mai întîi, ai încercat stația radio din mașină?

– Am rugat-o pe Polly să verifice. Am s-o sun din nou.

Mark a ridicat telefonul cel mai apropiat.

– Polly, i-ai localizat pe domnul Stames și Calvert prin radio?

– Încă încerc, domnule Andrews.

Așteptarea i s-a părut fără de sfîrșit; n-a venit nici un răspuns.

– Ce se întîmplă, Polly, ce se întîmplă?

– Fac tot ce pot, domnule. Nu se aude decît un bîzîit.

– Încearcă stațiile unu, doi, trei sau patru. N-are importanță care. Încearcă tot ce poți.

– Da, domnule. Nu pot să le încerc decît pe rînd. Sînt patru și nu pot să le iau decît una cîte una.

Mark și-a dat seama că intrase în panică. Era timpul să se așeze pe un scaun și să încerce să gîndească limpede. N-a venit sfîrșitul lumii – sau poate că a venit?

– Pe stația unu, nu sînt, domnule. Nici pe doi. De ce să fie pe trei sau patru la ora asta din noapte? Ei au plecat spre casă.

– Nu mă interesează unde au plecat. Doar să mi-i găsești. Mai încearcă o dată.

– O.K., O.K.

A încercat stația trei, apoi patru. Pentru cinci și șase avea nevoie de autorizație spre a utiliza codul.

– Este o urgență, jur că este o urgență.

Aspirină i-a dat dezlegare lui Polly să încerce stațiile cinci și șase. Acestea erau cunoscute sub inițialele K.G.B.: pe cei de la F.B.I. întotdeauna i-a amuzat să aibă K.G.B.-ul drept rețeaua lor codificată de transmisiuni. Dar în momentul de față nu mai părea nostim. N-a fost nici un răspuns de la K.G.B.5. A urmat apoi K.G.B.6; din nou nimic. Bunule Dumnezeu, acum ce-i de făcut? Încotro să

se îndrepte? Aspirină s-a uitat la el întrebător, nevoind să se implice.

– Întotdeauna să-ţi aminteşti, fiule C–Y–A. Acesta este biletul care te poate duce undeva: C–Y–A.

– Dacă tu vrei să-ţi acoperi fundul, asta tot nu mă ajută să-l localizeze pe domnul Stames, a spus Mark forţîndu-se să fie calm. N-are importanţă, Aspirină. întoarce-te la cuvintele tale încrucişate.

Mark a plecat şi s-a oprit la toaletă. Şi-a făcut mîinile pîlnie sub robinet şi şi-a clătit gura; încă simţea mirosul de sînge şi vomă. S-a întors în secţia criminalistică, s-a aşezat pe un scaun şi a numărat pînă la zece foarte rar. Trebuia să hotărască ce are de făcut şi apoi să ducă la îndeplinire, indiferent ce ar fi fost. Pesemne că lui Stames şi Calvert li se întîmplase ceva, iar ceea ce se petrecuse cu poştaşul de culoare şi cu grecul – ştia. Probabil că va trebui să încerce să ia legătura cu directorul, deşi acest lucru trebuia făcut în extremis. Un om cu gradul lui Mark, ieşit nici de doi ani de pe băncile Academiei, nu pune, pur şi simplu, mîna pe telefon şi-l sună pe director. În orice caz, el trebuie să se ducă la întîlnirea pe care a fixat-o Stames cu directorul pentru ora 10:30, în dimineaţa următoare. 10:30 a doua zi. Pînă atunci erau mai mult de douăsprezece ore în care nu ştia ce să facă. Trebuie să păstreze un secret despre care i se spusese să nu discute cu nimeni altcineva. Să deţii o informaţie pe care să n-o poţi împărtăşi nimănui...

A sunat telefonul şi a auzit vocea lui Polly. S-a rugat în gînd să fie Stames, dar ruga nu i-a fost ascultată.

– Domnule Adrews, mai sînteţi acolo? Căpitanul Hogan de la Omucideri vrea să vă vorbească.

– Andrews?

– Da, domnule căpitan.

– Ce-mi poţi spune?

Mark i-a raportat despre Casefikis că era un imigrant ilegal care se internase cu întîrziere la spital pentru a-şi opera piciorul, ceea ce era adevărat, şi că fusese împuşcat de un escroc care-l şantajase, ameninţîndu-l cu expulzarea pentru intrare ilegală în State, ceea ce nu era adevărat. Un raport scris îi va parveni a doua zi dimineaţă.

Detectivul n-a părut convins.

– Nu-mi ascunzi nimic, fiule? Ce a căutat F.B.I.-ul acolo din capul locului? O să fie scandalul dracului dacă aflu că-mi ascunzi ceva. N-o să stau pe gânduri ca să-ţi pun fundul la prăjit pe cei mai încinşi cărbuni din Washington.

Mark a reflectat la ordinul pe care Stames l-a repetat de cîteva ori în privinţa păstrării secretului.

– Nu, nu ascund nici o informaţie, a spus el ridicînd vocea.

Ştia că tremura şi altfel n-ar fi putut fi mai convingător. Detectivul de la Omucideri a mîrîit ceva; i-a mai pus cîteva întrebări şi a închis. Mark a lăsat receptorul în furcă. Telefonul era lipicios din cauza transpiraţiei, hainele încă i se lipeau de trup. A sunat din nou la Norma Stames; nu, şeful încă nu se întorsese acasă. A rugat-o pe Polly să mai verifice o dată staţiile radio; n-a aflat nimic în afară de bîzîitul de pe canalul unu. În cele din urmă, Mark a părăsit telefonul şi i-a spus lui Aspirină că se duce acasă. Aspirină n-a părut interesat cîtuşi de puţin.

Mark a ieşit grăbit din lift, apoi a urcat repede în maşină. „Trebuie să ajung acasă. Apoi îl sun pe director". Din nou gonea pe străzi către casă.

Nu era partea cea mai luxoasă a oraşului, dar zona de sud-vest a Washington-ului, renovată, era preferată de mulţi tineri burlaci. Mark locuia nu departe de Arena Stage, lîngă staţia de metrou. Locul era plăcut, plin de

viaţă, nu foarte scump – iar lui Mark îi convenea de minune.

Imediat ce a intrat în apartament a dat buzna la telefon. După ce a sunat de cîteva ori, la capătul firului, cineva a ridicat receptorul.

– Biroul directorului. Ofiţerul de serviciu.

Mark a tras adînc aer în piept.

– Sînt agentul special Andrews, de la Departamentul Washington, a început Mark rar. Vreau să vorbesc cu domnul director imediat, este absolut urgent.

Se pare că directorul era invitat la cină la procurorul general acasă. Mark a cerut numărul de telefon. Ofiţerul s-a interesat dacă avea permisiunea să-l deranjeze pe director la această oră din noapte. Mark i-a răspuns că avea fixată o audienţă la director a doua zi dimineaţă, la ora 10:30 şi, pentru Dumnezeu, avea autorizaţia necesară.

Pesemne că ofiţerul a simţit disperarea din glasul lui Andrews.

– Vă sun eu, daţi-mi vă rog numărul dumneavoastră.

Andrews ştia că aşa se proceda, trebuia verificat dacă era agent F.B.I. şi dacă avea programare pentru a doua zi la director. Telefonul a sunat peste un minut şi ofiţerul a spus:

– Domnul director este încă la procurorul general. Numărul este 761–4386.

Mark a format numărul.

– Reşedinţa doamnei Edelman, a spus o voce.

– Sînt agentul special Mark Andrews, a început el. Trebuie să vorbesc cu domnul director al Biroului Federal de Investigaţii.

A spus-o rar şi clar, deşi încă mai tremura. Răspunsul a venit din partea omului a cărui grijă supremă în acea seară era că se prăjiseră prea tare cartofii.

– Vreți să așteptați puțin, domnule?

A așteptat, a așteptat, a așteptat.

O altă voce a spus:

– Tyson la aparat.

Mark a mai tras o dată adânc aer în piept și a plonjat:

– Sînt agentul special Mark Andrews. Am o audiență la dumneavoastră pentru mîine dimineață la ora 10:30 împreună cu șeful Departamentului, domnul Stames și agentul special Calvert. Nu cunoașteți detaliile, pentru că audiența a fost fixată prin doamna McGregor, după ce dumneavoastră plecaseți de la birou. Trebuie să vă văd imediat și, dacă doriți, mă puteți suna. Sînt acasă.

– Da, Andrews. Am să te sun. Care este numărul tău?

Mark i l-a dat.

– Tinere, a spus Tyson, sper să fie, într-adevăr, o urgență.

– Este, domnule director.

Mark a așteptat. A trecut un minut și apoi altul. L-a luat Tyson drept nebun? Ce se întîmplă? S-au scurs trei minute; patru; era clar că directorul făcea mai multe verificări decît ofițerul de serviciu.

Telefonul a sunat. Mark a tresărit.

– Bună, Mark. Sînt Roger. Vrei să ieșim la o bere?

– Nu acum, Roger, nu acum, a spus Mark și a închis.

Telefonul a sunat imediat.

– E-n ordine, Andrews. Ce vrei să-mi spui? Scurt și la obiect.

– Vreau să vă văd acum, domnule director. Vă cer cincisprezece minute din timpul dumneavoastră ca să-mi spuneți ce naiba ar trebui să fac.

A regretat cuvîntul „naiba" în momentul în care i-a ieșit din gură.

– Foarte bine, dacă este atît de urgent. Știi unde locuiește procurorul general?

– Nu, domnule director.

– Notează: 2942 Edgewood Street, Arlington.

Mark a pus telefonul jos şi a notat adresa cu grijă şi cu litere de tipar pe interiorul unei cutii de chibrituri ce făcea reclame la asigurările pe viaţă. L-a sunat apoi pe Aspirină care nu găsea soluţie la un rînd 7 pe verticală.

– Dacă se întîmplă ceva, mă găseşti prin radio, voi fi în maşina mea. Am să las canalul doi deschis tot timpul. Ceva nu este în ordine pe canalul unu.

Aspirină a pufnit pe nas. Tinerii agenţi de astăzi îşi dau prea multă importanţă. Una ca asta nu s-ar fi întîmplat în timpul lui J. Edgar Hoover şi n-ar trebui lăsat să se întîmple nici acum. Noroc că el nu mai are decît un an, apoi se pensiona. S-a reîntors la cuvintele încrucişate, la rîndul şapte, pe verticală, format din zece litere şi a început să-şi stoarcă creierii spre a găsi soluţia.

Şi mintea lui Mark Andrews fierbea cînd a pornit-o în goană spre lift, după care a ieşit în stradă, s-a urcat în maşină şi a plecat în plină viteză spre Arlington. Din East Basin Drive a intrat pe Independence Avenue, a trecut pe lîngă Memorialul Lincoln şi s-a îndreptat spre podul Memorial. Accelera cît era posibil, blestemînd în gînd oamenii care traversau strada agale în această seară plăcută şi blîndă, blestemîndu-i pe acei care nu dădeau nici o atenţie luminii roşii a girofarului fixat pe capota maşinii, blestemînd tot timpul. Unde era Stames? Unde era Barry? Ce naiba se întîmplă? Are să creadă directorul că este nebun?

A traversat podul Memorial şi s-a înscris pe ieşirea spre G.W. Parkway. Circulaţia era oprită. Nu mai putea înainta deloc. Probabil că fusese un accident. Să-l ia naiba de accident, acum şi-a găsit să se întîmple şi lui exact asta îi trebuia. A virat-o pe mijlocul străzii şi a pus în funcţie sirena. Mai toţi oamenii au crezut că este din

echipa de investigaţie a poliţiei, aşa că i-au făcut loc. În cele din urmă a ajuns la grupul de maşini ale poliţiei lîngă care se aflau şi ambulanţele. Un tînăr poliţist s-a apropiat de maşina lui.

– Şi dumneavoastră vă ocupaţi de acest caz?

– Nu. Sînt de la F.B.I. Trebuie să ajung în Arlington. Este extrem de urgent.

I-a arătat legitimaţia. Poliţistul i-a făcut loc şi Mark a părăsit accidentul. Să-l ia naiba de accident. După ce a scăpat de el, traficul a fost lejer. În cincisprezece minute a ajuns în Edgewood Street, nr. 2942, în Arlington. A mai sunat-o încă o dată de la telefonul din maşină pe Polly la Departament, pentru o ultimă verficare. Nu, nici Stames, nici Calvert nu dăduseră nici un telefon.

Mark a sărit din maşină. Înainte de a apuca să facă vreun pas, l-a oprit un bărbat din Serviciul Secret. Mark i-a arătat legitimaţia şi i-a spus că are întîlnire cu directorul. Ofiţerul de la Serviciul Secret i-a cerut politicos să aştepte lîngă maşină. După o scurtă consultaţie la uşă, Mark a fost condus într-o cameră micuţă ce pornea din hol, pe dreapta şi care, în mod evident, era folosită drept birou. Directorul a intrat. Mark s-a ridicat în picioare.

– Bună seara, domnule director.

– Bună seara, Andrews. Ai întrerupt un dineu foarte important. Sper că ştii ce faci.

Directorul era glacial şi foarte direct, lăsînd clar să se vadă că nu-l încînta deloc că un tînăr agent necunoscut îi ceruse această întrevedere.

Mark i-a relatat toată povestea, începînd cu prima întîlnire cu Stames pînă la decizia lui de a trece peste capetele tuturor. Chipul directorului a rămas impenetrabil pe tot parcursul recitalului. Cînd a terminat, lui Mark i se învîrteau în cap doar cîteva fraze: „Am procedat prost. Ar fi trebuit să mai încerc să dau de Stames şi Calvert.

Pesemne să ei acum deja erau acasă." A aşteptat, pe frunte apărîndu-i mici broboane de transpiraţie. Probabil că azi era ultima lui zi în F.B.I. Primele cuvinte ale directorului l-au luat prin surprindere:

– Ai făcut exact ceea ce trebuia, Andrews. Eu dacă aş fi fost în locul tău aş fi luat aceeaşi decizie. Ţi-a trebuit mare curaj să vii cu toată povestea la mine. L-a privit scrutător pe Mark. Eşti absolut sigur că numai tu, Stames, Calvert şi cu mine cunoaştem toate detaliile în privinţa celor întîmplate în seara asta? Nu mai ştie nimeni altcineva din Serviciul Secret sau de la Poliţie?

– Sînt absolut sigur, domnule director, nu ştim decît noi patru.

– Şi voi trei deja aveaţi fixată o întîlnire cu mine mîine dimineaţă la 10:30.

– Da, domnule director.

– Bun. Notează-ţi.

Mark a scos un carneţel din buzunarul interior de la haină.

– Numărul de aici al procurorului general îl ai, nu?

– Da, domnule director.

– Şi numărul meu de acasă este 721–4069. Memorează-le şi apoi distrugi hîrtia. Acum îţi voi spune exact cum trebuie să procedezi. Te întorci la Departament. Mai faci încă o verificare în privinţa lui Stames şi Calvert. Sună la morgă, sună spitalele, sună poliţia rutieră. Dacă nu afli nimic, te prezinţi mîine la mine la birou, nu la 10:30, ci la ora 8:30. Asta-i prima ta sarcină. A doua: îmi dai numele ofiţerului de la Omucideri şi de la Poliţia Metropolitană care lucrează la acest caz. Acum vreau să ştiu dacă am reţinut exact – lor nu le-ai spus nimic despre motivul pentru care te-ai dus să-l vezi pe Casefikis.

– Absolut nimic, domnule director.

– Bine.

Procurorul general şi-a vîrît capul pe uşă.

– Totul e-n ordine, Halt?

– Da, mulţumesc, Marian. Nu cred că-l cunoşti pe agentul special Andrews de la Departamentul Washington.

– Nu. Sînt încîntată să te cunosc, domnule Andrews.

– Bună seara, doamnă.

– Ai să întîrzii mult, Halt?

– Nu. Mă întorc imediat ce stabilesc cîteva lucruri cu Andrews.

– Este ceva deosebit?

– Nu, nimic ca să ne facem griji.

Era evident că directorul hotărîse ca să nu spună nimănui nimic din cele întîmplate pînă ce el însuşi nu le dădea de cap.

– Unde rămăsesem?

– Mi-aţi ordonat să mă întorc la Departament şi să verific în privinţa lui Stames şi Clavert.

– Da.

– Şi apoi să sun la morgă, la spitale şi la poliţia rutieră.

– Exact.

– Şi mi-aţi mai spus să verific la Omucideri, să iau numele ofiţerului de acolo care se ocupă de caz.

– Perfect. Notează-ţi următoarele: verifică numele tuturor angajaţilor de la spital şi al vizitatorilor, precum şi al tuturor persoanelor care s-au aflat în preajma salonului 4308 între ultima oră cînd se ştie că erau în viaţă şi momentul în care au fost găsiţi morţi. Verifică numele celor doi morţi atît în cartotecile de la NCIC cît şi de la F.B.I. pentru orice fel de informaţii pe care le-am putea obţine. **Cere amprentele personalului de serviciu, ale** vizitatorilor şi tuturor celor identificaţi că s-ar fi aflat în apropierea salonului 4308 precum şi amprentele celor doi morţi. Avem nevoie de toate aceste amprente atît pentru

eliminare, cît şi pentru o posibilă identificare a suspectului. Dacă nu-i găseşti pe Stames şi Clavert, aşa cum ţi-am spus, ne vedem mîine dimineaţă la 8:30 la mine în birou. Dacă se mai întîmplă ceva peste noapte, mă suni aici sau acasă. Nu te sfii. După ora 11:30 voi fi acasă. Dacă mă suni la telefon, foloseşte un nume codificat – să mă gîndesc – Iulius – să sperăm că nu este o premoniţie şi îmi dai numărul la care te afli. Foloseşte un telefon public şi eu te sun imediat. Dacă nu este ceva important, nu mă deranja înainte de 7:15. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

– Bun. Acum am să mă întorc la masă.

Mark se ridică în picioare pregătindu-se să plece. Directorul i-a pus o mînă pe umăr.

– Nu te speria tinere. Asemenea lucruri se întîmplă din cînd în cînd şi tu ai luat exact decizia care trebuia. Ai dovedit o mare prezenţă de spirit într-o situaţie extrem de dificilă. Acum, la treabă.

– Da, domnule director.

Mark era uşurat că mai ştia şi altcineva prin ce trecuse el; cineva cu umeri mult mai solizi decît ai lui, cu care să împartă greutatea.

În drum spre birou, a folosit iar microfonul maşinii.

– Sînt WD180. Aveţi vreo veste de la domnul Stames?

– Nimic pînă acum, WD180, dar încercăm în continuare.

Ajuns la birou, a dat tot peste Aspirină care nu bănuia nimic că Mark, cu puţin timp mai înainte, stătuse de vorbă cu directorul F.B.I. Aspirină îi întîlnise la cocteiluri pe toţi cei patru directori, deşi nici unul dintre ei nu şi-ar fi amintit numele lui.

– Urgenţa s-a terminat, fiule?

– Da, a spus Mark minţind. Ai aflat ceva despre Stames şi Calvert?

Încerca să nu-şi trădeze neliniştea.

– Nu, Pesemne că s-au abătut pe undeva, în drum spre casă. Nu-ţi face griji. O să-şi găsească ei calea spre casă, fără să te ţii tu de coada lor.

Mark îşi făcea, într-adevăr, griji. S-a dus în biroul lui şi s-a oprit direct la telefon. Polly tot nu aflase nimic. Pe canalul unu era un bîzîit continuu. A sunat-o pe Norma Stames, dar soţul ei tot nu dăduse nici o veste. Doamna Stames l-a întrebat dacă ar fi putut fi un motiv de îngrijorare.

– Absolut nici unul. O altă minciună. Reuşise oare să-şi mascheze îngrijorarea? Atîta doar că nu putem să aflăm în care bar s-a împotmolit.

Ea a rîs, dar ştia că Nick nu se oprea niciodată în baruri.

Mark a încercat iar la Calvert, tot nici un răspuns în apartamentul celibatarului. În adîncul sufletului ştia că ceva se întîmplase. Atît că nu-şi putea da seama ce anume. Bine măcar că directorul era acolo şi acum ştia totul. S-a uitat la ceas. Era 11:15. Ce trebuia să facă în seara asta? Drace! Convinsese o fată frumoasă să ia cina cu el. Din nou a ridicat telefonul. Cel puţin ea era acasă în siguranţă, acolo unde trebuia să fie.

– Alo.

– Alo, Elizabeth, sînt eu, Mark Andrews. Crede-mă, îmi pare rău că nu ne-am văzut în seara asta. S-a întîmplat ceva care m-a depăşit.

– Nu-ţi face griji, a spus ea. M-ai prevenit că nu se poate pune bază pe tine.

– Nădăjduiesc că ai să-mi dai ocazia să mă revanşez. Sper ca dimineaţă să-mi clarific lucrurile. Probabil că am să te văd atunci.

– Dimineaţă? a întrebat ea. Dacă te referi la spital, mîine sînt liberă.

Mark a ezitat, gîndind cu repeziciune la ce ar fi fost prudent să spună.

– Poate că este mai bine. Mă tem că veştile sînt proaste. Casefikis şi celălalt bărbat din salon au fost omorîţi cu brutalitate în seara asta. Poliţia Metropolitană cercetează cazul, dar noi nu mai avem de ce să continuăm.

– Omorîţi? Amîndoi? De ce? Cine? Casefikis n-a fost omorît fără motiv, nu-i aşa? Cuvintele s-au revărsat ca un torent. Ce se întîmplă, pentru Dumnezeu? Nu, nu-mi răspunde. În orice caz, nu mi-ai spune adevărul.

– Nu mi-aş pierde timpul ca să-ţi spun minciuni, Elizabeth. Ascultă, azi am avut multe pe cap şi îţi sînt dator cu un cotlet la grătar pentru că ţi-am stricat seara. Pot să te sun mai tîrziu?

– Mi-ar face plăcere. O crimă îţi taie orice poftă de mîncare. Sper că ai să-i prinzi pe vinovaţi. La Woodrow Wilson deseori avem de-a face cu rezultatele violenţelor dar nu sîntem obişnuiţi ca acestea să se comită chiar în incinta lui.

– Ştiu. Îmi pare rău că s-a întîmplat tocmai cu bolnavii tăi. Noapte bună, Elizabeth. Somn uşor.

– Şi ţie, Mark. Dacă ai să poţi.

Mark a pus telefonul în furcă şi imediat greutăţile zilei au revenit. Ce să facă acum? Nu-i rămânea altceva decît să păstreze legătura prin radio pînă ajungea acasă. N-avea rost să mai rămînă la birou, să se uite pe fereastră şi să se simtă neajutorat, bolnav şi singur. S-a dus la Aspirină şi i-a spus că pleacă acasă, dar îl va suna din cincisprezece în cincisprezece minute pentru că încă era neliniştit şi voia să vorbească cu Stames şi Calvert. Aspirină nici măcar nu şi-a ridicat ochii spre el.

– Bine, a spus Aspirină, mintea fiindu-i întrutotul preocupată de cuvintele încrucişate. Completase uns-

prezece rînduri, ceea ce era un semn sigur că seara părea a fi liniştită.

Mark a ieşit în Pennsylvania Avenue şi s-a îndreptat spre casă. La prima intersecţie cu sens giratoriu, un turist care nu ştia că are prioritate ţinea pe loc traficul. Să-l ia naiba, a spus Mark în gînd. În cele din urmă, Mark a reuşit să-şi continue drumul pe Pennsylvania Avenue. Şofa încet, fiind îngîndurat şi neliniştit. A dat drumul la radio pentru ştirile de la miezul nopţii; trebuia să-şi mute gândurile spre altceva. În seara aceea nu se petrecuseră evenimente deosebite şi prezentatorul ştirilor părea destul de plictisit; preşedintele ţinuse o conferinţă de presă în legătură cu legea pentru controlul şi folosirea armelor, iar situaţia în Africa de Sud părea a se înrăutăţi. Au urmat apoi ştirile locale; se întâmplase un accident de circulaţie pe G.W. Parkway în care fuseseră implicate două maşini, care urmau a fi scoase din rîu cu macaralele la lumina reflectoarelor. În conformitate cu cele relatate de martori oculari, o familie din Jacksonville ce-şi făcea vacanţa la Washington, una din maşini era un Lincoln negru şi cealaltă o limuzină Ford albastră. Alte detalii nu se cunosc.

O limuzină Ford albastră. Deşi nu fusese atent la ştiri, aceste cuvinte i se învîrteau în creier. O limuzină Ford albastră? O, nu, Doamne, te rog, nu. A virat-o imediat în Maine Avenue şi a pornit-o în plină viteză spre podul Memorial, unde mai fusese cu două ore în urmă. Acum străzile erau pustii şi a ajuns în cinci minute. La locul accidentului cei de la Poliţia Metropolitană se aflau încă în număr mare şi o bandă din G.W. era închisă cu bariere. Mark a parcat lîngă bordura cu iarbă şi a alergat spre barieră. Şi-a arătat legitimaţia şi a fost dus la ofiţerul care se ocupa de accident; i-a explicat că se teme că una dintre maşinile implicate era condusă de un agent F.B.I.

– Aveţi unele amănunte?

– Încă n-am scos maşinile din rîu, i-a răspuns inspectorul. Avem doar doi martori ai accidentului, dacă a fost un accident. Aparent s-a întîmplat ceva ciudat cu ele. În treizeci de minute maşinile ar trebui să fie scoase. Tot ce puteţi face este să aşteptaţi.

Mark s-a dus la marginea şoselei şi a urmărit macaralele uriaşe şi scafandrii minusculi care se scufundau în rîu, sub lumina reflectoarelor. Cele treizeci de minute n-au fost treizeci de minute; Mark a tremurat în frigul nopţii aşteptînd şi privind. Au trecut patruzeci de minute, cincizeci şi cînd Lincoln-ul negru a apărut la suprafaţă se scursese mai bine de o oră. În maşină era un singur cadavru. Precautul om purta centura de siguranţă. Poliţia s-a pus în mişcare imediat. Mark s-a înapoiat la ofiţerul de serviciu şi l-a întrebat cît va mai dura pînă va fi scoasă cea de a doua maşină.

– Nu mult. Deci Lincoln-ul n-a fost maşina dumneavoastră?

– Nu, a spus Mark.

Au mai trecut zece minute, douăzeci şi apoi a văzut capota celei de a doua maşini, cea de culoare albastru închis; a apărut în cîteva minute şi partea laterală, cu una din ferestre deschisă foarte puţin; apoi a văzut întreaga maşină. Înăuntru se aflau doi bărbaţi. A văzut numărul de înmatriculare. Pentru a doua oară în noaptea aceea Mark a simţit că i se face rău. Aproape plîngînd a alergat la ofiţerul ce răspundea de acţiune şi i-a dat numele celor doi bărbaţi din maşină şi apoi a fugit la un telefon public, de pe marginea şoselei. A fost un drum lung. A format numărul, timp în care s-a uitat la ceas; era aproape ora unu. După ce telefonul a sunat o dată, a auzit o voce obosită care a spus:

– Da.

Mark a zis:

– Julius.

Vocea a întrebat:

– Ce număr ai?

I l-a dat. După treizeci de secunde telefonul a sunat.

– Ei bine, Andrews, este ora unu noaptea.

– Ştiu, domnule director. Este vorba de Stames şi Calvert. Sînt morţi.

A urmat un moment de ezitare; vocea era acum a unui om perfect treaz.

– Eşti sigur?

– Da, domnule director.

Mark i-a dat detalii despre accident încercînd ca vocea să nu-i trădeze emoţia şi îngrijorarea.

– Andrews, sună la tine la birou imediat, a spus Tyson, fără să dezvălui vreunul din detaliile pe care mi le-ai dat mie în astă-seară. Spune-le doar despre accidentul de automobil, nimic mai mult. Apoi obţii de la poliţie orice informaţie posibilă. Vii la mine la birou la 7:30, nu la 8:30, intri pe lateralul clădirii, pe la intrarea mare, Acolo va fi un bărbat care te va aştepta; să nu întîrzii. Du-te acum acasă şi încearcă să dormi puţin şi pînă mîine să nu te mai vadă nimeni la faţă. Nu te îngrijora, Andrews. Sîntem doi care ştim şi voi pune alţi agenţi să facă verificările de rutină pe care ţi le-am dat ţie mai devreme.

Telefonul s-a închis. Mark l-a sunat pe Aspirină. De ce noapte a avut parte! I-a spus despre Stames şi Calvert şi a închis imediat, înainte ca Aspirină să-i poată pune vreo întrebare. S-a reîntors la maşina sa şi a condus foarte încet prin noapte. Cînd şi cînd mai apărea cîte o maşină pe stradă şi ceaţa ce se lăsase dădea lucrurilor o înfăţişare ciudată, nepămînteană.

La intrarea în garaj l-a văzut pe Simon, tînărul negru care lucra acolo şi care-l plăcea pe Mark, dar mai ales Mercedes-ul lui Mark. Mark cheltuise aproape toată mica moştenire lăsată de o mătuşă, pe această maşină, chiar după ce absolvise colegiul, dar niciodată nu regreta această extravaganţă. Simon ştia că Mark nu are un anume loc în garaj şi întotdeauna se oferea să-i parcheze maşina – ar fi dat orice pentru şansa de a conduce superbul Mercedes argintiu SLC 580. De obicei, Mark schimba cîteva glume cu Simon; în seara asta i-a dat cheile fără ca măcar să se uite la el.

– Am nevoie de ea la şapte dimineaţa, i-a spus el îndepărtîndu-se.

– Bine, omule, a venit înapoi răspunsul.

Înainte ca uşa liftului să se închidă, Mark l-a auzit pe Simon pornind din nou motorul. A ajuns în apartamentul său; trei camere goale, fără nici un suflet în ele. A închis uşa şi a tras şi zăvorul, ceea ce nu se întîmplase niciodată pînă atunci. A făcut încet cîţiva paşi prin încăpere, s-a dezbrăcat şi a aruncat cămaşa mirosind a transpiraţie în coşul cu rufe murdare. S-a spălat pentru a treia oară în seara aceea şi s-a dus în pat unde a rămas cu ochii pironiţi în tavanul alb. A încercat să găsească un sens la tot ceea ce se întîmplase; a încercat să doarmă. Au trecut şase ore şi dacă a aţipit cîteva minute.

*

* *

În noptea aceea a mai fost cineva care n-a dormit mai mult de cîteva minute şi s-a foit şi s-a răsucit în patul ei de la Casa Albă.

Abraham Lincoln, John F. Kennedy, Martin Luther King, John Lenon şi Robert Kennedy. Cîţi oameni de vază şi simpli cetăţeni au trebuit să plătească cu viaţa pînă ca Parlamentul să se hotărască să aprobe o lege care să prescrie o asemenea autodistrugere?

– Cine altcineva mai trebuie să moară? se întreba ea. Dacă ar fi rîndul meu, o oră mai potrivită nici că ar exista...

S-a întors şi l-a privit pe Edward, pe al cărui chip se putea citi fără nici o îndoială că astfel de gînduri morbide nu sălăşluiau în mintea lui.

Vineri dimineaţa, 4 martie. 6: 27 a.m.

În cele din urmă, Mark n-a mai putut suporta să stea în pat şi la 6:30 s-a ridicat, a făcut un duş, şi-a pus o cămaşă curată şi un alt costum de haine. De la fereastra apartamentului său şi-a aruncat privirile peste Washington Channel către parcul East Potomac şi prin minte i s-au perindat toate cele petrecute ieri. În cîteva săptămîni cireşii aveau să înflorească. În cîteva săptămîni...

A închis uşa apartamentului şi a plecat bucurîndu-se doar pentru simplul fapt că se afla din nou în mişcare. Simon i-a dat cheile de la maşină; el reuşise să-i găsească un loc pentru Mercedes într-una din parcările particulare.

Mark a şofat încet pe 6-th Street, a virat-o la stînga pe G şi a mers drept înainte pe 7-th Street. La această oră matinală, pe străzi nu circulau decît camionetele pentru aprovizionare. A trecut pe lîngă muzeul Hirshhorn şi a traversat Independence Avenue. La intersecţia cu Pennsylvania, lîngă Arhivele Naţionale s-a oprit la culoarea roşie a semaforului. Avea un sentiment ciudat, de parcă totul ar fi reintrat în normal, iar ziua anterioară n-ar fi fost decît un vis urît. O să ajungă la birou şi Nick Stames şi Barry Calvert vor fi acolo, ca de obicei. A privit spre stînga şi imaginea s-a evaporat. La capătul bulevar-

dului pustiu zărea printre copaci porțiuni din clădirea Casei Albe. În dreapta sa, la celălalt capăt al bulevardului se înălța strălucitor în soarele dimineții Capitoliul. Şi între cele două, şi-a zis în gînd Mark, între Caesar şi Cassius se găsea clădirea F.B.I. Singură, la mijloc, iar el şi directorul se jucau cu destinul.

Mark a coborît panta garajului din spatele clădirii centrale F.B.I. şi şi-a parcat maşina. Un tînăr îmbrăcat în uniforma regulamentară a Biroului – blazer bleumarin, pantaloni gri, pantofi negri şi o cravată elegantă – îl aştepta. Bărbatul anonim, cum l-a numit în gînd Mark, arăta mult prea pus la punct ca abia atunci să se fi sculat. Mark Andrews i-a arătat legitimația. Tînărul l-a condus spre lift fără să scoată o vorbă; au ajuns la etajul şapte, unde Mark a fost escortat spre o cameră mică şi i s-a cerut să aştepte.

A rămas în antecamera directorului unde se găseau pe o măsuță numere vechi din *Time* şi *Newsweek;* putea crede că se află într-o sală de aşteptare, la un dentist. Era pentru prima oară în viața lui cînd ar fi preferat să fie la un cabinet stomatologic... A reflectat la evenimentele din ultimele paisprezece ore. Dintr-un om care nu avea nici o responsabilitate şi-şi petrecea fără griji cel de al doilea an din cei cinci ce-i dedica F.B.I.-ului şi care păreau a fi lipsiți de evenimente, se trezise peste noapte holbîndu-se la fălcile gata să-l înghită ale unui tigru. La sediul central al Biroului Federal nu fusese decît o singură dată, la angajare; atunci nimeni nu-l prevenise de ce se putea întîmpla. Discutaseră despre salarii, bonificații, concedii, despre o slujbă în care te poți împlini şi care merită să o practici, să-ți serveşti națiunea, dar nu se spusese nimic despre imigranți greci şi poştaşi negri cu beregățile tăiate şi nici despre prieteni ce ar putea fi pescuiți din Potomac. Măsura camera cu paşii încercînd să-şi facă ordine în gînduri: ieri trebuia să fie

ziua lui liberă, dar hotărîse că i-ar pica bine nişte bani în plus. Poate că un alt agent s-ar fi dus la spital mai repede şi ar fi preîntîmpinat o dublă crimă. Poate că, dacă el ar fi condus limuzina Ford în noaptea trecută, el ar fi fost cel cules din Potomac, nu Stames şi Calvert. Poate... Mark a închis ochii şi, fără să vrea, a simţit un fior prin şira spinării. A făcut un efort să îndepărteze panica şi teama ce-l ţinuseră treaz toată noaptea. Poate că acum îi va veni lui rîndul.

Ochii i s-au oprit pe placa de pe perete pe care era scris că în peste şaizeci de ani de istorie a F.B.I.-ului nu fuseseră omorîţi în timpul serviciului decît treizeci şi patru de oameni; numai o singură dată se întîmplase să moară doi ofiţeri în aceeaşi zi. Ziua de ieri făcea ca această afirmaţie să fie depăşită. Mark a continuat să-şi plimbe privirile de-a lungul pereţilor, oprindu-se, în cele din urmă, asupra unei fotografii a Curţii Supreme; guvernul şi legea mînă în mînă. În stînga lui se aflau cei cinci directori: Hoover, Gray, Ruckelshaus, Kelley şi acum redutabilul H.A.L. Tyson, cunoscut tuturor din F.B.I. sub acronimul Halt. Se pare că nimeni, în afară de secretara sa, doamna McGregor, nu-i ştia numele de botez. Se practica de multă vreme un fel de pariu la sediul central al Biroului Federal. Orice proaspăt angajat în F.B.I. plătea un dolar doamnei McGregor, care lucra ca secretară la cabinetul directorului de douăzeci şi şapte de ani, şi-i spunea numele mic pe care presupunea că l-ar avea directorul. Dacă ghicea, primea toată suma ce se strînsese de-a lungul timpului. Acum pisoiul-puşculiţă număra 3.516 dolari. Mark avansase numele de Hector. Doamna McGregor rîsese şi se mai adăugase un dolar la suma adunată de-a lungul anilor. Dacă doreai să mai încerci o dată, asta te mai costa un dolar, dar, în cazul în care nu nimereai, trebuia să plăteşti o amendă de zece dolari.

Foarte puţini îşi mai încercau norocul a doua oară şi pisoiul se făcea tot mai mare odată cu noua victimă care sosea.

Mark fusese convins că a dat lovitura cînd îi venise ideea de a verifica dosarele cu amprentele criminalilor. F.B.I.-ul avea trei categorii de dosare pentru amprente: pentru militari, civili şi criminali. Amprentele tuturor agenţilor F.B.I. se găseau în dosarul pentru criminali. În acest fel puteau fi urmăriţi agenţii F.B.I. ce deveneau criminali sau erau eliminate amprentele unui agent de la locul crimei; aceste dosare rareori erau consultate. Mark se considerase foarte deştept cînd ceruse să vadă fişa lui Tyson. Aceasta îi fusese înmînată de un lucrător de la secţia de amprente. Pe ea scria: Înălţimea: 61"; Greutatea: 180 livre; Părul: castaniu; Ocupaţia: Director F.B.I.; Nume: Tyson, H.A.L. Nu se dădea nici un prenume. Ofiţerul, un alt bărbat anonim, în costum bleumarin, zîmbise sarcastic spre Mark şi spusese destul de tare ca să poată fi auzit: „Încă un ţînc care-şi închipuie c-o să cîştige cît ai bate din palme trei miare".

Cum în ultima decadă Biroul Federal de Investigaţii devenise tot mai implicat în politică, Congresul a căzut foarte repede de acord asupra numirii în funcţia de director a unui bun specialist cu o solidă bază juridică. Tyson avea legea în sînge. Străbunicul lui fusese angajat la Wells Fargo[1] apărînd cu arma drumul dintre San Francisco şi Seattle, din celălalt stat Washington. Bunicul lui fusese primar al Bostonului şi şef al poliţiei, o combinaţie rară, iar tatăl lui se pensionase din funcţia de procuror de Masschusetts. Că strănepotul urmase tradiţia familiei şi sfîrşise ca director al Biroului Federal de

[1] Wells, Fargo & comp. (1852) – societate ce asigura serviciul de poştă şi diligenţă în vestul Americii.

Investigații nu surprinsese pe nimeni. Anecdotele despre el atinseseră cifre incredibile și Mark se întreba cîte din ele erau apocrife.

Nu era nici un dubiu că Tyson marcase golul victoriei în ultimul său meci ca student din partida Harvard-Yale, pentru că existau mărturii scrise, după cum tot atît de adevărat era faptul că el a fost singurul alb care a făcut parte din echipa americană de box de la Jocurile Olimpice din 1956 de la Melbourne. Dacă era adevărat că-i spusese fostului președinte Nixon că mai degrabă l-ar sluji pe diavol, decît să fie directorul F.B.I. sub președenția lui, nimeni n-ar putea ști cu siguranță, dar că echipa Kane n-ar fi făcut nici un efort spre a-l convinge să accepte postul era o pură invenție.

Soția lui murise în urmă cu cinci ani pentru că făcuse scleroză în plăci. O îngrijise timp de douăzeci de ani cu un devotament fără margini.

Nu se temea de nimeni și reputația sa de om cinstit, care-ți spune în față tot ce gîndea, îl ridicase în ochii națiunii cu mult deasupra celorlalți demnitari. După o perioadă de decepție ce a urmat morții lui Hoover, Halt Tyson a readus Biroului Federal prestigiul de care se bucurase în anii '30 și '40. Tyson fusese unul din motivele pentru care Mark acceptase fericit să-și încredințeze cinci ani din viață F.B.I.-ului.

Mark a început să-și facă de lucru cu butoniera de la mijlocul hainei, așa cum au tendința toți agenții F.B.I. În cea de a cincisprezecea săptămînă de la cursul de la Quantico i se repetase pînă la exasperare că haina niciodată nu trebuie să fie închisă la nasturi, spre a lăsa butonierele libere pentru țeava pistolului, pe care trebuia să-l țină în toc, la șold și nu pe o curea fixată pe umăr. Pe Mark îl irita că serialele de la televiziune despre F.B.I. întotdeauna prezentau greșit acest lucru. Ori de cîte ori un agent F.B.I. simte că este în pericol

începe să se joace cu butoniera din mijloc spre a se asigura că haina nu este închisă. Mark se simțea cotropit de un sentiment de frică, frică de necunoscut, frica de H.A.L. Tyson, frică pe care un Smith și Wesson n-o puteau vindeca.

Tînărul anonim cu privire vigilentă și cu jacheta bleumarin s-a întors.

– Domnul director vă așteaptă.

Mark s-a ridicat în picioare simțindu-se nesigur pe el, și-a trecut mîinile peste pantaloni spre a-și șterge palmele de transpirație și l-a urmat pe tînăr în camera următoare și apoi în cabinetul particular al directorului. Acesta și-a înălțat privirile, i-a făcut semn să ia loc și a așteptat ca tînărul să iasă și să închidă ușa. Directorul era un om voinic, cu un cap mare, bine înfipt pe umerii masivi. Sprîncenele-i stufoase se potriveau cu părul castaniu, sîrmos și pieptănat neglijent; era atît de cîrlionțat, că ai fi putut crede că este o perucă, dacă n-ar fi fost vorba despre H.A.L. Tyson. Mîinile-i mari le ținea răsfirate pe birou într-un gest de parcă ar fi încercat să-l oprească să n-o ia la fugă. Delicatul birou Queen Anne parcă era gata să se sfărîme sub strînsoarea directorului. Obrajii-i erau roșcovani, dar nu roșeața celor obișnuiți cu alcoolul, ci arămiul pe care ți-l dă vremea bună și vremea rea. Puțin mai în stînga directorului se afla încă un bărbat, mușchiulos, proaspăt ras și tăcut, tipul clasic al polițistului. Directorul a vorbit:

– Andrews, ți-l prezint pe directorul adjunct Matthew Rogers. L-am pus la curent cu evenimentele ce au urmat morții lui Casefikis. Vor fi mulți agenți care se vor ocupa de această investigație împreună cu tine. Ochii cenușii ai directorului îl sfredeleau pe Mark. Ieri am pierdut doi dintre cei mai buni oameni ai mei, Andrews, și nimic – îți repet, nimic – nu mă va opri ca să aflu cine este vinovatul,

chiar dacă acesta ar fi să fie preşedintele în persoană, mă înțelegi?

– Da, domnule director, spuse Mark foarte încet.

– Din informațiile pe care le-am dat presei ai să vezi că am lăsat publicului impresia că ceea ce s-a întîmplat ieri seară nu este altceva decît un obişnuit accident de circulație între multe altele. Nici un jurnalist n-a făcut legătura între crimele de la Centrul Medical Woodrow Wilson şi moartea agenților mei. De ce-ar face-o, cînd în America se petrece cîte o crimă la fiecare douăzeci şi şase de minute?

Un dosar pe care era scris „Şeful Poliției Metropolitane" se afla pe masă, lîngă director; aşa că şi cei de la Poliție erau sub control.

– Noi, domnule Andrews...

Cuvintele l-au făcut pe Mark să se simtă oarecum plin de importanță.

– ... avem de gînd să-i dezamăgim. Am examinat foarte atent ceea ce mi-ai spus seara trecută. Am să rezum situația după cum o văd eu. Te rog, consideră-te liber să mă întrerupi ori de cîte ori doreşti.

În împrejurări normale, Mark ar fi rîs.

Directorul îşi pironise privirile asupra dosarului.

– Imigrantul grec a vrut să-l vadă pe şeful F.B.I., a continuat el. Poate că i-aş fi satisfăcut cererea dacă aş fi ştiut despre ea. Şi-a înălțat privirile. Totuşi, să trecem la fapte: Casefikis a făcut o declarație verbală în fața ta la Woodrow Wilson, al cărei miez este că el era convins că s-a pus la cale un complot pentru asasinarea preşedintelui Statelor Unite în 10 martie; el a auzit din întîmplare această informație cînd servea prînzul într-un salon special dintr-un hotel din Georgetown, prînz la care el credea că ar fi fost prezent un senator al Statelor Unite. Pînă aici este corect, Andrews?

– Da, domnule director.

Din nou directorul şi-a coborît privirile în dosar.

– Poliţia a luat amprentele mortului şi el nu figurează nici în dosarele noastre, nici ale Poliţiei. Aşa că deocamdată, ţinînd cont de cele patru omoruri de ieri seară, trebuie să plecăm de la prezumţia că tot ceea ce ne-a spus imigrantul grec a fost de bună credinţă. Poate că nu a înţeles el foarte exact întreaga poveste, dar a prins ceva destul de important, dacă s-au comis patru crime într-o singură noapte. Cred, de asemenea, că putem presupune că acei oameni, indiferent cine ar fi, care se află în spatele acestor evenimente diabolice sînt convinşi că acum sînt în siguranţă, pentru că i-au omorît pe toţi care ar fi putut şti despre planurile lor. Te poţi considera norocos, tinere, că ai scăpat.

– Da, domnule director.

– Presupun că te-ai gîndit că ei au crezut că tu ai fost în Fordul albastru.

Mark a dat din cap. În ultimele zece ore gîndul ăsta nu-i mai dăduse pace; spera ca Norma Stames să nu se gîndească la acelaşi lucru.

– Vreau ca aceşti conspiratori să creadă că acum se află în afară de orice pericol şi, din acest motiv, intenţionez să las programul preşedintelui să se desfăşoare conform planificării, cel puţin pentru moment.

Mark a îndrăznit să pună o întrebare:

– Dar, domnule director, n-o puneţi pe doamna preşedinte într-un pericol de moarte?

– Andrews, cineva, undeva, şi s-ar putea să fie un senator al Statelor Unite, plănuieşte să asasineze preşedintele; pînă acum el a fost pregătit să-mi omoare doi dintre cei mai buni agenţi ai mei, un grec care ar fi putut să-l recunoască şi un poştaş surd a cărui singură legătură cu această treabă a fi fost aceea că l-ar fi putut

identifica pe ucigaşul lui Casefikis. Dacă ne punem acum în mişcare artileria grea, îi vom speria. Noi nu avem aproape nimic ca să ne continuăm ancheta; este foarte puţin probabil să le descoperim identitatea. Şi dacă o facem, cu siguranţă că n-o să putem să-i răstignim. Singura noastră şansă de a-i prinde este să-i lăsăm pe ticăloşi să creadă că nu mai este nici un pericol pentru ei – asta exact pînă în ultima clipă. Numai în acest mod îi putem aresta. S-ar putea ca ei deja să fie speriaţi, ceea ce, totuşi, nu prea cred. Ei au folosit mijloace atît de violente ca să-şi asigure secretul intenţiilor, încît trebuie să aibă motive stringente ca să dorească să-l înlăture pe preşedinte din calea lor în următoarele şapte zile. Trebuie să aflăm care este motivul.

– Să-i spunem preşedintelui?

– Nu, nu încă. Dumnezeu ştie că în ultimii doi ani a avut destule probleme cu proiectul de lege pentru controlul armelor, fără să fi fost nevoită să privească înapoi peste umăr, ca să afle care dintre senatori este Marc Antoniu şi care Brutus.

– Deci ce vom face în următoarele şase zile?

– Tu şi cu mine va trebui să-l găsim pe Casius. Şi el nu poate fi decît un calic, hămesit de foame.

– Dar dacă nu-l aflăm? a întrebat Mark.

– Dumnezeu să ajute America.

– Şi dacă-l găsim?

– Tu va trebui să-l omori.

Mark a reflectat o clipă. În viaţa lui nu omorîse pe nimeni; şi, dacă te gîndeşti, nu omorîse absolut nimic. Lui nu-i plăcea nici măcar să calce pe insecte. Şi gîndul că prima persoană pe care s-ar putea s-o omoare ar fi posibil să fie un senator american, îl îngrozea.

– Nu fi atît de speriat, Andrews. S-a putea să nu ajungi pînă acolo. Acum lasă-mă să-ţi spun exact ce vreau să

faci. Intenționez să-l informez pe Stuart Knight, șeful Serviciului Secret, că doi dintre ofițerii mei investigau un bărbat care pretindea că președintele Statelor Unite va fi asasinat în cursul următoarei luni. Totuși, n-am nici o intenție să-i menționez că este implicat un senator; și n-am să-i spun că doi dintre oamenii mei au murit din această cauză; asta nu este problema lui. S-ar putea, de fapt, să nu fie amestecat nici un senator și nu vreau ca o mînă de oameni să se holbeze la reprezentanții lor aleși și să se întrebe care dintre ei este criminalul.

Adjunctul directorului și-a dres vocea și a vorbit pentru prima oară:

– Unii dintre noi, oricum, gîndesc în acest mod.

Directorul a continuat fără comentarii:

– Andrews, în dimineața asta vei scrie un raport despre informația dată de Casefikis și împrejurările în care a fost omorît și i-l vei da lui Grant Nanna. Nu incluzi și morțile lui Stames și Calvert care au urmat: nimeni nu trebuie să facă nici o legătură între cele două evenimente. Raportezi amenințarea asupra vieții președintelui, dar nu și posibilitatea de a fi implicat un senator. Tu ai proceda la fel, Matt?

– Da, domnule director, a spus Rogers. Dacă ne exprimăm suspiciunile în fața unor oameni care nu trebuie să le cunoască, riscăm să provocăm luarea unor măsuri de securitate ce-i vor face pe asasini să-și caute acoperire; atunci, pur și simplu, va trebui să ne oprim și s-o pornim din nou – dacă vom fi suficient de norocoși ca să ni se mai ofere a doua șansă.

– Exact, a spus directorul. Deci așa vom proceda, Andrews. Sînt o sută de senatori. Unul din ei constituie singura noastră legătură cu conspiratorii. Va fi sarcina ta să-l depistezi pe acel om. Directorul adjunct ne va da cîțiva tineri care să urmărească celelalte fire pe care le

avem. Nu este cazul ca ei să cunoască detaliile, Matt. Pentru început trebuie verificat restaurantul Golden Duck.

– Şi fiecare hotel din Georgetown spre a vedea care dintre ele a dat un dineu într-un salon în 24 februarie, a spus Rogers. Şi spitalul. S-ar putea ca cineva să fi zărit vreun suspect dînd tîrcoale prin parcare sau pe coridoare; pesemne că asasinii au văzut Fordul nostru acolo, pe cînd Calvert şi cu tine, Andrews, stăteaţi de vorbă cu Casefikis. Cred că asta-i tot ce putem face pentru moment.

– Sînt de acord, a spus directorul. Bine, îţi mulţumesc, Matt, n-am să-ţi mai răpesc din timp acum. Dacă apare ceva, te rog, anunţă-mă imediat.

– Bineînţeles, a spus directorul adjunct.

A dat din cap spre Mark, în semn de rămas bun şi a părăsit încăperea.

Mark a rămas tăcut, impresionat de claritatea cu care directorul prinsese detaliile cazului. Mintea lui pesemne că era ca un seif cu documente, fiecare lucru cu compartimentul lui.

Directorul a apăsat pe un buton al interfonului.

– Cafea pentru două persoane, doamnă McGregor, te rog.

– Da, domnule director.

– Acum, Andrews, tu te vei prezenta la mine la birou în fiecare dimineaţă la ora şapte şi-mi vei raporta. Dacă se iveşte vreo urgenţă mă suni folosind numele codificat Julius. Eu voi folosi acelaşi nume cînd te sun. Cînd vei auzi cuvîntul „Julius“, întrerupi orice activitate asupra căreia te afli. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

– Acum, un punct foarte important. Dacă se întîmplă cumva ca eu să mor sau să dispar, nu raportezi decît procurorului general, iar Rogers va avea grijă de rest. Dacă tu mori, tinere, laşi decizia asupra mea. A zîmbit

pentru prima oară – pentru Mark nu era genul de glumă pe care să-l guste. Am văzut din dosar că ai dreptul la două săptămîni de concediu. Ei bine, ia-l începînd cu după-amiaza de azi. Nu vreau ca tu să exişti oficial la birou cel puţin o săptămînă. Grant Nanna deja a fost informat că lucrezi cu mine, a continuat directorul. Tinere, va trebui să mă suporţi zi şi noapte şi nimeni altcineva, în afară de răposata mea soţie, n-a mai trebuit să facă faţă unei asemenea corvezi.

– Şi dumneavoastră pe mine, domnule director, a venit rapid şi pe negîndite răspunsul lui Mark.

Aştepta să fie pus la punct; în schimb, directorul a zîmbit din nou.

Doamna McGregor a apărut cu cafelele, i-a servit şi a plecat. Directorul şi-a băut-o dintr-o înghiţitură şi a început să măsoare biroul cu paşii, de parcă s-ar fi aflat într-o cuşcă; Mark nu s-a clintit de pe locul său, dar nu şi-a dezlipit ochii de pe director. Umerii masivi i se mişcau în sus şi în jos, iar capu-i mare, cu păr stufos şi-l clătina dintr-o parte în alta. Parcurgea, ceea ce băieţii numeau un proces de gîndire.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci, Andrews, este să afli ce senatori se găseau în Washington pe 24 februarie. Cum era în preajma weekend-ului, pesemne că mai toţi stimabilii noştri senatori bîntuiau prin ţară, ca să ţină discursuri sau să-şi ducă răsfăţatele odrasle în vacanţă.

Ceea ce-l făcea pe director să fie iubit de toată lumea era nu ceea ce spunea despre cineva care nu era prezent, ci francheţea cu care îţi trîntea în faţă tot ceea ce avea de zis. Mark a zîmbit şi a început să se relaxeze.

– Cînd o să avem lista aceea, o să încercăm să vedem ce au în comun. Îi vom separa pe republicani de democraţi şi apoi îi vom grupa în funcţie de interese de

partid, publice şi personale. După aceea va trebui să aflăm care dintre ei are vreo legătură cu preşedintele Kane, fie în trecut, fie în prezent, fie de prietenie, fie de neamiciţie. Raportul tău va cuprinde toate aceste detalii şi fii pregătit pentru întîlnirea noastră de mîine dimineaţă. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

– Acum mai există încă ceva ce aş vrea să-ţi fie foarte clar, Andrews. Aşa după cum sînt sigur că ştii, în ultima decadă, F.B.I.-ul a fost într-o poziţie politică foarte delicată. Cîinii aceia de pază din Congres abia aşteaptă ca noi să ne depăşim autoritatea legitimă. Dacă creăm cumva vreo suspiciune asupra unui membru al Congresului, fără a avea dovezi de netăgăduit în privinţa nevinovăţiei lui, au să ne răstignească pe cruce. Şi pe bună dreptate, după părerea mea. Agenţiile de poliţie într-o democraţie trebuie să dovedească faptul că se poate avea încredere în ele şi că nu reprezintă un factor care să submineze procesul politic. Trebuie să fim mai puri, decît soţia lui Caesar. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

– Cu ziua de azi, nu ne mai rămîn decît şase zile, iar de mîine numai cinci şi vreau să-mi prinzi pe acest om şi complicii lui, cu dovezi de netăgăduit, încît nici unul din noi să nu fie învinuit de depăşirea atribuţiilor statutare.

– Nu va fi, domnule director.

Directorul s-a întors la biroul său şi a sunat-o pe doamna McGregor.

– Doamnă McGregor, acesta este agentul special Andrews care va lucra alături de mine într-o investigaţie extrem de importantă în următoarele şase zile. Ori de cîte ori doreşte să mă vadă îl laşi să intre; dacă eu sînt cu cineva, exceptînd domnul Rogers, anunţă-mă imediat – nu-l laşi să aştepte nici un minut.

– Da, domnule director.

– Şi aş dori ca să nu menţionezi acest lucru nimănui.

– Bineînţeles, domnule Tyson.

Directorul s-a întors spre Mark.

– Acum te duci la Departament şi te apuci de treabă. Mîine la şapte dimineaţa te prezinţi în acest birou.

Mark s-a ridicat în picioare. Nu-şi terminase cafeaua; poate că după şase zile se va simţi mai la largul lui. A strîns mîna pe care i-a întins-o directorul şi s-a îndreptat spre uşă. Cînd era pe punctul de a o deschide, directorul a adăugat:

– Andrews, sper că ai să fii cu mare grijă. Priveşte tot timpul peste ambii umeri deodată, fii cu ochi-n patru.

Mark fu străbătut de un fior şi a ieşit repede din cameră, apoi pe hol, iar cînd a ajuns la lift şi-a rezemat spatele de perete. A coborît la parter şi a pornit grăbit de-a lungul coridorului ciocnindu-se de un grup de turişti care cercetau fotografiile celor mai căutaţi criminali din America. Săptămîna viitoare, unul dintre ei va fi oare un senator?

Cînd a ajuns în stradă s-a strecurat printre vehicule şi a traversat Pennsylvania Avenue oprindu-se la Departament, care în dimineaţa asta i se părea străin. Doi oameni lipseau şi vor lipsi mereu, iar ei nu puteau fi înlocuiţi de un manual de instrucţie. Steagul de pe clădirea F.B.I. şi cel de pe vechea Poştă erau în bernă; doi dintre agenţii lor erau morţi.

Mark s-a dus direct în biroul lui Grant Nanna; acesta, peste noapte, îmbătrînise cu zece ani. Îi muriseră doi prieteni, unul, superiorul său ierarhic şi celălalt îi era subaltern.

– Stai jos, Mark.

– Mulţumesc.

– Directorul deja a vorbit cu mine în dimineaţa asta. Nu-ţi pun nici o întrebare. Înţeleg că de azi de la prînz îţi iei două săptămîni de concediu şi că-mi vei scrie un raport cu ceea ce s-a întîmplat la spital. Eu îl voi da superiorilor mei şi cu asta cazul este închis pentru Departament, fiind preluat de cei de la Omucideri. Ei au încercat, de asemenea, să-mi spună că Nick şi Barry au murit într-un accident de maşină.

– Da, domnule, a spus Mark.

– Nu cred o iotă din toată povestea asta, a spus Nanna. Acum tu, într-un fel, eşti în mijlocul evenimentelor şi poate că ai să reuşeşti să-i prinzi pe ticăloşi. Dacă-i găseşti pisează-le coaiele în ţărînă şi cheamă-mă şi pe mine să-ţi dau o mînă de ajutor, pentru că dacă pun laba pe unul din ticăloşii ăia...

Mark şi-a ridicat privirile spre Grant Nanna, apoi plin de tact şi le-a îndreptat în altă parte, aşteptînd ca superiorul său să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

– Acum, după ce părăseşti biroul, nu ţi se mai permite să iei legătura cu mine, dar, dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă oricînd. Nu-i spune directorului pentru că ne-ar omorî pe amîndoi dacă ar afla. Pleacă, Mark..

Mark a părăsit imediat încăperea şi s-a îndreptat spre biroul lui. S-a aşezat la masă şi a scris raportul cu exactitate, aşa cum îl instruise directorul, scurt şi fără alte implicaţii. I l-a dus lui Nanna, care şi-a aruncat ochii peste el şi l-a pus într-un plic.

– L-ai cam spălat puţin, dar e bine făcut.

Mark n-a comentat. A semnat din partea Departamentului Washington, acesta fiind unicul loc în care se simţea în siguranţă. În următoarele şase zile va fi singur, de capul său. Bărbaţii ambiţioşi întotdeauna şi-au dorit

să-şi ştie viitorul cu anticipaţie, să-şi cunoască evoluţia carierei; Mark s-ar fi mulţumit cu o perioadă doar de o săptămînă.

*
* *

Directorul a apăsat un buton. Tînărul anonim, în blazer bleumarin şi pantaloni gri a intrat în cameră.

– Da, domnule director.

– Vreau o supraveghere totală asupra lui Andrews, zi şi noapte; şase oameni în trei schimburi, care să-mi raporteze în fiecare seară. Vreau o fişă amănunţită asupra lui: familie, educaţie, prietene, asociaţi, obiceiuri, hobby-uri, religie, afilieri la organizaţii, absolut totul pînă mîine dimineaţă la 6:45. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

*
* *

Conştient că membrii Senatului ar fi suspicioşi dacă un agent F.B.I. s-ar interesa despre vreunul din ei, Mark şi-a început investigaţiile la Biblioteca Congresului. În timp ce urca lungul şir de trepte şi-a amintit o scenă din *Toţi oamenii preşedintelui* în care Woodward şi Bernstein şi-au petrecut ore al căror număr nu se mai ştie, căutînd fără nici un succes cîteva pagini în noianul de hîrtii din dosarele bibliotecii. Încercau să găsească probe că E. Howard Hunt verificase materialele referitoare la Edward M. Kennedy. Şi pentru un agent F.B.I. ce se afla pe urmele unui criminal, ba chiar şi pentru reporterii ce făceau investigaţii, era o muncă de cercetare extrem de obositoare şi nu o îndatorire plăcută

de serviciu. Tocmai aici zăcea diferenţa dintre succes şi eşec.

Mark a deschis uşa pe care era scris: „Acces numai cititorilor" şi s-a îndreptat cu paşi mari spre sala principală de lectură, o cameră mare, circulară, cu cupolă, decorată în tonuri discrete de auriu, bej, ruginiu şi bronz. Parterul era ocupat de şiruri de mese din lemn de culoare închisă, curbate, aşezate concentric în jurul biroului supraveghetorului de sală, ce se afla în mijlocul încăperii. La etajul al doilea, printre arcade graţioase, se aflau mii de cărţi. Mark s-a apropiat de birou şi pe un ton şoptit, aşa cum este firesc în astfel de incinte, l-a întrebat pe bibliotecar unde ar putea găsi *Stenogramele Congresului*.

– Camera 244, la sala de lectură pe profil juridic.

– Cum ajung acolo?

– Vă întoarceţi la fişier şi din cealaltă parte a clădirii, luaţi liftul pînă la etajul al doilea.

Mark a reuşit să găsească sala de literatură juridică, o cameră albă, rectangulară, cu trei şiruri de rafturi cu cărţi pe latura stîngă. După ce a întrebat o altă bibliotecară, a reuşit să localizeze *Stenogramele Congresului* în unul din rafturile de culoare maro închis, de pe peretele din dreapta. A luat volumul necapsat, pe care scria 24 februarie, s-a aşezat la o masă lungă şi goală şi a început anosta muncă de selectare.

După ce a răsfoit timp de o jumătate de oră rezumatul problemelor dezbătute în Senat, Mark şi-a dat seama că era norocos. Mulţi senatori, se pare, părăsiseră Washington-ul plecînd în weekend, pentru că atunci cînd a verificat prezenţa din 24 februarie a văzut că, din cei o sută de senatori, numărul celor care au participat la dezbateri n-a depăşit cifra de şaizeci. Şi legile care au fost votate erau destul de importante încît să impună prezenţa acelor senatori care încă mai erau prin Senat

sau prin oraş. După ce i-a eliminat pe acei senatori care fuseseră înregistraţi ca „absenţi din motive de boală", sau „absenţi motivat" sau cei „reţinuţi în probleme oficiale", lui Mark i-au rămas şaizeci şi doi de senatori care, în mod cert, au fost în Washington în ziua de 24 februarie. După aceea i-a mai verificat încă o dată pe ceilalţi treizeci şi opt de senatori, unul cîte unul, sarcină plicticoasă ce i-a luat destul timp. Toţi, dintr-un motiv sau altul, fuseseră plecaţi din Washington.

S-a uitat la ceas: 12:15. Nu-şi putea permite să-şi ia o pauză pentru prînz.

Vineri după-amiaza, 4 martie, 12:30 p.m.

În cameră îşi făcuseră apariţia la scurte intervale unul după altul trei oameni. Nu se plăceau nici unul pe celălalt; numai răsplata pecuniară îi adunase în aceeaşi încăpere. Primul a sosit sub numele de Tony; avusese atît de multe nume că nimeni nu mai ştia care era cel adevărat, cu excepţia, poate, a mamei sale, iar ea nu-l mai văzuse de douăzeci de ani, cînd părăsise Sicilia plecînd la tatăl lui şi fostul ei soţ, în State. Soţul ei o abandonase cu douăzeci de ani înainte de asta; istoria, deci, se repeta cu o ciclicitate de douăzeci de ani.

Dosarul lui Tony de la F.B.I., categoria criminali, îl descria ca avînd o statură potrivită: cinci picioare şi opt ţoli şi o sută patru zeci şi şase de livre, păr negru, nas drept, ochi căprui, fără semne particulare, arestat şi acuzat de jefuirea unei bănci; fiind prima condamnare, sentinţa fusese de doi ani închisoare. Ceea ce nu se menţiona în dosar era faptul că Tony era un foarte bun şofer; o dovedise ieri şi, dacă prostul ăla de neamţ şi-ar fi păstrat cumpătul, acum s-ar fi aflat în încăpere patru oameni în loc de trei. El îi spusese şefului: „Dacă ai de gînd să foloseşti un neamţ, pune-l să-ţi construiască o maşină, nu să stea la volan." Şeful nu-l ascultase şi neamţul fusese scos afară cu macaralele de pe fundul Potomacului. Data viitoare îl vor folosi pe vărul lui Tony, Mario. Aşa, cel puţin, va mai fi

încă cineva de încredere în echipă, pentru că nu poţi conta pe un fost poliţist şi pe un ţîr de japonez care nu scoate niciodată nici o vorbă.

Tony a aruncat o privire spre Xan Tho Huc, care nu vorbea decît atunci cînd i se adresa direct o întrebare. De fapt, el era vietnamez, dar izbutise, în cele din urmă, să fugă în 1979 în Japonia. Dacă ar fi concurat la Jocurile Olimpice de la Los Angeles toată lumea i-ar fi ştiut numele, pentru că nimeni nu l-ar fi împiedicat să cîştige medalia de aur la tir, dar Xan, gîndindu-se la viitoarea carieră pe care avea de gînd să o îmbrăţişeze, a hotărît că este mai bine să-şi păstreze anonimatul, aşa că s-a retras de la selecţiile pentru Jocurile Olimpice. Antrenorul lui a încercat să-l facă să se răzgîndească, dar fără succes. Pentru Tony, Xan rămînea un ticălos de japonez, deşi în sinea lui trebuia să recunoască, vrînd-nevrînd, că nu mai exista un alt om care să tragă grupat zece gloanţe de la o distanţă de opt sute de iarzi, într-un pătrat cu latura de trei ţoli, exact mărimea frunţii Florentynei Kane.

Japonezul stătea nemişcat cu privirile pironite asupra lui Tony. Înfăţişarea lui Xan îl avantaja mult în meserie. Nimeni nu se aştepta ca omuleţul care abia dacă atingea cinci picioare şi doi ţoli şi cîntărea vreo sută zece livre să fie un ochitor de excepţie. Mai toţi oamenii asociau bunii trăgători cu mătăhăloşii cowboy, ori cu caucazieni cu obraji scofîlciţi. Dacă ţi s-ar fi spus că omul ăsta este un ucigaş fără milă, te-ai fi gîndit că-şi foloseşte mîinile, recurgînd la garotă şi nunchaki sau chiar la otravă. Dintre toţi trei, numai Xan avea o răzbunare personală de plătit. Cînd era copil îi văzuse pe părinţii săi măcelăriţi de americani în Vietnam. Pînă ce gloanţele le sfîrtecaseră trupurile ei vorbiseră de bine despre yanchei şi chiar îi sprijiniseră. Pe el îl crezuseră mort şi nu-i mai dăduseră nici o atenţie. Fusese o ţintă prea mică spre a-l nimeri.

Din acel moment jurase în sinea lui că se va răzbuna. Izbutise să fugă în Japonia şi acolo, timp de doi ani, după căderea Saigon-ului, obţinuse o slujbă într-un restaurant chinezesc şi participase la un program guvernamental american pentru refugiaţii din Vietnam. Îşi oferise ajutorul vechilor sale contacte din serviciile secrete vietnameze, însă acestea îi spuseseră că regretă, dar nu pot să-i ofere nimic de lucru; dată fiind prezenţa tot mai redusă a americanilor în Asia, comuniştii nu mai aveau nevoie de ucigaşi, ci mai degrabă de oameni cu pregătire juridică. Aşa că Xan lucrase pe unde putuse în Japonia. În 1981 obţinuse cetăţenie japoneză, un paşaport şi îşi începuse noua carieră.

Spre deosebire de Tony, lui Xan nu-i repugnau cei cu care lucra. Pur şi simplu, nici nu se gîndea la ei. El fusese angajat şi acceptase de bună voie să execute o sarcină profesională pentru care avea să fie foarte bine plătit şi, în acest fel, cel puţin într-o oarecare măsură, trupurile sfîrtecate ale părinţilor săi aveau să fie răzbunate. Celorlalţi le reveneau îndatoriri limitate care să asigure succesul operaţiunii pe care el trebuia s-o ducă la capăt. Dacă ei îşi vor executa sarcinile cu un minimum de erori prosteşti, el îşi va îndeplini partea ce-i revine fără cusur şi peste cîteva zile se va întoarce în Orient. La Bangkok sau Manila sau poate la Singapore. Xan încă nu se hotărîse. Cînd toată această poveste se va termina, el va avea nevoie – şi acum şi-o va putea permite – de o lungă perioadă de odihnă.

Cel de al treilea bărbat din încăpere, Ralph Matson, era, poate, cel mai periculos dintre cei trei. Înalt de şase picioare şi doi ţoli, spătos, cu nas mare şi bărbie puternică, era cel mai de temut pentru că era foarte inteligent. După ce lucrase cinci ani ca agent special în F.B.I. găsise un mod uşor de a-i părăsi după moartea lui Hoover; loialitatea faţă de şef şi

toate celelalte nu erau decît prostii. Pînă una alta învăţase destule, ca să profite de cunoştinţele dobîndite în F.B.I. despre criminologie. Începuse cu un mic şantaj asupra unor oameni care nu voiau să fie făcute publice dosarele lor de la F.B.I., dar acum trecuse la afaceri mai importante. Nu avea încredere în nimeni – lucru ce tot de la F.B.I. îl învăţase – şi cu siguranţă nu în neamţul ăla idiot care se zăpăcise şi, în loc să dea înapoi, o luase razna înainte şi nici în asiaticul ăsta galben, cu ochi piezişi.

Nimeni din încăpere nu scosese nici o vorbă.

Uşa s-a deschis. Trei capete s-au întors deodată, trei capete care erau obişnuite cu pericolul şi nu se sinchiseau de surprize; apoi s-au relaxat imediat, cînd i-au văzut pe cei doi bărbaţi care au intrat.

Cel mai tînăr dintre cei doi fuma. S-a aşezat în capul mesei, loc ce-i revine, de obicei, preşedintelui, celălalt s-a aşezat lîngă Matson, avîndu-l pe preşedinte în dreapta. Au dat doar din cap, în semn de salut, fără a scoate nici o vorbă. Bărbatul mai tînăr, înregistrat pe listele de vot sub numele de Peter Nicholson, dar în certificatul de naştere sub cel de Piotr Nicolaevici, avea un cap ce putea servi drept reclamă pentru o companie de cosmeticale, plină de succes. Costumul său arăta că se îmbrăca la Chester Barrie, pantofii erau de la Loeb's, cravata de la Ted Lapidus. Fişa lui de la Criminalistică era goală. Aceasta era cauza pentru care se şi afla în capul mesei. El nu se privea pe sine ca un criminal; se considera un om care doreşte să păstreze statu quo-ul[1].

Făcea parte dintr-un mic grup de milionari din sud care-şi consolidaseră averile din comerţul cu arme mici. Afacerile lor se desfăşurau pe scară mare, pentru că, în

[1] Stare actuală (lat.)

conformitate cu amendamentul doi la Constituţie, fiecare cetăţean american avea dreptul să poarte armă şi unul din patru americani îşi exercita acest drept. Un pistol obişnuit putea fi cumpărat cu 100 dolari, dar armele sofisticate şi puştile, care aveau statutul de simbol pentru mulţi patrioţi americani, puteau fi achiziţionate la suma de 10.000 dolari. Preşedintele şi cei de-o teapă cu el vindeau pistoale cu milioanele şi puşti cu zecile de mii. Nu le fusese greu să-l determine pe Ronald Reagen să lase în pace comerţul cu arme, dar ştiau că nu vor reuşi niciodată s-o convingă pe Florentyna Kane. Legea controlului şi folosirii armelor deja fusese aprobată de Cameră şi, dacă nu se luau unele măsuri drastice, nu mai era nici o îndoială că va trece şi prin Senat cu acelaşi rezultat. Din această cauză, pentru a menţine statu quo-ul, preşedintele se afla în capul mesei.

A deschis şedinţa, aşa cum orice preşedinte ar face-o, cerînd oamenilor săi să i se raporteze pentru domeniul fiecăruia de activitate. Primul a fost Matson.

Nasul mare s-a înălţat, fălcile grele s-au pus în mişcare.

– Eu am intrat pe canalul unu F.B.I. În anii cînd lucra ca agent F.B.I. şi se pregătea pentru criminalistică, Matson furase un post emiţător-receptor portativ al biroului. Îl solicitase pentru exerciţii de rutină, semnase pentru el şi apoi îl raportase pierdut. A fost pedepsit şi a trebuit să suporte costul lui; preţul plătit a fost mic raportat la avantajul de a asculta comunicările F.B.I. Ştiam că grecul se ascunde undeva în Washington şi bănuiam că; din cauza rănii de la picior, pînă la urmă, se va duce la unul din cele cinci spitale districtuale. Ştiam că nu va ajunge la un cabinet particular, pentru că era prea scump. Atunci l-am prins pe putoarea de Stames pe canalul unu.

– Fără injurii, te rog, a spus preşedintele.

Stames îl pedepsise de patru ori pe Matson cît fusese în F.B.I., aşa că n-avea de ce să-i deplîngă moartea. Şi-a continuat raportul:

– L-am auzit pe Stames pe canalul unu cînd se afla în drum spre spitalul Woodrow Wilson cerînd ca un preot Gregory să meargă la grec. Nu prea aflasem mare lucru, dar mi-am amintit că Stames, el însuşi, este grec, aşa că n-a fost greu să dau de părintele Gregory. L-am prins chiar cînd era pe punctul de a pleca de acasă. I-am spus că grecului abia ce i se făcuse externarea din spital şi că nu mai era nevoie de serviciile lui. Şi i-am mulţumit. Dat fiind că Stames este mort, este puţin probabil ca să mai fie cercetată această pistă şi, dacă o fac, n-au să afle nimic. Apoi m-am dus la cea mai apropiată biserică ortodoxă şi am furat veşmintele, un potcap, un văl şi crucea şi am pornit cu maşina spre Woodrow Wilson. Cînd am ajuns eu, Stames şi Calvert abia plecaseră. Am aflat de la Informaţii, de la spital, că cei doi de la F.B.I. se întorseseră la birou. N-am întrebat alte detalii pentru că nu voiam să mi se reţină figura. Am aflat în ce salon este Casefikis şi a fost simplu să ajung acolo neobservat. M-am strecurat tiptil înăuntru. Grecul dormea profund. I-am tăiat beregata.

Senatorul a tresărit.

– În patul celălalt era un negru, aşa că nu puteam să-mi asum un asemenea risc. S-ar fi putut să fi auzit ceva şi să mă descrie foarte exact, aşa că i-am tăiat şi lui beregata.

Senatorul a simţit că i se face rău. El nu voise ca acei oameni să moară. Pe chipul preşedintelui nu se vedea nici o emoţie. Aici era diferenţa între un profesionist şi un amator.

– Apoi l-am sunat pe Tony în maşină. El a pornit spre Departamentul Washington şi i-am văzut pe Stames şi

Calvert ieşind din clădire împreună. Atunci te-am consultat, şefule, şi Tony ţi-a îndeplinit ordinele.

Preşedintele i-a înmînat un pachet. Era o sută de bancnote de o sută de dolari. Toţi salariaţii americani sînt plătiţi în funcţie de vechime şi de realizări; şi în lumea criminalilor se procedează la fel.

– Tony.

– Cînd cei doi au părăsit clădirea vechii Poşte, i-am urmărit aşa cum am primit ordin. Am trecut apoi peste podul Memorial. Neamţul i-a depăşit şi a reuşit să ajungă mult în faţa lor. Imediat ce ne-am dat seama că o virează pe G.W. Parkway, aşa cum am presupus că o vor face, l-am informat pe Gerbach prin staţie. El aştepta ascuns printre nişte copaci, în spaţiul verde dintre sensurile autostrăzii cu luminile stinse, cam la o milă în faţă. Şi-a aprins farurile şi a coborît în viteza din vîrful dealului pe contrasens. A virat-o în faţa maşinii Federalilor chiar după ce ei au traversat podul Windy Run. Eu am accelerat şi i-am depăşit pe stînga. I-am lovit pe lateral la o viteză de şaptezeci de mile pe oră, exact cînd tîmpitul de neamţ i-a pocnit din faţă. Restul îl ştii, şefule. Dacă nu s-ar fi pierdut cu firea, a terminat Tony cu dispreţ, neamţul s-ar fi aflat azi aici ca să dea raportul personal.

– Ce-ai făcut cu maşina?

– M-am dus la atelierul lui Mario, i-am schimbat blocul motor şi numerele de înmatriculare, i-am reparat aripa, am vopsit-o şi am lăsat-o în parcul de vechituri. Proprietarul ei probabil că n-ar recunoaşte-o dacă ar vedea-o.

– Unde?

– În New York. În Bronx.

– Bun. Cu o crimă la patru ore în New York, ei n-o să aibă prea mult timp ca să verifice o maşină furată.

Preşedintele a fluturat peste masă un pachet. Trei mii de dolari în bancnote de cincizeci.

– Să rămîi treaz, Tony, c-o să avem iar nevoie de tine.
S-a abținut să-i spună ce sarcină îi va da. N-a zis decît atît:

– Xan.

Preşedintele şi-a stins țigara şi a aprins alta. Toți ochii s-au îndreptat spre tăcutul vietnamez. Engleza lui era bună, deşi puternic accentuată. Ca mulți orientali școliți, avea tendința de a omite articolul hotărît, ceea ce făcea ca vorbirea să-i fie uşor sacadată.

– Mă aflam în maşină cu Tony cînd ați transmis ordinu' să-i eliminăm pe cei doi din limuzina Ford. I-am urmărit peste pod şi pe autostradă şi cînd neamțu' a virat-o în fața Ford-ului i-am împuşcat ambele cauciucuri în mai puțin de trei secunde, chiar înainte ca Tony să intre în el. După asta maşina nu le-a mai răspuns deloc la comenzi.

– Cum poți să fii atît de sigur că a fost în mai puțin de trei secunde?

– În exercițiile mele zilnice reuşesc chiar sub trei secunde.

S-a făcut tăcere. Preşedintele a mai pasat un pachet, încă o sută de bancnote de cincizeci, cîte două mii cinci sute de dolari pentru fiecare lovitură.

– Aveți vreo întrebare, domnule senator?

Senatorul nu şi-a ridicat privirile, dar a clătinat din cap.

Preşedintele a vorbit:

– Din relatările presei şi din investigațiile noastre ulterioare, se pare că nimeni n-a făcut nici o legătură între cele două incidente, dar cei de la F.B.I. nu sînt atît de proşti. Noi trebuie să sperăm că i-am eliminat pe toți care au auzit ce-ar fi putut să spună Casefikis, dacă a avut ceva să spună, mai întîi de toate. Noi trebuie doar să fim foarte atenți. Un lucru este sigur: i-am eliminat pe toți care au avut vreo legătură cu acel spital. Dar încă nu ştim

dacă grecul a aflat ceva care merita a fi transmis mai departe.

– Pot să spun ceva, şefule?

Preşedintele şi-a înălţat privirile. Nimeni nu vorbea dacă nu era ceva foarte relevant, lucru foarte neobişnuit pentru o întrunire de consiliu la americani. Preşedintele i-a dat cuvîntul lui Matson.

– Un lucru mă îngrijorează, şefule. De ce să se ducă Nick Stames la Woodrow Wilson?

Toţi şi-au pironit ochii asupra lui, nefiind prea siguri ce voia să spună.

– Din cercetările şi informaţiile mele ştim precis despre Calvert că a fost acolo, dar despre Stames nu sîntem siguri. Tot ce cunoaştem este că au fost acolo doi agenţi şi că Stames l-a rugat pe părintele Gregory să se ducă şi el. Mai ştim că Stames era în drum spre casă cu Calvert, dar din cîte îl cunosc eu pe Stames, nu s-ar fi dus chiar el în persoană la spital; ar fi trimis pe altcineva.

– Chiar dacă ar fi crezut că este vorba despre o problemă serioasă?

– El n-avea cum să ştie că este o problemă serioasă, şefule. N-avea cum să afle pînă nu-i raportau agenţii.

Preşedintele a ridicat din umeri.

– Faptele arată ca Stames s-a dus cu Calvert la spital. El a plecat de la Departament cu Calvert în aceeaşi maşină care a fost şi la spital.

– Ştiu, şefule, dar nu-mi place; Ştiu că am luat toate măsurile de acoperire, dar este posibil să se fi deplasat de la Departamentul Washington trei sau mai mulţi agenţi şi să mai existe măcar unul care să cunoască exact ce s-a întîmplat.

– Pare foarte puţin probabil, a spus senatorul. Veţi vedea cînd veţi asculta raportul meu.

Maxilarele puternice s-au încleştat şi Matson n-a mai comentat.

– Nu eşti fericit, nu-i aşa, Matson?
– Nu, domnule.
– Foarte bine, verifică. Dacă afli ceva, îmi raportezi.
Preşedintele nu lăsa niciodată o piatră nerăsturnată. Şi-a oprit privirile asupra senatorului.
Senatorul îi dispreţuia pe aceşti oameni. Aveau minţile atît de înguste, erau atît de lacomi. Nu-i interesa nimic altceva decît banii şi Kane avea de gînd să li-i ia. Violenţa lor îl înspăimîntase atît de mult şi-i făcuse atîta silă. N-ar fi trebuit niciodată să-i permită ticălosului acela mieros de Nicholson să pompeze atîţia bani în fondurile lui secrete pentru campania electorală, deşi Dumnezeu ştie că n-ar fi fost ales niciodată fără acei bani. O grămadă de bani şi un preţ atît de mic de plătit la vremea respectivă: opoziţie hotărîtă la orice propuneri privind controlul armelor. La dracu', el oricum era şi aşa împotriva controlului. Pentru Dumnezeu, ca să asasinezi un preşedinte de stat ca să opreşti o lege este o nebunie, dar Nicholson îl strîngea acum de boaşe. „Cooperezi, amice, sau te-am dat în vileag", i-a spus el onctuos. Senatorul trudise jumătate din viaţă ca să ajungă în Senat şi, pe deasupra, chiar reuşise să facă o treabă bună acolo. Dacă-l opreau acum însemna că era terminat. Ar fi urmat un scandal public, căruia nu i-ar fi putut face faţă. „Cooperează, prietene, pentru binele tău. Nu avem nevoie decît de informaţiile tale din interior şi prezenţa ta la Capitoliu în 10 martie. Fii rezonabil, amice, de ce să-ţi ruinezi întreaga viaţă pentru o femeie poloneză?" Senatorul şi-a dres glasul.
– Este foarte puţin probabil ca F.B.I.-ul să cunoască vreun amănunt despre planul nostru. După cum ştie şi domnul Matson, dacă F.B.I.-ul avea vreun motiv să creadă că această ameninţare este diferită faţă de celelalte mii ce se fac la adresa preşedintelui, Serviciul Secret ar fi fost informat imediat. Şi secretara mea m-a asigurat că programul preşedintelui a rămas neschimbat

pentru această săptămînă. Toate întîlnirile au rămas în picioare. În dimineaţa zilei de 10 martie se va duce la Capitoliu pentru a se adresa Senatului.

– Dar tocmai aici e clenciul, l-a întrerupt Matson pufnind dispreţuitor. Toate ameninţările la adresa preşedintelui, oricît ar părea de puţin plauzibile sînt aduse la cunoştinţa Serviciului Secret. Dacă ei n-au raportat nimic, înseamnă că...

– Înseamnă că nu ştiu nimic, Matson, i-a retezat-o preşedintele tranşant. Ţi-am spus să faci toate verificările necesare. Acum să-l lăsăm pe senator să ne răspundă la o întrebare mult mai importantă: Dacă F.B.I-ul ar fi aflat ceva, i-ar spune preşedintelui?

Senatorul a ezitat.

– Nu, cred că nu, sau numai în cazul în care sînt absolut siguri de pericol într-o anume zi; altfel lasă programul să se deruleze aşa cum a fost stabilit. Dacă orice ameninţare sau vagă presupunere ar fi luate în serios, ar însemna ca preşedintele să nu mai părăsească niciodată Casa Albă. Anul trecut Serviciul Secret a raportat Congresului că au fost 1572 de ameninţări la adresa vieţii preşedintelui, dar investigaţiile amănunţite au relevat că, de fapt, n-a existat nici o încercare certă.

Preşedintele a dat din cap.

– Aşa că ei ori ştiu tot, ori nu ştiu nimic.

Matson a continuat:

– Eu încă sînt membru al Asociaţiei Foştilor Agenţi Speciali şi ieri am fost la o adunare, dar nimeni de acolo nu ştia absolut nimic. Cineva ar fi trebuit deja să afle ceva pînă acum. Mai tîrziu m-am dus la un pahar de tărie cu Grant Nanna, fostul meu şef de la Departament şi el părea aproape complet neinteresat, ceea ce mi s-a părut ciudat. Am crezut că Stames era prietenul lui, dar n-am putut să-l fac să vorbească mai mult, mai ales că Stames n-a fost deloc prietenul meu. Eu încă sînt îngrijorat. Pare

lipsit de logică faptul că Stames s-a dus la spital şi că nimeni din Departament nu vorbeşte nimic despre moartea lui.

– O.K., O.K., a spus preşedintele. Dacă nu izbutim să-i venim de hac preşedintelui în 10 martie, putem să lăsăm totul baltă chiar acum. Aşa că noi ne continuăm planul ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat şi numai dacă mai apare ceva vedem ce hotărîre luăm şi asta este în mîinile tale, Matson. Noi vom fi acolo în ziua fixată, numai dacă tu nu ne opreşti. Acum să vedem ce avem de făcut. Mai întîi de toate, eu voi revedea programul lui Kane, pentru ziua aceea. Kane... – nimeni din acea încăpere, în afară de senator, n-o numise preşedinte – Kane pleacă de la Casa Albă la ora 10 a.m. Trece pe lîngă clădirea F.B.I. după trei minute, iar după alte cinci ajunge la Peace Monument, în colţul de nord-vest al terenurilor Capitoliului. Coboară din maşină la intrarea de est a Capitoliului după şase minute şi se îndreaptă spre uşa rezervată preşedintelui. Senatorul a promis să facă tot posibilul ca să prelungească acest interval. Ca să ajungă din maşină pînă pe ultima treaptă de la Capitoliu îi trebuiesc patruzeci şi cinci de secunde. Noi ştim că Xan poate cu uşurinţă să termine treaba tot în patruzeci şi cinci de secunde. Eu voi sta de pază la colţ, pe Pennsylvania Avenue cînd Kane trece pe lîngă clădirea F.B.I. Tony se va afla acolo cu o maşină, în caz că s-ar ivi vreo urgenţă, iar senatorul va fi pe treptele Capitoliului ca s-o întîrzie în eventualitatea că nouă ne mai trebuie timp. Cea mai importantă parte a operaţiunii îi revine lui Xan, operaţiune pe care am planificat-o secundă de secundă. Aşa că acum ascultaţi-mă şi făceţi-o cu atenţie. Am aranjat ca Xan să fie într-o echipă care lucrează la renovarea faţadei Capitoliului. Dă-i drumul, Xan.

Xan şi-a înălţat privirile. El nu scoase nici un sunet de cînd vorbise.

– Renovarea faţadei de vest a Capitoliului durează de aproape şase luni. Nimeni nu este mai interesat în legătură cu asta decît Kane. O vrea terminată pînă în ianuarie viitor cînd se sărbătoresc trei ani de la alegerea ei. Zîmbi. Toţi ochii erau aţintiţi asupra omului micuţ, care-şi cîntărea fiecare cuvînt. De peste patru săptămîni eu fac parte din forţele angajate la lucru. Eu mă ocup de verificarea materialelor care vin la şantier, ceea ce înseamnă că nu mi-a fost greu să descopăr mişcările tuturor. Paznicii nu sînt de la F.B.I., Serviciul Secret sau C.I.A., ci de la Serviciul de Securitate a Clădirilor Guvernamentale. De obicei, ei sînt mai în vîrstă decît agenţii obişnuiţi, cel mai adesea sînt pensionari. Sînt şaisprezece în total şi lucrează cîte patru, în patru schimburi. Ştiu unde beau, unde fumează, unde joacă cărţi, absolut tot; nimeni nu-i dă o atenţie specială şantierului pentru că se află pe partea cea mai puţin frecventată a Capitoliului. Paznicii sînt preocupaţi mai degrabă de micile furtişaguri de pe şantier. Toată lumea îl asculta pe Xan într-o tăcere desăvîrşită. Chiar în mijlocul şantierului se află cea mai mare macara din lume, special construită pentru lucrările de la Capitoliu. Înălţată la maximum poate atinge 322 picioare, ceea ce înseamnă aproape dublu faţă de înălţimea admisă pentru clădirile din Washington. Nimeni nu ne dă cine ştie ce atenţie, celor de pe latura de vest şi nimeni nu-şi imaginează că putem vedea atît de departe. Sus de tot este o mică platformă acoperită, pentru lucrările de întreţinere la scripeţi, care atunci cînd se foloseşte este plată şi paralelă cu pămîntul, dar, de fapt, este ca o micuţă cutie, cu o latură de patru picioare, alta de două picioare şi trei ţoli şi înaltă de un picior şi cinci ţoli. În ultimele trei nopţi am dormit acolo. Eu pot să văd totul, dar pe mine nu mă poate zări nimeni, nici chiar elicopterul Casei Albe.

A urmat o tăcere mormîntală.

– Cum ajungi acolo? l-a întrebat senatorul.

– Ca pisica, domnule senator. Mă caţăr. Ăsta-i avantajul de a fi mic. Mă urc exact după miezul nopţii şi cobor la cinci dimineaţa. Privesc de acolo tot Washington-ul dar pe mine nu mă vede nimeni.

– De pe o platformă atît de mică poţi să ocheşti bine treptele Capitoliului? l-a întrebat preşedintele.

– Cred că-mi va lua patru secunde, a răspuns Xan. De acolo pot să văd Casa Albă cum n-a văzut-o nimeni niciodată. Aş fi putut s-o ucid pe Kane de două ori în ultima săptămînă. Cînd face vizite oficiale este mai uşor. Nu am cum să dau greş...

– Cum ai să te descurci cu ceilalţi muncitori joi? Poate că vor să folosească macaraua, l-a întrerupt senatorul.

De data asta preşedintele a zîmbit.

– Prietene, joia viitoare va fi o grevă. Ceva legat de plata orelor suplimentare. Aşa că nimeni nu va lucra cînd Kane va merge la Capitoliu pentru a-şi face cunoscute punctele de vedere. Un lucru este sigur: de vreme ce pe şantier nu se vor afla decît cîţiva paznici în vîrstă, nimeni n-o să fie cuprins de dorinţa de a urca în vîrful unei macarale care este în văzul tuturor. Privită de jos, nici un şoarece nu şi-ar găsi vreun cotlon să se ascundă, cît despre o fiinţă umană, nici n-ar putea fi vorba. Preşedintele a făcut o pauză. Xan ia mîine avionul spre Viena şi se va întoarce în timp util, ca să poată raporta rezultatele excursiei, la ultima noastră întîlnire de miercurea viitoare. Apropo, Xan, ţi-ai adus cutia cu vopsea galbenă?

– Da, am furat una de pe şantier.

Preşedintele şi-a plimbat privirile asupra celor din jurul mesei. Era tăcere deplină.

– Bun. Se pare că totul este foarte bine organizat. Mulţumesc, Xan.

– Mie nu-mi place, a mîrîit Matson. Ceva nu e-n regulă. Totul merge prea uşor, totul este perfect.

– F.B.I.-ul te-a învăţat să fii suspicios peste măsură, Matson. Ai să descoperi că noi sîntem mai bine pregătiţi decît ei, pentru că noi ştim ce avem de făcut, iar ei habar n-au. N-ai de ce te teme, fii sigur că ai să poţi participa la funeraliile lui Kane.

Bărbia mare a lui Matson s-a mişcat în sus şi în jos.

– Dumneata eşti cel care-o vrea moartă, a spus el acru.

– Şi tu eşti plătit ca să ai grijă să se întîmple aşa, i-a retezat-o preşedintele. E-n ordine. Ne întîlnim peste cinci zile ca să discutăm planul final. O să vi se comunice unde ne adunăm miercuri dimineaţa. Pînă atunci, Xan se va fi întors demult din Austria.

Preşedintele a zîmbit şi şi-a aprins altă ţigară. Senatorul a fost primul care s-a strecurat afară. După cinci minute a plecat Matson, după alte cinci Tony şi după următoarele cinci Xan. După încă cinci minute preşedintele a comandat prînzul.

Vineri după-amiază, 4 martie, 4:00 p.m.

Lui Mark îi era prea foame ca să mai poată lucra, aşa că a părăsit biblioteca pentru a căuta ceva de mîncare. Cînd liftul s-a oprit, după ce s-au deschis uşile, i-a sărit în ochi fişierul, iar pe unul din sertăraşe stătea scris: Sănătate–Smith. În subconştient s-au făcut unele asociaţii care i-au adus în minte imaginea unei fete frumoase şi deştepte, pe care o întîlnise cu o zi mai înainte pe un coridor de spital, îmbrăcată într-o fustă neagră şi o bluză roşie, iar zornăitul tocurilor pe dalele de piatră încă îi mai răsuna în urechi. Un zîmbet larg s-a aşternut pe chipul lui Mark. Era uimitor ce plăcere îi făcea chiar numai faptul de a şti că putea s-o sune şi să aranjeze cu ea o altă întîlnire.

Mark a găsit bufetul şi, în timp ce-şi potolea foamea cu un hamburger, şi-a lăsat mintea să rătăcească amintindu-şi vorbele şi chipul ei acum, atît de dragi. A hotărît să sune la Woodrow Wilson.

– Îmi pare rău, doctoriţa Dexter nu este de serviciu astăzi, a spus o soră. Doctoriţa Delgado vă poate ajuta?

– Nu, mulţumesc, a spus Mark. Mă tem că nu.

Şi-a scos agenda şi a sunat-o pe Elizabeth Dexter acasă. A fost încîntat cînd i-a auzit vocea.

– Bună, Elizabeth. Mark Andrews este la telefon. Mai am vreo şansă să cinăm diseară împreună?

– Promisiuni, promisiuni. Şi eu continui să mă agăţ de speranţa unei mese adevărate.

– Nu e de rîs, a spus Mark aproape pentru el însuşi.

– Pari un pic cam abătut, Mark. Poate că, într-adevăr, ai făcut o gripă.

– Nu, nu cred că-i gripă, dar e suficient să mă gîndesc la tine şi mi se taie respiraţia. Aşa că mai bine aş închide acum înainte de a-mi da duhul.

Îi făcea plăcere s-o audă rîzînd.

– Ce-ar fi dacă ai veni pe la ora opt?

– Bine. Ne vedem la opt, Elizabeth.

– Ai grijă, Mark.

A închis telefonul, brusc fiind conştient că din nou zîmbise cu gura pînă la urechi. S-a uitat la ceas. Era 4:30. Bun. Va mai sta trei ore la bibliotecă şi apoi va pleca în căutarea ei. S-a întors în sala de lectură şi a continuat să-şi ia scurte note biografice asupra a şaizeci şi doi de senatori.

Pentru o clipă mintea i s-a oprit asupra preşedintelui. Nu era orice fel de preşedinte. Era prima femeie preşedinte. Dar ce-ar putea oare el să afle din ultima asasinare prezidenţială, a lui John F. Kennedy? Au fost implicaţi şi nişte senatori în moartea celor doi Kennedy? Sau a fost opera unui nebun care a lucrat pe cont propriu? Toate probele de pînă acum au indicat o acţiune în echipă. De la moartea lui Lee Harvey Oswald a trecut multă vreme şi încă nu există o explicaţie convingătoare asupra asasinării lui, după cum nu există nici în legătură cu asasinarea lui Robert Kennedy.

Unii oameni încă susţin că în spatele morţii preşedintelui Kennedy s-a aflat C.I.A., pentru că acesta, după eşecul de la Bay of Pigs din 1961, i-a ameninţat că-i spînzură şi-i lasă la fezandat. Alţii susţin că Fidel Castro ar fi pus la cale asasinatul ca să se răzbune; se ştie că Oswald a avut o întrevedere cu ambasadorul cubanez din

Mexic cu două săptămîni înainte de asasinare şi că C.I.A. ar fi fost la curent cu toate mişcările. Au trecut treizeci de ani de atunci şi încă nimeni nu ştie nimic cu siguranţă.

Un tip inteligent, Jay Sandberg, coleg de cameră cu Mark la Facultatea de Drept, susţinea că în acea conspiraţie au fost implicaţi oameni ce ocupau poziţii foarte înalte, poziţii de vîrf chiar în F.B.I. Aceştia cunosc adevărul, dar nu-l vor spune.

Poate că Tyson şi Rogers sînt doi dintre cei care ştiu adevărul şi l-au trimis pe el să facă nişte cercetări aiurea, doar ca să-l ţină ocupat: Mark nu putuse spune nimănui nici un amănunt despre evenimentele de ieri, nici măcar lui Grant Nanna.

Dacă era o conspiraţie, spre cine să se îndrepte? Numai o singură persoană putea să-l asculte şi aceea era preşedintele, ori nu exista nici o cale de a ajunge la Florentyna Kane. Va trebui să-l sune pe Jay Sandberg care făcuse un studiu asupra asasinărilor prezidenţiale. Dacă cineva avea o teorie în această problemă, acela era Sandberg. Mark s-a îndreptat spre telefonul public, a cerut la Informaţii numărul lui Sandberg de acasă, din New York şi l-a format. A răspuns o voce de femeie.

– Alo, a spus ea cu răceală.

Mark şi vedea în închipuirea sa norul de fum de cocaină ce însoţea vocea:

– Bună ziua. Aş vrea să vorbesc cu Jay Sandberg.

– O!... Şi mai multe rotocoale de fum de cocaină. Este încă la slujbă, a adăugat după o pauză vocea.

– Îmi puteţi spune numărul de acolo? a întrebat Mark.

După şi mai multe rotocoale de fum, i l-a dat şi telefonul s-a închis.

Ooof! a spus în sinea lui Mark, ce ţi-e şi cu femeile din clasa de sus de pe Coasta de Est!

La următorul telefon a răspuns o voce foarte diferită, caldă, într-o americană cu accent irlandez.

– Sullivan şi Cromwell.

Mark a recunoscut prestigioasa firmă de avocatură new-york-eză.

– Pot vorbi cu Jay Sandberg?

– Vă fac imediat legătura, domnule.

– Sandberg.

– Bună, Jay. Sînt Mark Andrews. Mă bucur că te-am găsit. Te sun din Washington.

– Bună. Mark. Sînt încîntat să te aud. Cum merge viaţa unui om în slujba Biroului Federal de Investigaţii? Ra-ta-ta, ra-ta-ta şi toate celelalte.

– Cam aşa, uneori, a spus Mark, Jay, am nevoie de un sfat: unde aş putea găsi date asupra încercărilor de asasinat politic, în mod special aceea din Massachusetts din 1979, ţi-o aminteşti?

– Bineînţeles că da. Au fost arestaţi trei oameni; stai să mă gîndesc. Sandberg a făcut o pauză. La toţi li s-a dat drumul ca nevinovaţi. Unul a murit într-un accident auto în 1980, altul a fost înjunghiat într-o încăierare în San Francisco şi a murit mai tîrziu în 1981, iar al treilea a dispărut misterios anul trecut. Îţi spun eu, asta a fost tot o conspiraţie.

– A cui, de data asta?

– Mafia a vrut în '76 ca Edward Kennedy să nu le mai stea în cale, ca ei să poată scăpa de cercetările pe care acesta le presa în privinţa morţii lui Sam Giancana şi John Rosselli; ei n-o iubesc nici pe Florentyna Kane, dată fiind mai ales insistenţa cu care se ocupă de promulgarea legii asupra controlului armelor.

– Mafia? Legea controlului armelor? De unde să încep cu cercetarea faptelor? l-a întrebat Mark.

– Ascultă, n-ai să găseşti nimic nici în Raportul comisiei Warren şi nici în cercetările ulterioare. Cel mai bine este să consulţi *Războaiele dintre yankei şi cowboys* de Carl Oglesby – ai să găseşti totul acolo.

Mark a făcut o însemnare în carnet.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Jay. Am să te mai sun dacă mai am nedumeriri. Cum merg lucrurile la New York?

– O, bine, bine. Eu sînt unul dintre cei aproximativ un milion de avocați ce interpretăm Constituția la prețuri exorbitante. Hai să lucrăm împreună, Mark și cît mai curînd.

– Bineînțeles. Cu prima ocazie voi fi la New York.

Mark s-a întors la bibliotecă măcinat de gînduri. Ar putea fi C.I.A., ar putea fi Mafia, ar putea fi un nebun, ar putea fi oricine – chiar și Halt Tyson. I-a cerut bibliotecarei cartea lui Carl Oglesby. I-a fost adus un volum care, după aspect, părea să fi trecut prin mîinile multor cititori. O să fie o lectură interesantă, dar, pentru moment, s-a întors iar la viața senatorilor. Mark a mai petrecut două ore încercînd să elimine de pe lista sa senatori sau să găsească motive pentru cei care ar fi dorit să-l îndepărteze pe președintele Kane din calea lor, dar mari progrese n-a prea făcut.

– Este timpul să vă pregătiți de plecare, domnule, i-a spus tînăra bibliotecară, care avea brațele pline de cărți și se vedea că ar vrea să se ducă acasă. La 7:30 închidem.

– Îmi mai puteți acorda două minute? Sînt aproape gata.

– Cred că da, a spus ea și a plecat clătinîndu-se sub greutatea tomurilor cu rapoartele Senatului din anii 1971–73, pe care puțini, în afara ei, ar fi putut să le mînuie.

Mark și-a aruncat privirea asupra notițelor. Erau cîteva nume proeminente printre cei șaizeci și doi de „suspecți", oameni ca: Alan Cranston, senator de California, care deseori era descris ca „biciul liberal" din Senat; Ralph Brooks, din Massachusetts, pe care Florentyna îl învinsese la Convenția Democratică. Liderul majorității

Robert C. Byrd din Virginia de Vest. Henry Dexter din Connecticut, tatăl lui Elizabeth; gîndul l-a înfiorat pe Mark. Sam Nunn, respectatul senator de Georgia, Robert Harrison din Carolina de Sud, un bărbat educat, civilizat, renumit pentru iscusinţa sa parlamentară; Marvin Thornton, care a ocupat locul lui Edward Kenndy în 1980. Mark O. Hatfield, zelosul republican liberal din Oregon; Hayden Woodson din Arkansas, unul din noile vlăstare ale republicanilor din sud; William Cain din Nebraska, un conservator înveterat, care candidase ca independent în alegerile din 1980; şi Birch Bayh din Indiana, bărbatul care-l salvase pe Ted Kennedy dintr-un accident de avion în 1967, şi care, probabil, îl scăpase de la moarte. Şaizeci şi doi de oameni suspecţi, şi-a zis în sinea lui Mark. Şi şase zile. Iar proba trebuie să fie de necontestat. În această zi nu prea mai putea face nimic.

Toate clădirile guvernamentale se închideau. Spera ca directorul să fi aflat mai multe şi să poată reduce cele şaizeci şi două de nume la un număr rezonabil şi asta cît mai curînd. Şaizeci şi două de nume; şase zile.

S-a întors la maşina pe care o lăsase în parcarea publică. Şase dolari pe zi pentru privilegiul de a fi în concediu. A plătit paznicului, a ieşit în Pennsylvania Avenue şi orele de vîrf fiind demult trecute, s-a îndreptat lejer spre 9–th Street ca să se întoarcă acasă, în apartamentul său din N. Street. Simon se afla la post şi Mark i-a dat cheile maşinii.

– Plec în oraş imediat după ce mă schimb i-a spus Mark în timp ce deja o pornise spre apartamentul său de la etajul opt.

Şi-a făcut un duş, s-a bărbierit rapid şi şi-a pus un costum mai comod decît cel cu care fusese îmbrăcat la director. Acum urma partea bună a zilei.

Cînd a coborît, maşina era întoarsă cu faţa ca s-o poată „şterge“ rapid, cum ar fi spus Simon. A pornit-o

spre Georgetown, a făcut la dreapta pe 30–th Street şi a parcat în faţa casei lui Elizabeth Dexter. Era o casă micuţă, din cărămidă roşie, foarte cochetă. Fie că ea cîştigă foarte bine, fie că tatăl i-o făcuse cadou. Tatăl ei... Mark nu şi-l putea scoate din gînd.

Cînd i-a apărut în prag, Elizabeth era mult mai frumoasă decît în imaginaţia lui. Asta era bine. Purta o rochie lungă, roşie, cu guler înalt. Îi scotea în evidenţă părul negru şi ochii căprui-închis.

– Intenţionezi să intri sau ai de gînd să rămîi acolo ca un băiat ce-şi aşteaptă plata comisionului?

– Vreau să rămîn aici şi să te admir, a spus el. Ştii, întotdeauna am fost atras de femeile frumoase şi deştepte. Crezi că asta spune ceva despre mine?

Ea a rîs şi l-a lăsat să intre în casa frumos decorată.

– Ia loc. Arăţi de parcă ai avea nevoie de puţină băutură.

I-a turnat bere aşa cum a rugat-o. Cînd s-a aşezat, ochii ei căpătaseră o expresie gravă.

– Nu cred că vrei să stai de vorbă despre lucrul oribil care s-a întîmplat cu poştaşul meu.

– Nu, a spus Mark. Prefer să n-o fac, din mai multe motive.

Pe chipul ei se putea citi înţelegerea.

– Sper c-ai să-l prinzi pe ticălosul care l-a omorît. Din nou ochii cu reflexe întunecate au strălucit cînd i-au întîlnit pe ai lui. S-a ridicat şi a întors discul. Îţi place muzica asta? l-a întrebat ea blînd.

– Nu mă dau în vînt după Hayden, a spus el. Mahler este preferatul meu. Şi Beethoven şi Aznavour. Dar tu?

Ea s-a îmbujorat uşor.

– Seara trecută, cînd nu ţi-ai făcut apariţia, am telefonat la tine la birou să văd dacă eşti acolo.

Mark a fost surprins şi încîntat.

– În cele din urmă, am dat de o fată. Erai plecat şi, în afară de asta, mi-a spus ea, eşti foarte ocupat, aşa că n-am lăsat nici un mesaj.

– Asta era Polly, a spus Mark. Este foarte protéguitoare.

– Şi drăguţă?

A zîmbit cu încrederea celei care se ştia că arată bine.

– Acceptabilă, să zicem, dar departe de a fi drăguţă, a spus Mark. Hai, s-o uităm pe Polly. Cred că deja eşti leşinată de foame şi am de gînd să-ţi ofer acel cotlet pe care ţi-l tot promit. Am rezervat o masă pentru ora nouă la Tio Pepe.

– Grozav, a spus ea. Dacă tot ai găsit un loc unde să-ţi parchezi maşina, de ce n-am merge pe jos?

– Minunat.

Era o seară răcoroasă, cu un cer senin şi lui Mark îi făcea bine aerul curat. Ceea ce nu-i plăcea era că trebuia să-şi tot arunce privirile peste umăr.

– Deja cauţi o altă femeie? l-a tachinat ea.

– Nu, a răspuns Mark. La ce mi-ar mai trebui? El a spus-o pe un ton de glumă, dar ştia că n-o minţea. A schimbat brusc subiectul. Îţi place munca ta?

– Munca mea? Elizabeth a părut surprinsă, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte o asemenea întrebare. Viaţa mea, vrei să spui? Profesia înseamnă cam întreaga mea viaţă. Sau cam aşa a fost pînă acum.

Şi-a înălţat privirile spre Mark cu o expresie tristă pe chip.

– Urăsc spitalul. Este vechi şi murdar, este foarte multă birocraţie şi mulţi oameni de acolo, tipi cu responsabilităţi administrative, nici nu se sinchisesc ca să-i ajute pe cei nevoiaşi. Pentru ei nu reprezintă decît un mod de a-şi cîştiga existenţa. Nu mai departe decît ieri a trebuit să-i ameninţ că-mi voi da demisia spre a convinge

Comitetul să lase un bătrîn să rămînă în spital, pentru că n-are casă şi nu are unde să se ducă.

Au mers pe 30–th Street şi Elizabeth a continuat să-i povestească despre munca ei. Vorbea cu înflăcărare şi lui Mark îi plăcea s-o asculte. Manifesta o anume siguranţă de sine şi i-a povestit despre un iugoslav sentimental care cînta cîntece slave de dragoste şi dor, într-o limbă greu de înţeles şi care, într-o izbucnire de tandreţe, nelalocul ei, i-a sărutat urechea stîngă cînd îi cerceta rana de la subţioară.

Mark a rîs şi a prins-o de braţ cînd a condus-o în restaurant.

– Ar trebui să ceri să fii plătită în plus pentru că trebuie să te aperi singură, i-a spus.

– O, n-aş fi făcut nici o plîngere, nu voiam decît să-i spun că, din păcate, cînta fals.

Au fost conduşi la etaj, la masa ce le fusese rezervată în centrul salonului, lîngă ringul de dans. Mark a refuzat-o cerînd o masă spre capătul sălii şi pe colţ. N-a întrebat-o pe Elizabeth ce loc ar prefera. S-a aşezat cu spatele la perete scuzîndu-se vag că vrea să fie cît mai departe de zgomot ca să poată vorbi cu ea. Mark era sigur că această fată n-o să dea crezare unor asemenea gogoşi; ea ştia că ceva nu este în ordine, simţea încordarea lui, dar n-a făcut nici un comentariu.

Un picolo i-a întrebat dacă ar dori un cocteil. Elizabeth a cerut un Margarita iar Mark un pahar cu vin diluat.

– Ce vrea să fie asta? l-a întrebat Elizabeth.

– Jumătate vin, jumătate apă gazoasă şi foarte multă gheaţă. Amesteci, dar nu agiţi. Ceva gen James Bond.

Atmosfera plăcută a restaurantului a făcut ca încordarea lui Mark să mai scadă; pentru prima oară în douăzeci şi patru de ore s-a relaxat uşor. Au discutat despre filme, muzică şi cărţi şi apoi despre Yale. Faţa ei, adeseori însufleţită, uneori avea o anume seninătate, dar în lumina

luminărilor de pe masă era o plăcere s-o priveşti. Mark era încîntat de ea. În ciuda inteligenţei şi siguranţei de sine, ea avea o pronunţată notă de fragilitate şi feminitate.

În timp ce mîncau paella[1], Mark a întrebat-o pe Elizabeth despre cariera tatălui ei, de ce se făcuse senator şi despre copilăria ei din Connecticut. Subiectul părea c-o deranjează. Mark nu putea să nu-şi amintească faptul că tatăl ei se afla totuşi pe listă. A încercat să deplaseze conversaţia spre mama ei. Elizabeth i-a evitat privirea, ba mai mult, el a avut impresia că a pălit la chip. Pentru prima oară o uşoară undă de suspiciune i-a tulburat imaginea pe care şi-o crease în mintea şi în sufletul său despre Elizabeth şi asta l-a făcut să se îngrijoreze pentru o clipă. Ea era primul lucru frumos care i se întîmplase după o bună bucată de vreme şi nu voia să-şi piardă încrederea în ea. Era oare cu putinţă? Este posibil să fie şi ea implicată? Nu, bineînţeles că nu. A încercat să-şi scoată gîndul din minte.

Spectacolul de cabaret a început pe muzică spaniolă şi cu mult antren. Mark era destul de fericit chiar şi numai pentru că se afla cu ea; o privea din profil, în timp ce ea întorsese capul să-i urmărească pe dansatori. Cînd spectacolul s-a terminat îşi mîncaseră şi ei demult paella. Au comandat desert şi cafea.

– Vrei o ţigară?

Elizabeth a zîmbit.

– Nu, mulţumesc. Nu trebuie să-i imităm pe bărbaţi nici în bunele lor obiceiuri, nici în cele proaste.

– Cum ar fi acela, de pildă, i-a spus Mark, că tu vei fi prima femeie medic primar chirurg.

– Nu, a spus ea blînd. Probabil voi fi a doua sau a treia.

Mark a rîs.

[1] Specialitate spaniolă din orez, şofran, pui, peşte sau scoici.

– Aşa că mie nu-mi rămîne decît să mă întorc la slujbă şi să mă remarc prin lucruri deosebite ca să pot ţine pasul cu tine.

– Şi s-ar putea întîmpla să apară o femeie în viaţa ta care să-ţi mai tempereze elanul şi să te împiedice să devii director al F.B.I.-ului, a adăugat Elizabeth.

– Nu, n-o să fie nici o femeie care să mă oprească să ajung director al F.B.I.-ului, a spus Mark, dar n-a dat nici o altă explicaţie.

– Cafeaua dumneavoastră, senorita, senor.

Dacă Mark ar fi vrut vreodată să se culce cu o femeie, la prima întîlnire, de data asta ar fi făcut-o bucuros, dar el ştia că n-avea să se întîmple.

A achitat nota de plată lăsînd un bacşiş generos ospătarului şi a felicitat cîntăreaţa care îşi bea cafeaua la o masă din colţ.

Cînd au ieşit din restaurant aerul nopţii era mai tare şi înţepător. Din nou Mark a început să privească nervos în jur, încercînd să o facă cu cît mai multă discreţie, ca Elizabeth să nu bage de seamă. Cînd au traversat strada, a prins-o de mînă şi nu i-a dat drumul cînd au ajuns pe celălalt trotuar. Au mers agale discutînd, amîndoi conştienţi de ceea ce se întîmpla. Voia s-o simtă alături, să se sprijine de ea. În ultimul timp se văzuse cu multe femei, dar pe nici una n-o ţinuse de mînă, nici înainte, nici după. Treptat starea lui de spirit s-a schimbat, gîndurile copleşindu-l iar. Pesemne că teama îl făcea excesiv de sentimental.

O maşină venea în urma lor. Mark a simţit că înţepeneşte. Elizabeth a părut să nu bage de seamă. Maşina a redus din viteză şi cu cît se apropia de ei încetinea şi mai mult. S-a oprit exact în spatele lor. Mark şi-a desfăcut nasturele de la mijlocul hainei şi a început să se joace nervos cu butoniera, fiind mai speriat pentru Elizabeth decît pentru el. Portierele s-au deschis brusc şi

din maşină au ţîşnit patru adolescenţi, doi băieţi şi două fete. Au intrat în fugă în bufetul expres de alături. Pe fruntea lui Mark apăruseră broboane de transpiraţie şi n-o mai ţinea pe Elizabeth de mînă. Ea s-a uitat lung la el.

– Ceva e foarte grav, nu-i aşa?

– Da, a spus el. Dar nu mă întreba ce anume.

Ea i-a căutat mîna şi i-a ţinut-o strîns în timp ce-şi continuau drumul. Evenimentele oribile din ziua anterioară i-au revenit în minte lui Mark copleşindu-l şi n-a mai scos nici o vorbă. Cînd au ajuns în faţa uşii ei, gîndurile lui se întorseseră din nou în lumea pe care n-o cunoştea decît el şi mătăhălosul şi enigmaticul Halt Tyson.

– Ei bine, în seara asta ai fost încîntător, mai cu seamă atunci cînd gîndurile nu-ţi plecau prea departe, i-a spus ea zîmbind.

Mark a clătinat din cap.

– Crede-mă, îmi pare foarte rău.

– Nu vrei să intri să bem o cafea?

– Da şi nu. Îmi acorzi favoarea asta pe altădată? Simt că n-aş fi un companion prea bun acum.

El încă mai avea o mulţime de lucruri de făcut înainte de a-l vedea pe director la ora 7:00 a.m. şi deja era miezul nopţii. În plus, nu dormise de o zi şi jumătate.

– Pot să te sun mîine?

– Mi-ar face plăcere, i-a spus ea. Indiferent de ce se întîmplă, ţinem legătura.

Mark avea să poarte cu el aceste cîteva cuvinte ca pe un talisman în următoarele cîteva zile. Îşi putea aminti fiecare cuvînt şi gestul care-l însoţise. Fuseseră ele spuse de amuzament, fuseseră spuse serios, fuseseră spuse spre a-l tachina? De o vreme încoace nu mai era la modă să te îndrăgosteşti; foarte puţini oameni se mai căsătoreau şi o mulţime divorţau. În toată harababura asta,

oare, îi era dat lui să se îndrăgostească nebuneşte, într-adevăr?

A sărutat-o pe obraz şi s-a răsucit pe călcîie ca să plece cercetînd cu privirile strada. Ea i-a spus încet:

– Sper că ai să găseşti pe omul care mi-a omorît poştaşul şi pe grecul tău.

Grecul tău, grecul tău, preotul ortodox grec, părintele Gregory. Dumnezeule, de ce nu-i venise asta în minte pînă acum? Pe moment a uitat-o pe Elizabeth şi a început să alerge spre maşină. S-a întors ca să-i facă semn cu mîna. Ea rămăsese cu privirile pironite asupra lui, cu o expresie de nedumerire pe chip, întrebîndu-se ce spusese. Mark a intrat grăbit în maşină şi a condus cît a putut de repede spre casă. Trebuia să găsească numărul de telefon al părintelui Gregory. Preotul ortodox grec, întîlnit în spital, cum arăta? Din ce-şi amintea, ceva nu era în ordine cu el: ce dracu putea fi? Hainele? Nu, ele erau cum trebuie, sau poate faţa? În orice caz, ceva nu era în ordine cu chipul lui. Bineînţeles. Bineînţeles. Cum putuse să fie atît de prost? Imediat ce a intrat în casă, a sunat la Departament. Polly, care era de serviciu, a fost surprinsă cînd l-a auzit.

– Nu eşti în concediu?

– Da, într-un fel. Ai numărul de telefon al părintelui Gregory?

– Cine este părintele Gregory?

– Un preot ortodox grec pe care domnul Stames îl suna cînd şi cînd; cred că era preotul parohiei lui.

– Da, ai dreptate. Acum îmi amintesc.

Mark a aşteptat.

Ea a verificat agenda lui Stames şi i-a dat numărul. Mark l-a notat şi a închis telefonul. Bineînţeles, bineînţeles, bineînţeles. Ce idiot am putut fi! Era atît de evident. Trecuse de miezul nopţii, dar Mark trebuia să

sune. A format numărul. Telefonul a sunat de cîteva ori înainte de a răspunde cineva.

– Părintele Gregory?

– Da.

– Toţi preoţii greci ortodocşi au barbă?

– Da, de regulă. Cine îmi pune o întrebare atît de stupidă la miezul nopţii?

Mark şi-a cerut scuze.

– Sînt agentul special Mark Andrews. Am fost subalternul lui Nick Stames.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului care părea adormit s-a trezit imediat.

– Înţeleg, tinere. Cu ce îţi pot fi de folos?

– Părinte Gregory, ieri seară secretara domnului Stames v-a sunat şi v-a rugat să mergeţi la Woodrow Wilson să vedeţi un grec care fusese rănit de un glonţ în picior?

– Da, este exact – îmi amintesc, domnule Andrews. Dar, cam după treizeci de minute, m-a sunat altcineva, de fapt, chiar atunci cînd plecam, ca să-mi spună că nu trebuie să mă mai deranjez, pentru că domnului Casefikis i se făcuse externarea din spital.

– I se făcuse ce? vocea lui Mark a urcat cu fiecare cuvînt pronunţat.

– Externarea din spital.

– Cel care v-a sunat a spus cine este?

– Nu. Omul n-a dat alte detalii. Eu am presupus că era cineva de la dumneavoastră.

– Părinte Gregory, vă pot vedea mîine dimineaţă la ora opt?

– Da, bineînţeles, fiule.

– Şi pot să mă bazez pe dumneavoastră că n-o să vorbiţi nimănui despre acest telefon, indiferent de unde ar spune că este?

– Dacă aşa doreşti, fiule.

– Mulţumesc, părinte.

Mark a pus telefonul în furcă şi a încercat să se concentreze. ...Era mai înalt decît mine, deci avea peste şase picioare. Era oacheş, sau mi-a rămas aşa în minte din cauza hainelor de preot? Nu, era negricios la faţă, avea nas mare, ochii, nu, nu-mi pot aminti ochii, avea nas mare, bărbie puternică, da, bărbie puternică. Mark şi-a notat în carnet tot ce şi-a putut aminti. Un bărbat înalt, solid, mai înalt decît mine, nas mare, bărbie puternică, nas mare, nas... Firul gîndurilor s-a oprit. Capul i-a căzut pe masă şi a adormit.

Sîmbătă dimineaţa, 5 martie. 6:32 a.m.

Mark s-a trezit, dar încă nu se dezmeticise. Gînduri incoerente i se învîrteau prin cap. Prima imagine care i-a răsărit în minte a fost Elizabeth şi a zîmbit. A doua imagine a fost Nick Stames şi s-a încruntat. A treia a fost directorul. Mark s-a dezmeticit brusc şi a încercat să vadă cît este ceasul. Tot ce putea zări era doar secundarul mişcîndu-se: 6:35. Drace! A ţîşnit de pe scaun, gîtul şi spatele îi înţepeniseră şi-l dureau; era încă îmbrăcat. Şi-a scos hainele şi a dat buzna în baie. A făcut duş fără să mai piardă timp ca să potrivească temperatura apei. Drace, te congelezi! Dar măcar asta l-a trezit şi l-a făcut s-o uite pe Elizabeth. A ieşit de sub duş şi a înşfăcat un prosop: 6:40. După ce şi-a dat cu cremă de ras pe faţă, s-a bărbierit rapid. Drace, trei tăieturi. Loţiunea folosită după ras ustura nu glumă: 6:43. S-a îmbrăcat: cămaşă curată, aceiaşi butoni, ciorapi curaţi, aceiaşi pantofi, costum curat, aceiaşi cravată. O privire rapidă aruncată în oglindă: două tăieturi de lamă care încă mai sîngerau uşor, să le ia naiba. Şi-a strîns hîrtiile de pe masă, le-a pus în servietă şi a alergat spre ascensor. Prima şansă din această zi – liftul era la ultimul etaj. Cînd a ajuns la parter era 6:46.

– Bună, Simon.

Băiatul de culoare, paznicul de la garaj, nu s-a mişcat. Moţăia în gheretă de la intrare.

– 'Mneața, Mark. Drace, este deja ora opt?

– Nu, șapte fără treisprezece minute.

– De ce te-ai sculat cu noaptea-n cap? Ți-ai mai găsit încă o slujbă? l-a întrebat Simon frecîndu-se la ochi și i-a dat cheile mașinii. Mark a zîmbit, dar nu avea timp să răspundă. Simon a continuat să moțăie.

Motorul a pornit la prima cheie. Bună mașină, Mercedesul. Cînd a ieșit în stradă era 6:48. Nu trebuie să depășească viteza legală. Să nu-i sîcîi niciodată pe cei de la Departament cu probleme inutile. La intersecția cu 6-th Street l-a oprit semaforul. Ceasul arăta: 6:50. A traversat G Street și a intrat pe 7-th Street unde erau și mai multe semafoare. Cînd a intersectat Independence Avenue era 6:53. A dat colțul pe 7-th Street și a intrat în Pennsylvania. Se zărea clădirea F.B.I. 6:55. A coborît panta în parcarea subterană, i-a arătat paznicului de la garaj legitimația și a alergat la lift: 6:57; liftul a ajuns la etajul șapte: 6:58. A pornit-o de-a lungul coridorului, a făcut la dreapta, a intrat în camera 7074 și a trecut pe lîngă doamna McGregor, drept înainte, cum fusese instruit. Ea abia dacă i-a aruncat o privire; a bătut la ușa de la biroul directorului: nici un răspuns; a intrat, conform instrucțiunilor. Nici urmă de director: 6:59; s-a cufundat într-un fotoliu. Directorul avea să întîrzie; pe chipul lui Mark a trecut un zîmbet fugar de satisfacție. Treizeci de secunde pînă la ora șapte: și-a plimbat privirea degajat prin încăpere de parcă ar fi așteptat de ceasuri. Ochii i s-au oprit pe pendula de pe vremea bunicului, care a început să bată: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte.

Ușa s-a deschis și directorul a pășit înăuntru.

– Bună dimineața, Andrews. Nu s-a uitat la Mark, ci la ceasul de pe perete. Întotdeauna o ia puțin înainte.

Mark n-a comentat. Ceasul din turnul vechii clădiri a Poștei a bătut de șapte ori.

Directorul s-a aşezat pe scaunul său şi din nou mîinile mari au luat în posesiune biroul.

– Vom începe cu veştile mele, Andrews. Am primit unele date despre Lincoln-ul care s-a scufundat în Potomac laolaltă cu Stames şi Calvert.

Directorul a deschis un dosar pe care era scris „Strict secret" şi şi-a aruncat ochii asupra conţinutul. Ce se găsea în dosar şi Mark nu ştia, dar trebuia să afle?

– Nu este nimic temeinic care să ne ajute să mergem mai departe. Hans-Dieter Gerbach, neamţ. Bonn-ul a raportat că pînă acum cinci ani era o figură minoră printre scandalagii din Munchen, dar după aceea i-au pierdut urma. Sînt unele dovezi că s-ar fi aflat în Rhodesia şi chiar că ar fi fost angajat de C.I.A. pentru o vreme. C.I.A. nu i-a fost de ajutor. Înainte de joi nu cred să mai primesc alte informaţii de la ei. Uneori chiar mă întreb de partea cui sînt. În 1980 Gerbach şi-a făcut apariţia în New York, dar acolo nu există nimic care să prezinte certitudini, doar zvonuri şi discuţii la colţ de stradă. Mi-ar fi fost de folos dacă ar fi trăit.

Mark s-a gîndit la beregăţile tăiate din Woodrow Wilson şi l-a cuprins groaza.

– Partea interesantă din accidentul de automobil este că ambele cauciucuri din spate de la maşina lui Stames şi Calvert au mici găuri în ele, care ar fi putut rezulta din cădere, dar băieţii noştri de la laborator cred că provin de la gloanţe. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că acel care a executat împuşcarea are o asemenea precizie, încît Wyatt Earp pare un mic cercetaş în comparaţie cu el.

Directorul vorbi în interfon:

– Doamna McGregor, roagă-l pe directorul adjunct Rogers să vină aici.

– Da, domnule director.

– Oamenii domnului Rogers au găsit restaurantul unde lucra Casefikis, ceea ce e important.

Directorul adjunct a ciocănit în uşă şi a intrat. Directorul i-a făcut semn spre un scaun. Rogers i-a zîmbit lui Mark şi s-a aşezat.

– Deci să vedem detaliile, Matt.

– Ei bine, domnule, proprietarul de la Golden Duck n-a fost foarte cooperant. Se temea că îl urmăresc pentru contravenţii privind angajarea salariaţilor. L-am ameninţat că-i închid localul dacă nu vorbeşte. În cele din urmă, a recunoscut că a folosit în 24 februarie un om care corespundea cu descrierea lui Casefikis. L-a trimis pe Casefikis să servească la o mică petrecere, la prînz, într-unul din separeurile de la Georgetown Inn de pe Wisconsin Avenue. Cel care a făcut aranjamentul a fost Lorenzo Rossi. El insistase să fie un ospătar care nu vorbea englezeşte. A fost plătit cu bani gheaţă. L-am verificat pe Rossi pe toate computerele şi n-a apărut nimic. Bineînţeles, este un nume fals. Aceeaşi poveste la Georgetown Inn. Proprietarul a spus că salonul fusese închiriat pentru ziua de 24 februarie de un domn Rossi care a cerut să se asigure hrana, dar nu şi servitul şi a plătit anticipat, cu bani gheaţă. Rossi este cam de cinci picioare şi opt ţoli, oacheş, fără semne particulare, păr negru, ochelari de soare. Proprietarul crede că părea a fi italian. Nimeni din local nu ştie şi nici nu s-a sinchisit de cine dracu' a fost în ziua aceea în salonul respectiv. Mă tem că cercetarea asta nu ne-a dus prea departe.

– Sînt de acord. Cred că orice italian de pe stradă ar putea corespunde acelei descrieri, a spus directorul. Dacă am avea la dispoziţie cinci ani, mai treacă-meargă, dar nu sînt decît cinci zile. Ai aflat ceva noutăţi de la spital, Matt?

– E o harababură în toată legea acolo, domnule. Locul e plin de oameni care vin şi pleacă, toată ziua şi aproape toată noaptea. Personalul lucrează în schimburi. Ei nu-şi cunosc nici măcar colegii, ce să mai vorbim de cei veniţi din afară. Ai putea să cutreieri spitalul toată ziua cu o torţă în mînă şi nimeni să nu-ţi dea nici o atenţie, numai dacă nu are nevoie de lumină.

– Asta-i explicabil, a spus Tyson. Bun. Andrews, ce noutăţi ai din ultimele douăzeci şi patru de ore?

Mark şi-a deschis obişnuita sa agendă cu coperţi albastre de plastic. A raportat că rămăseseră şaizeci şi doi de senatori pe listă, ceilalţi treizeci şi opt fiind plecaţi în 24 februarie din Washington. I-a dat lista directorului, care a parcurs-o cu privirea.

– Sînt cîţiva peşti mari în heleşteul mîlos, Andrews. Continuă cercetările.

Mark a început să relateze întîlnirea cu preotul ortodox grec. Se aştepta să fie mustrat sever pentru că nu-şi amintise imediat despre problema bărbii. Ceea ce s-a şi întîmplat. După ce a fost muştruluit, a continuat:

– Mă întîlnesc cu părintele Gregory în dimineaţa asta la ora opt şi după aceea cred că am să merg s-o văd pe văduva lui Casefikis. Presupun că nici unul din ei nu are prea multe să-mi ofere, dar bănui că doriţi să urmăresc aceste fire pînă la capăt, domnule director. Apoi intenţionez să mă reîntorc la biblioteca Congresului ca să încerc să aflu de ce acei şaizeci şi doi de senatori ar putea dori sfîrşitul preşedintelui Kane.

– Ei bine, pentru început, pune-i pe categorii, a spus directorul. Mai întîi partide politice, apoi comitete, apoi interese exterioare, apoi cunoscuţi personali ai preşedintelui. Nu uita, Andrews, că noi ştim că omul nostru a luat prînzul în 24 februarie în Georgetown şi asta îţi va reduce mult numărul.

– Da, domnule director, presupun că toţi au prînzit în 24 februarie.

– Exact, Andrews, dar nu toţi într-un separeu. Mulţi, pesemne, că au fost văzuţi în locuri publice sau au avut mese oficiale cu alegătorii, cu funcţionari federali sau cu lobişti. Tu trebuie să afli ce a făcut fiecare fără a lăsa să se întrevadă că am fi în căutarea unui suspect.

– Cum îmi sugeraţi să procedez, domnule director?

– Simplu, i-a răspuns directorul. Suni secretara fiecărui senator şi o întrebi dacă şeful ei este liber să participe la un prînz oficial legat de – a făcut o pauză – „Probleme de mediu urban". Da, îmi place tema. Dă-le data de, să zicem, 5 mai. Apoi întreabă-le dacă au participat fie la cel din – directorul s-a uitat în calendar – 17 ianuarie sau 24 februarie, pentru că unii senatori care acceptaseră invitaţia n-au venit, în schimb, unul sau doi şi-au făcut apariţia fără invitaţii. Apoi le spui că va urma o invitaţie scrisă. Toate secretarele n-au să mai ţină minte dacă nu le scrii şi, dacă vreuna din ele îşi va aminti, într-adevăr, în 5 mai pentru noi va fi prea tîrziu ca să ne mai pese. Un lucru este sigur: nici un senator n-o să lase ca secretara lui să afle că el plănuieşte să omoare preşedintele.

Directorul adjunct a zîmbit uşor.

– Dacă este prins, atunci să vezi scandal. Va trebui să apelăm iarăşi la vechile trucuri murdare.

– Nu, Matt, dacă eu îi spun preşedintelui că unul din preţioşii săi confraţi are de gînd s-o înjunghie pe la spate, ea n-o să vadă ceva deosebit de plăcut în acest truc.

– Încă nu avem o dovadă certă, domnule director, a spus Mark.

– Atunci fă bine şi găseşte-o, Andrews, pentru că altfel noi toţi va trebui să ne căutăm alte slujbe, ai încredere în raţionamentul meu.

Ai încredere în raţionamentul meu, şi-a zis în gînd Mark.

– Tot ceea ce avem este un singur fir, dar important, a continuat directorul. Şi anume că s-ar putea să fie implicat un senator, dar nu ne-au rămas la dispoziţie decît cinci zile. Dacă joia viitoare dăm greş, va fi suficient timp în următorii douăzeci de ani să ne continuăm cercetările, iar tu, Andrews vei putea să faci avere scriind o carte despre asta.

Mark părea neliniştit.

– Andrews, nu fi atît de îngrijorat. I-am adus la cunoştinţă şefului Serviciului Secret. Nu i-am spus nici mai mult, nici mai puţin decît era în raportul tău, aşa cum ne-am înţeles ieri, deci asta ne asigură cale liberă pînă în 10 martie. Între timp, pun la punct un plan de rezervă, pentru cazul în care n-o să reuşim să aflăm pînă atunci cine este Casius. Dar acum n-o să-ţi mai împui şi ţie capul cu asta. Am discutat, de asemenea, şi cu băieţii de la Omucideri; n-au prea aflat cine ştie ce ca să ne poată fi de folos. Te-ar putea interesa să ştii că ei deja au văzut-o pe soţia lui Casefikis. Creierele lor par să lucreze ceva mai repede decît al tău, Andrews.

– Poate că ei nu au atîtea pe cap, a spus directorul adjunct.

– Poate că nu. O.K. Du-te s-o vezi, dacă crezi că-ţi poate fi de folos. S-ar putea să afli ceva ce lor le-a scăpat. Fruntea sus, pentru că ai făcut o treabă bună. Să sperăm că investigaţia din dimineaţa asta o să ne dea alte fire pe care să le urmăm. Cred că asta-i tot pentru acum. Bine, Andrews, nu-ţi mai răpesc din timp.

– Nu, domnule director.

Mark s-a ridicat.

– Iartă-mă, am uitat să-ți ofer o cafea, Andrews.

N-am reușit s-o beau nici data trecută, a vrut să spună Mark. A părăsit biroul în timp ce directorul comanda cafele pentru el și directorul adjunct. Mark a hotărît că și lui i-ar prinde bine să ia un mic dejun și să-și mai facă ordine în gînduri. A plecat în căutarea bufetului.

*

* *

Directorul și-a băut cafeaua și a rugat-o pe doamna McGregor să i-l trimită pe secretarul său particular. Bărbatul fără nume și-a făcut apariția aproape imediat, cu un dosar gri sub braț.

N-a fost nevoie să-l întrebe pe director ce voia. I-a pus dosarul pe masă și a plecat fără să scoată nici un cuvînt.

– Mulțumesc, a spus directorul din spatele ușii care se închidea.

A deschis apoi dosarul și l-a cercetat vreo douăzeci de minute, chicotind aici, mîrîind dincolo sau făcînd cîte un comentariu către Mattew Rogers. Se aflau în dosar fapte despre Mark Andrews de care nici chiar Mark însuși nu era conștient. Directorul a terminat cea de-a doua ceașcă de cafea, a închis dosarul în sertarul biroului Queen Anne. Regina Anne n-a cunoscut niciodată atîtea secrete cîte a cunoscut acest birou.

Mark și-a terminat micul dejun care s-a dovedit a fi cu mult mai bun decît l-ar fi putut spera la ei la Departament. Acolo el trebuia să treacă strada și să meargă la Lunch Connection pentru că bufetul lor de la parter era tot pe atît de dezgustător ca și restul clădirii. Acum însă i-ar fi plăcut să se întoarcă acolo, în loc să se îndrepte spre garajul subteran ca să-și ia mașina. N-a observat bărbatul care stătea pe trotuarul de vizavi și care l-a urmărit plecînd,

dar s-a întrebat dacă limuzina Ford pe care o vedea de atîta vreme în oglinda retrovizoare se afla în urma lui din pură întîmplare. Dacă nu era coincidenţă, atunci cine pe cine urmărea, cine pe cine încerca să protejeze?

A ajuns la biserica părintelui Gregory chiar înainte de ora opt şi au plecat împreună spre casa parohială. Ochelarii cu jumătate de ramă ai preotului ajunseseră aproape de vîrful nasului borcănat. Obrajii roşii şi bucălaţi, precum şi pîntecul rotofei îi făcea pe cei mai puţin îngăduitori să tragă concluzia că părintele Gregory, în aşteptarea veşniciei din Împărăţia Cerurilor, îşi găsise consolarea aici pe pămînt. Mark i-a spus că el deja luase micul dejun, dar asta nu l-a oprit pe părintele Gregory să prăjească două ouă şi costiţă, la care a adăugat pîine prăjită, gem şi cafea. Părintele Gregory n-a prea avut ce să-i spună în plus faţă de ce-i relatase la telefon în seara trecută şi a oftat adînc cînd Mark i-a reamintit despre cei doi morţi de la spital.

– Da, am citit amănuntele în *The Post.*

Cînd au discutat despre Nick Stames, ochii cenuşii i s-au luminat; era clar că preotul şi poliţistul avuseseră cîteva secrete împreună.

– Este vreo legătură între moartea lui Nick şi ceea ce s-a întîmplat la spital? a întrebat brusc părintele Gregory.

Întrebarea l-a luat pe Mark prin surprindere. Dicolo de ochelarii cu jumătate de ramă era o minte pătrunzătoare. Să minţi un preot, ortodox grec sau de alt rit, părea ceva mai grav decît minciunile obişnuite care trebuiau să apere secretele Biroului Federal de marele public.

– Absolut nici una, a spus Mark. N-a fost decît un oribil accident de maşină.

– Doar una din acele coincidenţe bizare ale sorţii? a întrebat părintele Gregory iscodindu-l pe Mark cu privirea pe deasupra ochelarilor. Aşa-i? El părea şi mai puţin convins decît Grant Nanna. Apoi a continuat: Ar mai fi un

lucru pe care aş vrea să-l menţionez. Deşi e greu să-mi amintesc exact ce-a spus bărbatul care mi-a telefonat să nu mai merg la spital, sînt absolut sigur că era un om trecut prin şcoli. Din felul cum a purtat discuţia, am senzaţia certă că era un profesionist, nu ştiu cum să-ţi explic; am sentimentul ciudat că el mai dăduse acest gen de telefoane şi înainte; era ceva de profesionist, în conversaţia lui.

Părintele Gregory a mai repetat o dată fraza mai mult pentru sine – „Ceva de profesionist în conversaţia lui" – şi la fel a făcut şi Mark cînd se afla în maşină, în drum spre casa unde locuia doamna Casefikis. Era casa prietenului care-i găzduise soţul după ce fusese rănit.

Mark a coborît pe Connecticut Avenue şi a trecut pe lîngă Washington Hilton şi Grădina Zoologică din Maryland. Tufe de forsiţia galbene, strălucitoare au început să apară de-a lungul drumului. Connecticut Avenue s-a continuat cu University Boulevard şi Mark s-a trezit în Wheaton, o zonă suburbană cu magazine, restaurante, staţii de benzină şi cîteva clădiri cu apartamente. În timp ce aştepta la stopul de la Wheaton Plaza, Mark şi-a verificat însemnările. 11501 Elkin Street, Blue Ridge Manor Apartments. Era un nume ciudat pentru un grup de clădiri scunde, de trei etaje, din cărămidă decolorată, care străjuiau străzile Blue Ridge şi Elkin. Pe măsură ce se apropia de numărul 11501, Mark căuta din privire un loc unde să-şi lase maşina. N-a avut noroc. A ezitat o clipă, apoi s-a hotărît să parcheze în faţa hidrantului pentru incendiu. Şi-a aranjat cu grijă microfonul radio spre a fi văzut în oglinda retrovizoare, astfel încît orice poliţist să ştie că aceasta este o maşină oficială, cu treburi oficiale.

Ariana Casefikis a izbucnit în lacrimi la simpla vedere a insignei lui Mark. Părea fragilă; nu avea decît douăzeci şi nouă de ani, îmbrăcămintea îi era neglijentă, părul

răvăşit şi ochii cenuşii înroşiţi de plîns. Pe faţă se vedeau dîrele de la lacrimile care de două zile nu mai conteneau. Era cam de aceeşi vîrstă cu Mark. N-avea ţară şi acum nu mai avea nici soţ. Ce-o să se întîmple cu ea?

Engleza doamnei Casefikis s-a dovedit mult mai bună decît a soţului. Deja fusese vizitată de doi poliţişti. Le spusese că nu ştie nimic. Mai întîi venise un bărbat drăguţ de la Poliţia Metropolitană care-i adusese vestea despre soţul ei şi manifestase înţelegere. Puţin mai tîrziu îşi făcuse apariţia locotenentul de la Omucideri, care fusese mult mai ferm dorind să afle lucruri despre care ea n-avea habar, iar acum o vizita cineva de la F.B.I. Soţul ei n-avusese niciodată încurcături, iar ea nu ştia cine îl împuşcase sau de ce. Bărbatul ei era un om bun, blînd. Mark o credea.

De asemenea, el a asigurat-o că n-are motive să se îngrijoreze, i-a promis că se va ocupa personal şi se va adresa Biroului de Imigrări şi Asigurărilor Sociale ca să-i facă rost de un oarecare venit. Asta a determinat-o să se mai liniştească, şi a devenit ceva mai cooperantă.

– Acum vreau să vă gîndiţi cu atenţie, doamnă Casefikis. Aveţi idee unde a lucrat soţul dumneavoastră în 23 sau 24 februarie, miercurea şi joia din săptămîna trecută şi dacă v-a spus ceva despre munca lui?

Ea habar n-avea. Angelo nu-i spunea niciodată unde lucra şi cam jumătate din slujbele lui erau ocazionale şi doar pentru o zi, pentru că nu putea risca să stea mai mult fără permis de muncă, fiind emigrant. Mark n-a putut afla nimic, dar nu era vina ei.

– Eu am să pot să rămîn în America?

– Voi face tot ce este posibil ca să vă ajut, doamnă Casefikis. Vă promit. Am să vorbesc cu un preot ortodox grec, pe care-l cunosc, să vă aducă nişte bani pînă am să ajung eu la Asigurările Sociale.

Mark a deschis uşa deprimat că atît părintele Gregory cît şi Ariana Casefikis nu-i oferiseră nici o informaţie.

– Preotul deja mi-a dat bani.

Mark s-a oprit din drum, s-a întors uşor şi a privit-o. A încercat să nu arate un interes deosebit.

– Ce preot? a întrebat pe un ton indiferent.

– El a zis că o să mă ajute. Bărbatul care m-a vizitat ieri. Un om foarte drăguţ, foarte drăguţ şi amabil. Mi-a dat cincizeci de dolari.

Mark a îngheţat. Din nou individul i-o luase înainte. Părintele Gregory avea dreptate, era fler de profesionist în acel om.

– Cum arăta?

– O, era solid, foarte negricios la faţă, cred, a început ea.

Mark încercă să rămînă degajat. Trebuie să fi fost omul care trecuse pe lîngă el cînd aştepta la lift, omul care-l oprise pe părintele Gregory să se ducă la spital şi care, dacă domnul Casefikis i-ar fi spus soţiei ceva despre complot, ar fi trimis-o şi pe ea pe lumea cealaltă ca să i se alăture soţului.

– Purta barbă, doamnă Casefikis?

– Bineînţeles că da, a spus ea ezitînd, dar nu mi-o amintesc.

Mark a rugat-o să stea în casă, să nu plece nicăieri pînă se va reîntoarce el. S-a scuzat pretextînd că vrea să vorbească cu oficialităţile de la Imigrări şi de la Asistenţa Socială. Învăţase cum să mintă. Preotul ortodox grec proaspăt ras îl învăţase.

A sărit în maşină şi a plecat pînă la cel mai apropiat telefon public de pe Georgia Avenue. A format numărul directorului. Directorul a ridicat receptorul.

– Iulius.

– Ce număr ai? l-a întrebat directorul.

După treizeci de secunde a sunat telefonul. Mark i-a relatat cele aflate.

– Am să-ţi trimit imediat un om de la portrete robot. Te întorci la ea şi ţine-o de vorbă. Şi, Andrews, încearcă şi pune-ţi mintea să lucreze. Aş dori acei cincizeci de dolari. Au fost mai multe bancnote sau una singură? Trebuie să fie amprente pe ei.

Telefonul s-a închis. Mark s-a încruntat. Dacă falsul preot ortodox nu era întotdeauna cu doi paşi înaintea lui, directorul era.

Mark s-a întors la doamna Casefikis şi i-a spus că de cazul ei se vor ocupa persoane de la cel mai înalt nivel; şi-a notat apoi în carnet că trebuie să vorbească despre asta cu directorul a doua zi dimineaţă. A întrebat-o apoi pe aceeşi voce neutră:

– Sînteţi sigură că erau cincizeci de dolari, doamnă Casefikis?

– O, da. Nu văd o bancnotă de cincizeci de dolari în fiecare zi şi atunci am fost foarte recunoscătoare.

– Vă puteţi aminti ce aţi făcut cu ea.

– Da, m-am dus să cumpăr de mîncare de la supermagazin chiar înainte de a închide.

– Care supermagazin, doamnă Casefikis?

– Wheaton. Pe strada asta, puţin mai sus.

– Cînd a fost asta?

– Ieri seară, în jur de şase.

Mark şi-a dat seama că nu mai trebuia să piardă nici o clipă. Dacă deja nu era prea tîrziu.

– Doamnă Casefikis, va veni un prieten de-al meu, un coleg de la F.B.I. ca să vă roage să i-l descrieţi pe părintele care v-a dat banii. Ne-aţi ajuta enorm dacă v-aţi aminti cît mai multe despre el. Nu aveţi de ce vă teme, pentru că noi vom face tot ce este posibil ca să vă ajutăm.

Mark a ezitat, apoi şi-a scos portmoneul şi i-a dat cincizeci de dolari. Ea a zîmbit pentru prima oară.

– Acum, doamnă Casefikis, vreau să faceți un ultim lucru pentru mine. Dacă preotul grec vă mai vizitează vreodată, nu-i spuneți nimic despre mine, sunați-mă doar la acest număr.

Mark i-a dat o carte de vizită. Ariana Casefikis a dat din cap, dar ochii-i cenuşii l-au urmărit pe Mark cum se îndrepta spre maşină. Nu înțelegea şi nu ştia pe care din ei să-l creadă: nu-i dăduseră amîndoi cincizeci de dolari?

Mark a găsit o parcare în fața supermarket-ului Wheaton. Un anunț cu litere mari din vitrină zicea că berea rece se vinde în interiorul magazinului. Deasupra lui era un poster în alb şi albastru cu clădirea Capitoliului. Cinci zile, şi-a zis în gînd Mark. A intrat în magazin. Era micuț, genul de afacere familiară, nu făcea parte din lanțul de supermagazine. Pe un perete se aflau cutii cu bere, pe celălalt vin şi între ele rafturi cu conserve şi hrană congelată. Pe toată lungimea peretelui din spate era un galantar cu carne. Măcelarul părea a fi singurul vînzător din local. Mark s-a grăbit spre el abordîndu-l chiar înainte de a ajunge la tejghea.

– Aş putea vorbi cu proprietarul?

Măcelarul s-a uitat la el suspicios.

– Pentru ce?

Mark i-a arătat legitimația.

Măcelarul a ridicat din umeri şi a strigat:

– Hei, Flavio. F.B.I.-ul vrea să te vadă.

După o oarecare aşteptare, şi-a făcut apariția în uşă, în stînga galantarului de carne, proprietarul, un italian cu o față mare şi roşie.

– Da, cu ce vă pot fi de folos, domnule...

– Andrews, F.B.I.

Mark a mai arătat o dată legitimația.

– Mda, bine. Ce doriți, domnule Andrews? Eu sînt Flavio Guida. Acesta este localul meu. Conduc un magazin bun şi corect.

– Da, bineînţeles, domnule Guida. Pur şi simplu, sper că mă puteţi ajuta. Cercetez un caz de furt de bani şi avem motive să credem că o bancnotă de cincizeci de dolari a fost cheltuită în acest magazin ieri şi am vrea să ştim dacă există vreo modalitate ca să-i dăm de urmă.

– Ei bine, eu fac monetarul în fiecare seară, a spus patronul. Banii sînt puşi într-un seif şi dimineaţa, la prima oră, sînt duşi la bancă. Trebuie să fi plecat la bancă acum vreo oră şi cred...

– Dar azi este sîmbătă, a spus Mark.

– Nici o problemă. Banca mea este deschisă sîmbăta pînă la prînz. Se află chiar la cîteva uşi mai jos de noi.

Mark şi-a pus mintea să lucreze.

– Aţi vrea să mă însoţiţi chiar acum pînă la bancă, domnule Guida?

Guida s-a uitat la ceas, apoi la Mark Andrews.

– O.K. Daţi-mi doar o jumătate de minut.

A strigat la o femeie ce se afla în camera din spate să aibă grijă de registrul de casă. A plecat împreună cu Mark spre colţul străzii, unde se intersecta Georgia cu Hickers. Era limpede că Guida părea captivat de întreaga poveste.

La bancă, Mark s-a dus direct la casierul şef. Banii fuseseră aduşi cam în urmă cu treizeci de minute şi predaţi uneia din casiere, doamna Townsend. Ea încă îi avea în grămezi pregătindu-se să-i sorteze. Imediat le venea şi lor rîndul. N-avusese încă timp s-o facă pînă acum, s-a scuzat ea simţindu-se în culpă. Nu, nu este cazul să vă consideraţi vinovată, şi-a zis în gînd Mark. Încasările magazinului pentru ziua precedentă fuseseră de peste cinci mii de dolari. Erau douăzeci şi opt de bancnote de cincizeci. Dumnezeule, directorul avea să-l sfîşie sau, ca să fim mai exacţi, experţii în amprente. Mark a numărat bancnotele de cincizeci folosind o pereche de mănuşi pe care i le-a dat doamna Townsend

şi i-a pus deoparte confirmînd că erau douăzeci şi opt. A semnat pentru ei, i-a dat o chitanţă la mînă casierului şef şi l-a asigurat că banii se vor întoarce foarte curînd. A venit apoi directorul, care a preluat chitanţa şi comanda situaţiei.

– Dar agenţii F.B.I. nu lucrează de obicei în doi?

Mark a roşit.

– Ba da, domnule, dar aceasta este o misiune specială.

– Aş dori să verific, a spus directorul. Îmi cereţi să vă dau o mie patru sute de dolari avînd drept garanţie doar cuvîntul dumneavoastră.

– Bineînţeles, domnule, vă rog să verificaţi.

Mark a trebuit să gîndească rapid. Nu-i putea cere unui director de bancă locală să-l sune pe directorul F.B.I. Era ca şi cum şi-ar fi trecut benzina pentru propria maşină în contul lui Henry Ford.

– De ce nu sunaţi Departamentul Washington, domnule şi rugaţi să vi-l dea pe şeful Secţiei de Criminalistică, domnul Grant Nanna.

– Voi face chiar aşa.

Mark i-a spus numărul, dar directorul nici nu l-a băgat în seamă şi l-a căutat în cartea locală de telefon. A dat chiar peste Nanna. Slavă lui Dumnezeu că se afla acolo!

– Am la mine un tînăr de la dumneavoastră. Se numeşte Mark Andrews. Zice că are împuternicirea să ridice douăzeci şi opt de bancnote de cincizeci de dolari. Ceva în legătură cu nişte bani furaţi.

Şi Nanna a trebuit să gîndească rapid. Neagă afirmaţia nedovedită şi sfidează-l pe aligator, era vechiul motto al lui Nick Stames.

Între timp, Mark a înălţat o mică rugă în gînd.

– Este exact, domnule, a spus Nanna. Eu i-am ordonat ca să ridice bancnotele acelea. Sper că i le veţi pune la dispoziţie imediat. Vă vor fi returnate cît de curînd posibil.

– Mulţumesc, domnule Nanna. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Pur şi simplu, am simţit nevoia să verific; în ziua de azi nu poţi fi sigur de nimeni.

– Nici un deranj, domnule, a fost o precauţie înţeleaptă. Ar fi bine dacă toată lumea ar proceda la fel.

Era primul adevăr pe care-l rostea, şi-a zis în gînd Nanna.

Directorul băncii a închis telefonul, a pus teancul de bancnote de cincizeci de dolari într-un plic maroniu, a primit recipisa şi i-a strîns mîna lui Mark stînjenit.

– Mă înţelegeţi că trebuia să verific?

– Bineînţeles, a spus Mark. Şi eu însumi aş fi procedat la fel.

Le-a mulţumit domnului Guida şi directorului de bancă şi i-a rugat pe amîndoi să nu discute problema cu nimeni. Amîndoi au dat din cap cu aerul acelora ce-şi cunoşteau datoria.

*

* *

Mark s-a întors în clădirea F.B.I. imediat şi s-a dus direct în biroul directorului. Doamna McGregor a dat din cap spre el. A bătut uşor în uşă şi a intrat.

– Vă rog să mă iertaţi că vă întrerup, domnule director.

– Deloc, Andrews. Ia loc. Noi chiar terminasem de discutat.

Matthew Rogers s-a ridicat în picioare, a privit grijuliu spre Andrews şi i-a zîmbit.

– Voi încerca să am răspunsul pentru dumneavoastră domnule director, pînă la prînz, a spus el şi a plecat.

– Ei bine, tinere, îl avem pe senator în maşina dumitale jos?

– Nu, domnule director, dar avem altceva.

Mark a deschis plicul maroniu şi a pus cele douăzeci şi opt de bancnote pe masă.

– Ai jefuit o bancă, nu? O acuzaţie federală, Andrews.

– Aproape, domnule director. Una din aceste bancnote, aşa după cum ştiţi, i-a fost dată doamnei Casefikis de către omul care se dă drept preot grec ortodox.

– Ei bine, asta o să le dea ceva de furcă băieţilor noştri; cincizeci şi şase de faţete, cu sute, poate chiar mii de amprente pe ele. Este o mare bătaie de cap şi le va lua o mulţime de timp, dar merită încercarea. Şi directorul a fost atent să nu atingă bancnotele. Am să-l pun pe Sommerton să se ocupe de ele imediat. De asemenea, avem nevoie şi de amprentele doamnei Casefikis. Am şi trimis unul din agenţii noştri să-i supravegheze casa, în caz că zdrahonul se întoarce. Directorul scria şi vorbea în acelaşi timp. Este exact ca pe vremuri cînd conduceam un birou departamental. Cred că mi-ar plăcea, dacă n-ar fi atît de grav cazul de faţă.

– Pot să vă mai menţionez încă un lucru, de vreme ce tot mă aflu aici, domnule director?

– Da, spune orice doreşti, Andrews.

Tyson nu şi-a ridicat capul, a continuat să scrie.

– Doamna Casefikis este îngrijorată în privinţa statutului ei în această ţară. N-are bani, n-are slujbă şi acum nu mai are nici soţ. Ea ne-a dat o informaţie vitală şi, categoric, a fost foarte cooperantă. Cred că am putea s-o ajutăm.

Directorul a apăsat un buton.

– Spuneţi-i lui Sommerton de la Amprente să vină imediat şi trimiteţi-l şi pe Elliot.

A, şi-a zis în sinea lui Mark, bărbatul anonim are un nume.

– Voi face tot ce pot. Ne vedem luni la şapte, Andrews. Voi fi acasă tot weekend-ul, dacă ai nevoie de mine. Nu înceta munca.

– Da, domnule director.

Mark a plecat. S-a oprit la banca Riggs şi a schimbat cincisprezece dolari în monezi de douăzeci şi cinci de cenţi. Funcţionarul s-a uitat la el curios.

– Aveţi acasă o instalaţie proprie de jocuri mecanice?

Mark a zîmbit.

*

* *

A petrecut restul dimineţii şi mai toată după-amiaza sunînd secretarele a şaizeci şi doi de senatori care se aflaseră în Washington în 24 februarie. Toate au fost foarte mulţumite că şefii lor vor fi invitaţi la o conferinţă în problemele mediului; directorul nu era nebun. La sfîrşitul celor şaizeci şi două de convorbiri telefonice urechile îi erau paralizate. Mark a studiat rezultatele... treizeci de senatori mîncaseră la birou sau cu alegătorii, cincisprezece nu spuseseră secretarelor lor unde se duc la prînz sau menţionaseră ceva vag despre unele „întîlniri", iar şaptesprezece participaseră la dineuri oferite de diverse grupuri precum: Clubul Naţional de Presă, Clubul celor ce împărtăşeau o cauză comună şi N.A.A.C.P. O secretară, totuşi, a fost convinsă că şeful ei luase parte la acel prînz al ecologiştilor din 24 februarie. Mark a fost luat prin surprindere şi n-a putut găsi nici o replică.

Cu ajutorul directorului lista se redusese la cincisprezece persoane.

S-a reîntors la biblioteca Congresului şi din nou s-a oprit în liniştita sală de lectură. Bibliotecara n-a părut cîtuşi de puţin suspicioasă de toate întrebările lui referitoare la diverşi senatori, comitete şi procedeuri din Senat; ea se obişnuise de multă vreme cu absolvenţii care erau tot pe atît de iscoditori şi mult mai puţin politicoşi decît el.

Mark s-a dus din nou la raftul în care se găseau *Stenogramele Congresului*. A fost uşor să găsească ziua de 24 februarie: era singura din tot teancul de documente necapsate din ultimele zile care purta semnele unei utilizări repetate. A verificat cele cincisprezece nume rămase. În ziua aceea avusese întrunire un singur comitet, Comitetul pentru Relaţii Externe; trei senatori de pe lista lui de cincisprezece erau membrii acelui comitet şi toţi trei, în conformitate cu stenograma, vorbiseră în şedinţa din acea dimineaţă. Senatul în plen dezbătuse în ziua respectivă două probleme: alocaţia de fonduri pentru Departamentul Energiei în vederea cercetărilor în domeniul energiei solare şi proiectul de lege pentru controlul armelor. Cîţiva din cei doisprezece rămaşi luaseră cuvîntul în Senat pe marginea uneia sau ambelor probleme. La naiba, nu era nici o modalitate ca să mai poată elimina vreunul din ei. A scris cele cincisprezece nume fiecare pe cîte o foaie de hîrtie şi a parcurs *Stenogramele Congresului* între 24 februarie şi 3 martie. La fiecare nume a notat prezenţa sau absenţa senatorului în fiecare zi de lucru a Senatului. Dîndu-şi toată osteneala a reconstituit programul fiecărui senator; multe intervale de timp au rămas goale. Era evident că senatorii nu-şi petreceau tot timpul în Senat.

Tînăra bibliotecară şi-a făcut apariţia lîngă Mark. El s-a uitat la ceas: 7:30. Cum zboară timpul! Venise vremea să-i uite pe senatori şi s-o vadă pe Elizabeth. A sunat-o acasă.

– Bună, frumoasă doamnă. Cred că e timpul să mai şi mîncăm. Eu n-am pus nimic în gură de la micul dejun. Ai să ai milă de starea sănătăţii mele, doamna doctor şi ai să mănînci cu mine?

– Şi ce să fac cu tine, Mark? Abia ce mi-am spălat părul. Cred că încă mai am săpun în urechi.

– Ţi-am zis, să mănînci cu mine. Asta deocamdată. Pentru mai tîrziu m-aş putea gîndi şi la altceva.

– S-ar putea ca eu să spun nu pentru mai tîrziu, a zis ea. Cum mai stăm cu respiraţia?

– Şi-a mai revenit, mulţumesc, dar, dacă continui să mă gîndesc la ceea ce-mi trece chiar acum prin cap, cred că o să mă trezesc cu o erupţie de coşuri pe faţă.

– Şi ce-ai dori să fac, să torn apă rece în telefon?

– Nu, doar să mănînci cu mine. Trec să te iau peste o jumătate de oră, fie că ai părul ud, fie uscat.

*

* *

Au găsit un mic restaurant numit La Domnul Smith în Georgetown. Mark îl frecventa mai ales vara cînd se putea sta la masă în grădina din spate. Era plin cu tineri în jur de douăzeci de ani, fiind locul ideal ca să stai ceasuri în şir la taclale.

– Bun, a zis Elizabeth. Parcă aş fi din nou la colegiu. Credeam că am depăşit deja vîrsta asta.

– Mă bucur că-ţi place, a spus Mark zîmbind.

– Totul este atît de previzibil: duşumele ca-n casele de ţară, mese dintr-un singur bloc, ca la măcelari, ghivece cu flori. Sonate pentru flaut de Bach. Data viitoare vom merge la McDonald's.

Lui Mark nu i-a venit în minte nici un răspuns şi a fost salvat de ospătarul care a adus meniul.

– Poţi să-ţi imaginezi, am petrecut patru ani la Yale şi eu încă nu ştiu ce este un *ratatouille* a spus Elizabeth.

– Eu ştiu ce este, dar nu sînt sigur cum se pronunţă.

Amîndoi au comandat pui, cartofi prăjiți și salată.

– Uită-te, Mark, acolo, sfrijitul de senator Thornton cu o fată suficient de tînără ca să-i fie fiică.

– Poate că este fiica lui.

– Nici un bărbat civilizat nu și-ar aduce fata aici, i-a spus Elizabeth zîmbind.

– El este prieten cu tatăl tău, nu-i așa?

– Da, de unde știi? a întrebat Elizabeth.

– Așa se vorbește.

Mark deja își regreta întrebarea.

– Ei bine, l-aș descrie mai degrabă ca un asociat în afaceri. Își cîștigă banii din fabricarea de arme. Nu este o ocupație foarte plăcută.

– Dar tatăl tău nu este co-proprietar la o companie care fabrică arme?

– Tata? Da, și eu nu sînt de acord cu asta, dar el dă vina pe bunicul meu care a fondat firma. Cînd eram la școală mă certam cu el din această cauză. I-am spus să-și vîndă partea sa de capital și să-l investească în ceva folositor oamenilor; pe mine mă vedeam ca pe un fel de maiorul Barbara.

– Cum vi se pare mîncarea? a întrebat un ospătar ce și-a făcut apariția lîngă masa lor.

– Foarte bună, mulțumim, a spus Elizabeth înălțîndu-și privirile spre el. Știi, Mark, odată l-am făcut pe tatăl meu criminal de război.

– Dar eu credeam că el este împotriva războiului.

– Se pare că știi îngrozitor de multe despre tatăl meu, a spus Elizabeth privindu-l suspicioasă.

Nu îndeajuns, și-a zis în sinea lui Mark și, oare, cît poți tu, într-adevăr, să-mi spui? Dacă Elizabeth a sesizat ceva din neliniștea lui, n-a arătat-o, ci și-a continuat, pur și simplu, gîndurile.

– Cînd a votat dîndu-şi acordul pentru rachetele MX n-am stat cu el la aceeaşi masă aproape o lună. Cred că el nici n-a băgat de seamă.

– Dar mama ta? a întrebat-o Mark.

– A murit cînd avem paisprezece ani, de aceea cred că sînt atît de apropiată de tatăl meu, a spus Elizabeth.

Şi-a coborît privirile spre mîinile ce-i erau aşezate în poală fiind evident că voia să schimbe subiectul. Părul negru i-a strălucit cînd i-a căzut pe frunte.

– Ai un păr foarte frumos, a spus Mark cu tandreţe. Am vrut să-l ating din prima clipă cînd te-am văzut. Şi acum aş vrea.

Ea a zîmbit.

– Mie îmi place mai mult părul ondulat. Şi-a sprijinit bărbia în pumni şi l-a privit cu un zîmbet ştrengar. Tu ai să arăţi fantastic la patruzeci de ani cînd vei fi uşor grizonat la tîmple. Bineînţeles, cu condiţia ca, între timp, să nu rămîi fără el. Ştiai că bărbaţii care fac chelie în creştet sînt sexy, cei care-şi pierd părul la tîmple gîndesc, iar cei care chelesc de tot gîndesc despre ei că sînt sexy?

– Dacă voi rămîne fără păr în creştetul capului, vei lua asta drept o declaraţie de intenţii din partea mea?

– Eu sînt dispusă să aştept, dar nu chiar atît de mult.

Cînd au plecat spre casă, s-au oprit în drum, a prins-o cu mîna de umeri şi a sărutat-o, la început şovăitor, neştiind cum va reacţiona.

– Ştii, Elizabeth, simt cum mi se înmoaie genunchii, i-a murmurat el în păru-i catifelat. Ce-ai de gînd cu cea mai recentă victimă a ta?

Ea a făcut cîţiva paşi fără să răspundă.

– Să-i dau nişte genunchere, a spus ea.

Au mers încet ţinîndu-se de mînă, tăcuţi şi fericiţi. Trei bărbaţi, deloc romantici, îi urmăreau.

În livingul frumos decorat, pe canapeaua roşie, el a sărutat-o din nou.

Cei trei bărbaţi neromantici aşteptau afară în întuneric.

*

* *

Ea stătea singură în Biroul Oval, revăzînd clauzele proiectului de lege una cîte una, căutînd să depisteze orice chichiţă care ar fi putut s-o pună în încurcătură cînd se va vota legea.

Şi-a ridicat brusc privirile rămînînd uimită cînd l-a văzut în faţa sa pe Edward cu o ceaşcă de cacao aburindă în mîini.

– Dacă ai să mergi la culcare mai devreme, n-ai să-ţi primejduieşti şansele de a-i influenţa pe cei de acolo, a spus el arătînd spre Capitoliu.

Ea a zîmbit.

– Dragul meu Edward, ce m-aş face eu fără tine?

Duminică dimineaţa, 6 martie, 9:00 a.m.

Mark şi-a petrecut dimineaţa de duminică făcînd ultimele corecturi la raportul pentru director. A început prin a-şi orîndui biroul; niciodată nu putea gîndi clar dacă nu era fiecare lucru la locul lui. Mark şi-a adunat toate notiţele şi le-a aranjat într-o înlănţuire logică. Şi-a terminat treaba pe la vreo două, fără să bage de seamă că nu-şi luase prînzul. A scris încet numele celor cincisprezece senatori care mai rămăseseră, şase pe lista Comitetului pentru Relaţii Externe şi nouă pe lista Comitetului Juridic – legea pentru controlul armelor. A rămas cu ochii pironiţi pe cele două liste, sperînd să-i vină vreo inspiraţie, dar n-a apărut nici una. Unul din aceşti oameni era un ucigaş şi nu mai aveau la dispoziţie decît patru zile ca să afle care anume. A pus hîrtiile într-o servietă şi a încuiat-o într-un sertar de la birou.

S-a dus în bucătărie şi şi-a făcut un sandviş. S-a uitat la ceas. Ce-ar putea face în restul zilei, dar să-i fie util? Elizabeth era de gardă la spital. A ridicat telefonul şi a format un număr. Ea putea să-şi piardă doar un minut cu el în pauza de la ora trei.

– O.K., doamna doctor, n-o să te ţin mult la telefon şi ce am eu de zis n-ar trebui să te jignească. Nu pot să te sun în fiecare zi doar ca să-ţi spun că eşti drăguţă, inteligentă şi că m-ai scos din minţi, aşa că ascultă-mă cu atenţie.

– Te ascult, Mark.

– O.K. Eşti frumoasă şi deşteaptă şi sînt nebun după tine... N-ai nici un răspuns la toate astea?

– O, eu mă aşteptam să-mi spui mai multe. Am să-ţi zic şi eu ceva drăguţ în schimb, dar atunci cînd voi fi lîngă tine, nu la o distanţă de trei mile.

– Mai bine fă-o cît mai repede, pentru că altfel am să dau ortul popii. Acum pleacă şi încearcă-ţi bisturiul pe inima altcuiva.

Ea a rîs.

– De fapt este o unghie încarnată...

Ea a închis telefonul. Mark s-a plimbat de colo-colo prin casă, mintea sărindu-i de la cei cincisprezece senatori la Elizabeth şi înapoi la un senator. Nu mergea oare un pic prea bine relaţia lui cu Elizabeth? Nu era cumva senatorul pe urmele lui şi nu invers? S-a blestemat în gînd şi şi-a mai turnat un Michelob. I-a răsărit în minte Barry Calvert; în după-amiezile de sîmbăta, de obicei, jucau squash. Apoi s-a gîndit la Nick Stames, Stames care, fără să ştie, a murit în locul lui. Dacă Stames ar trăi acum, cum ar proceda?... O remarcă pe care Stames a făcut-o la petrecerea de la birou de anul trecut, de la Crăciun, i-a străfulgerat prin minte: „Dacă eu nu sînt disponibil, cel mai bun criminalist din această ţară este George Stampouzis de la *The New York Times*" – un alt grec, fireşte. „El ştie mai multe despre Mafia şi C.I.A. decît aproape oricine, indiferent de care parte a legii s-ar afla."

Mark a format Informaţiile din New York şi a cerut numărul de telefon al ziarului, nefiind foarte sigur unde va ajunge. Centralista i l-a dat.

– Mulţumesc.

– N-aveţi pentru ce.

El a format numărul.

– Cu George Stampouzis, de la rubrica de crime, vă rog.

I s-a făcut legătura.

– Stampouzis, a spus vocea.

Cei de la *The New York Times* nu fac risipă de cuvinte.

– Bună ziua. Mă numesc Mark Andrews. Sun din Washington. Sînt un prieten al lui Nick Stames; de fapt, mi-a fost şef.

Vocea s-a schimbat.

– Da, am auzit despre accidentul acela îngrozitor, dacă a fost, într-adevăr, un accident. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am nevoie de unele informaţii. Aş putea să iau avionul şi să vă văd imediat?

– Are legătură cu Nick?

– Da.

– Atunci da. Ne întîlnim la ora opt, la intersecţia Twenty first cu Park Avenue South, colţul de nord-est.

– Voi fi acolo, a spus Mark uitîndu-se la ceas.

– Te voi aştepta.

*

* *

Avionul a aterizat la şapte şi cîteva minute. Mark şi-a croit drum printre mulţimea ce se revărsa spre banda rulantă cu bagaje şi s-a îndreptat spre staţia de taxiuri. Un new-york-ez burtos, de vîrstă mijlocie, cu un chiştoc de trabuc neaprins în gură, care sălta în sus şi în jos, l-a dus către Manhattan. Tot drumul nu i-a tăcut gura, de fapt un monolog care cerea puţine replici. Mark a putut folosi timpul spre a-şi pune ordine în gînduri.

– Ţara asta pute de atîta rahat, a spus trabucul săltăreţ.

– Da, a spus Mark.

– Şi oraşul ăsta nu este altceva decît o groapă de gunoi.

– Da, a mormăit Mark.

– Şi numai căţeaua aia de Kane este de vină. Ar trebui s-o spînzure.

Mark a îngheţat. Probabil că lucrul ăsta se spunea de o mie de ori pe zi; o spunea şi cineva din Washington, numai că acesta avea de gînd s-o şi facă.

Taximetristul a oprit.

– Optsprezece dolari, a spus trabucul săltăreţ.

Mark a pus o bacnotă de zece şi două de cinci în micul sertar de plastic de sub ecranul protector dintre şofer şi pasageri şi a coborît. Un bărbat solid, în jur de cincizeci şi cinci de ani, într-un palton de tweed s-a îndreptat spre el. Mark tremura de frig. Uitase cît de rece putea să fie în New York în martie.

– Andrews?

– Da. Ai ghicit bine.

– Cînd îţi petreci viaţa studiindu-i pe criminali începi să gîndeşti ca ei. I-a privit costumul lui Mark. Văd că agenţii F.B.I. acum se îmbracă mai bine decît pe vremea mea.

Mark a părut încurcat. Stampouzis n-are cum să nu ştie că un agent F.B.I. are un salariu aproape dublu faţă de un poliţist din New York.

– Îţi place mîncarea italienească? N-a aşteptat ca Mark să-i răspundă. Am să te duc la unul din vechile localuri, care-i plăcea mult lui Nick.

Deja se puseseră în mişcare. Au mers o bucată de drum în tăcere, pasul lui Mark ezitînd de fiecare dată cînd treceau pe lîngă intrarea vreunui restaurant. Brusc, Stampouzis a dispărut dincolo de uşă. Marc l-a urmat trezindu-se într-un bar plin de bărbaţi ce stăteau cu coatele pe tejghea şi beau vîrtos. Erau bărbaţi care n-aveau neveste acasă la care să se ducă, sau, dacă aveau, nu se grăbeau să le vadă.

După ce au străbătut barul, au intrat într-un restaurant cochet, cu pereţi de cărămidă aparentă. Un italian înalt şi subţire i-a condus la o masă din colţ: se vedea clar că

Stampouzis era un client favorit al localului. Stampouzis nu s-a deranjat să citească meniul.

– V-aş recomanda creveţi *alla marinara*[1]. După aceea rămâne la alegerea dumneavoastră.

Mark i-a urmat sfatul şi a adăugat *piccata al limone*[2] şi jumătate de carafă de Chianti. Stampouzis a băut Colt 45. În timpul mesei au discutat banalităţi. După doi ani cît a lucrat cu Nick Stames, Mark cunoştea concepţia mediteranienilor: nu lăsa niciodată afacerile să strice bucuria unei mese bune. În orice caz, Stampouzis încă îl cîntărea, iar Mark avea nevoie de încrederea lui. După ce Stampouzis a terminat o porţie enormă de *zabaglione*[3] şi a avut în faţă un expresso dublu şi un Sambuca[4], şi-a ridicat privirile spre Mark şi a vorbit cu un alt ton.

– Ai lucrat alături de un om mare, un jurist de excepţie. Dacă a zecea parte din angajaţii F.B.I. ar fi tot pe-atît de conştiincioşi şi inteligenţi precum Nick Stames aţi fi avut nişte realizări care să vă meargă la inimă, vouă tuturor celor din coliseum-ul acela din cărămidă.

Mark l-a privit, fiind pe punctul de a vorbi.

– Nu, nu adăuga nimic despre Nick; te afli aici pentru el şi nu-mi cere mie să-mi schimb părerea despre F.B.I. Sînt reporter criminalist de peste treizeci de ani şi singura schimbare pe care am văzut-o în F.B.I. şi Mafia este că amîndouă devin mai mari şi mai puternice. Şi-a turnat Sambuca în cafea şi a tras o înghiţitură zdravănă şi cu zgomot. O.K. Cum te pot ajuta?

– Totul rămîne strict secret, a spus Mark.

– De acord, a spus Stampouzis. Pentru binele ambelor părţi.

---

[1] Creveţi cu suc de roşii şi usturoi (it).

[2] Cotlet de viţel cu suc de lămîie (it)

[3] Cremă de ou, cu zahăr şi vin (it)

[4] Băutură dulce fabricată în Civitavechia

– Am nevoie de două informații. Prima: dacă sînt senatori care au legături strînse cu crima organizată; și a doua: care este atitudinea Mafiei față de Legea controlului și folosirii armelor.

– Nu vrei prea multe, nu-i așa? a întrebat grecul sarcastic. De unde să încep? La prima este mai ușor de răspuns direct, pentru că adevărul este că jumătate din senatori au legături cu crima organizată, prin care mă refer la Mafie, oricît ți s-ar părea de demodat. Unii nici măcar nu-și dau sema de asta, dar, dacă incluzi acceptarea unor contribuții la campania electorală venite din partea unor oameni de afaceri și mari corporații care, direct sau indirect, sînt asociați cu crima, atunci chiar și președintele este un criminal. Dar cînd Mafia are nevoie de un senator, o face prin intermediul unei terțe persoane, dar chiar și asemenea cazuri sînt rare.

– De ce? s-a interesat Mark.

– Mafia are nevoie de oameni de cîrpă în diverse structuri ale statului, în tribunale, autorități locale, organizații cu puteri decizionale în probleme de afaceri, lucruri de felul ăsta. Ei nu sînt interesați de tratate externe și de de aprobări ale Curții Supreme de Justiție. Într-un mod mai general spus, sînt cîțiva senatori care datorează succesul lor, legăturilor cu Mafia, aceia care au pornit ca judecători de drept civil sau membrii locali ai adunării camerei legislative și care au primit direct sprijin financiar din partea Mafiei. Este posibil ca ei nici măcar să nu-și fi dat sema de asta; unii oameni nu verifică foarte atent cînd încearcă să fie aleși. La acestea se mai adaugă cazuri precum Arizona și Nevada, unde Mafia desfășoară afaceri sub oblăduirea legii, dar Dumnezeu să-l ajute pe orice străin care caută să li se alăture. Și, în final, în cadrul Partidului Democrat există munca organizată, în special Uniunea Șoferilor de Camioane. Iată deci, Mark, treizeci de ani de experiență rezumați în zece minute.

– Mi-ai creionat un cadru general uluitor. Acum aş putea să-ţi pun cîteva întrebări mai de amănunt? Dacă îţi dau numele a cincisprezece senatori, vrei să-mi spui dacă s-ar putea încadra în vreuna din categoriile pe care mi le-ai menţionat? l-a întrebat Mark.

– Să încercăm. Voi merge pînă acolo unde simt că aş avea o certitudine. Atîta doar, nu-mi cere ceea ce nu ştiu.

– Bradley.

– Niciodată, a spus Stampouzis.

– Thornton.

Pe chipul ziaristului nu s-a clintit nici măcar un muşchi.

– Bayh.

– N-am auzit nimic despre el.

– Harrison.

– Habar n-am. Nu cunosc prea multe despre politica din Carolina de Sud.

– Nunn.

– Sam de la Şcoala Duminicală? Nunn de la Cercetaşi? Cred că glumeşti.

– Brooks.

– Ura faţă de preşedinte este cunoscută, dar nu cred să meargă atît de departe.

Mark a citit mai departe lista: Stevenson, Biden, Moynihan, Woodson, Clark, Mathias. Stampouzis a clătinat din cap în tăcere.

– Dexter.

Ziaristul a şovăit. Mark a încercat să nu preseze.

– Probleme, da, a început Stampouzis. Dar Mafia, nu.

Ar fi trebuit auzit oftatul de uşurare al lui Mark. Mark era curios să ştie care ar fi problemele; a aşteptat dar Stampouzis n-a mai adăugat nimic.

– Byrd.

– Liderul majorităţii? Nu e stilul lui.

– Pearson.

– Glumeşti.

– Mulţumesc, a spus Mark. A făcut o pauză. Acum atitudinea Mafiei faţă de Legea controlului şi folosirii armelor.

– În momentul de faţă nu sînt sigur, a început Stampouzis. Mafia nu se mai prezintă ca un monolit. Este prea mare pentru asta şi în ultimul timp au fost foarte multe neînţelegeri interne. Bătrînii sînt categoric împotriva ei pentru că este evident că va fi foarte dificil să posede legal arme în viitor, dar ei sînt şi mai speriaţi de anexele legii, ca de exemplu, pedeapsa pentru port ilegal de armă. Pentru poliţia federală asta pică de minune, este cel mai bun lucru pe care l-au avut după legea evaziunii fiscale. Ei vor putea să-l oprească pe orice criminal cunoscut, îl vor putea controla şi, dacă deţine o armă neînregistrată, ceea ce este aproape sigur că o are, îl înhaţă şi înapoi cu el la tribunal. Pe de altă parte, cîţiva tineri turci de abia o aşteaptă, pentru ei este un fel de lege a prohibiţiei a vremurilor moderne. Vor aproviziona cu arme neînregistrate toţi huliganii neorganizaţi şi orice radical nebun care îşi doreşte una, ceea ce înseamnă încă o sursă de venit pentru ei. De asemenea, ei cred că poliţia nu va putea pune în aplicare legea prea curînd, perioadă pe care o estimează la cel puţin zece ani. Toate cîte ţi le-am spus te aduc mai aproape de răspunsul pe care-l cauţi?

– Da, foarte aproape, a spus Mark.

– Acum este rîndul meu să-ţi pun o întrebare, Mark.

– Cu aceleaşi reguli?

– Da. Tot ce-ai vrut să ştii are o legătură directă cu moartea lui Nick?

– Da, a spus Mark.

– Atunci n-am să-ţi mai pun alte întrebări, pentru că eu ştiu ce să întreb iar tu va trebui să minţi. Să facem doar

un tîrg. Dacă de aici iese ceva straşnic, vreau să am exclusivitate pentru *The Post*.

– De acord, a spus Mark.

Stampouzis a zîmbit şi a semnat cecul; promisiunea pe care i-o făcuse Mark Andrews îi dădea dreptul la o masă plătită de ziar.

Mark s-a uitat la ceas; cu puţin noroc putea prinde ultima cursă din La Guardia. Stampouzis s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă; barul era la fel de plin cu bărbaţi ce beau vîrtos, aceiaşi bărbaţi cu aceleaşi neveste. Ajunşi în stradă, Mark a făcut semn unui taxi. De data asta era un şofer tînăr, de cluoare.

– Pe jumătate cred că m-am prins despre ce e vorba, a spus Stampouzis uluindu-l pe Mark. Dacă aflu ceva care cred că te-ar putea ajuta, am să te sun.

Mark i-a mulţumit şi s-a urcat în taxi.

– La Guardia, te rog.

Mark a coborît fereastra şi Stampouzis s-a aplecat spre el aruncîndu-i o privire scurtă.

– N-o fac pentru tine, ci pentru Nick.

Şi dus a fost.

Drumul înapoi către aeroport l-au parcurs în tăcere.

Cînd, în cele din urmă, Mark a ajuns în apartamentul său, a încercat să-şi orînduiască toate informaţiile adunate spre a fi gata pregătite pentru director, pentru a doua zi dimineaţa. S-a uitat la ceas. Dumnezeule, a doua zi deja devenise azi.

Luni dimineața, 7 martie. 7:00 a.m.

Directorul a ascultat rezultatele cercetărilor lui Mark într-o tăcere deplină şi apoi a adăugat propria sa informație, cu totul neaşteptată.

– Andrews, cred că vom putea să reducem lista ta de cincisprezce senatori şi mai mult. Joia trecută, în cursul dimineții doi agenți au prins o transmisiune neautorizată pe unul din canalele noastre K.G.B. Fie că o interferență cu vreo stație comercială ne-a făcut pe noi să emitem pentru o clipă pe o frecvență diferită, fie că cineva este în posesia unui transmițător ilegal pe frecvența noastră. Singurul lucru pe care băieții l-au auzit a fost: „Haide, Tony. Abia ce l-am dus înapoi pe senator la şedința sa de comitet şi acum sînt..." Brusc, vocea a încetat să mai transmită şi noi n-am mai reuşit s-o prindem din nou. Pesemne că acei conspiratori ne ascultau convorbirile şi unul dintre ei, fără să-şi dea seama, a început să transmită pe frecvența noastră; este destul de uşor ca s-o facă. Agentul care a auzit a întocmit un raport despre folosirea ilegală a frecvenței noastre fără a descifra semnificația faptului.

Mark s-a aplecat puțin în față.

– Da, Andrews, a spus directorul. Ştiu la ce te gîndeşti: 10:30 a.m. mesajul a fost transmis la 10:30 a.m.

– 10:30 a.m., 3 martie, a spus Mark precipitat. Dați-mi voie să verific... care comitete aveau întruniri... Şi-a

deschis dosarul. Clădirea Dirksen... la ora aceea... am undeva detaliile, sînt sigur, a continuat el în timp ce-şi răsfoia grăbit hîrtiile. Sînt trei posibilităţi, domnule director. În acea dimineaţă aveau şedinţă Comitetele de Operaţiuni Guvernamentale şi de Relaţii Externe. La parterul Senatului se dezbătea proiectul de lege pentru controlul armelor, care se pare că se discută chiar şi în momentul de faţă.

– Acum putem spune că ne îndreptăm spre ceva, a zis directorul. Aş vrea să ştiu, din însemnările tale, cîţi din cei cincisprezece erau la Capitoliu în 3 martie şi de ce anume se ocupau.

Mark a trecut prin cele cincisprezece fişe şi le-a împărţit în două grămezi.

– Ei bine, nu este conclusiv, domnule director, dar aceştia opt a spus Mark aşezându-şi mîna pe una din grămezi – nu apar nicăieri înregistraţi că s-ar fi găsit în Senat în dimineaţa aceea. Ceilalţi şapte s-au aflat acolo în mod cert. Nici unul n-a fost la şedinţa Comitetului de Operaţiuni Guvernametale. Doi au fost la Relaţii Externe – Pearson şi Nunn, domnule director. Ceilalţi cinci sînt: Brooks, Byrd, Dexter, Harrison şi Thorton. Toţi au fost la parter, la şedinţa Comitetului Juridic unde se dezbătea proiectul de lege pentru controlul armelor.

Directorul a făcut o grimasă.

– Ei bine, Andrews, aşa cum zici, nu este foarte conclusiv, dar asta este tot ce avem, aşa că te concentrezi asupra celor şapte. Cu numai patru zile care ne-au rămas, este şansa de care trebuie să ne agăţăm. Nu te lăsa prea influenţat de acea convorbire pe care am prins-o din fericire, şi mai verifică-i încă o dată pe cei opt dacă nu s-au aflat, totuşi, în clădirea Dirksen în acea dimineaţă. Eu n-am de gînd să risc să-i pun pe cei şapte senatori sub supraveghere. Şi aşa indivizii aceia de pe

Deal sînt suficient de suspicioşi în privinţa F.B.I.-ului. Va trebui să folosim diferite tactici. Din punct de vedere politic, nu ne putem asuma şansa unei investigaţii de amploare. Mă tem că va trebui să ne găsim omul folosind singurele indicii de care sîntem siguri – unde s-a aflat joi, 24 februarie, la prînz şi acea întrunire de la ora 10:30 a Comitetului Juridic de săptămîna trecută. Aşa că nu-ţi mai bate capul cu aflarea motivaţiei – nu putem să ne pierdem timpul cu presupuneri, Andrews. Caută căi de a micşora acea listă şi petrece-ţi restul zilei la Comitetul de Relaţii Externe şi în plenul Senatului. Discută cu directorii de personal. Nu există nimic care să nu ştie despre senatorii lor – fie că sînt chestiuni publice sau personale.

– Da, domnule director.

– Şi încă un lucru. În seara asta iau cina cu preşedintele, aşa că s-ar putea să obţin unele informaţii chiar de la ea, care să ne ajute să reducem numărul suspecţilor.

– Îi veţi spune preşedintelui, domnule director?

Directorul F.B.I.-ului a făcut o pauză.

– Nu, nu cred. Încă mai am convingerea că ţinem problema sub control. Nu văd nici un motiv ca s-o înspăimîntăm în acest stadiu al cercetărilor şi, cu siguranţă, n-am s-o fac înainte de a avea certitudinea că nu vom reuşi.

În final, directorul i-a pasat portretul robot al „preotului grec".

– Versiunea doamnei Casefikis, a spus el. Tu ce părere ai?

– Nu este o asemănare rea cu varianta mea, a spus Mark. Poate ceva mai multă carne pe maxilare. Oamenii aceia, într-adevăr, îşi cunosc meseria.

– Ceea ce mă îngrijorează, a spus directorul, este că am mai văzut undeva afurisitul ăsta de chip. Atîţia

criminali mi-au ieşit în cale, încît îmi este aproape imposibil să-mi amintesc pe unul anume dintre ei. Poate că o să-mi vină, totuşi, în minte.

– Sper să fie înainte de joi, domnule director, a spus Mark luîndu-l gura pe dinainte.

– Şi eu sper, a răspuns Tyson posomorît.

– Şi cînd mă gîndesc că eu n-am fost decît la douăzeci şi patru de ore înaintea lui, îmi vine să înnebunesc.

– Gîndeşte-te că ai fost norocos, tinere. Dacă ajungeai înaintea lui cred că Ariana Casefikis acum ar fi fost moartă şi, probabil, şi tu. Mai am încă un om care păzeşte casa Casefikis în caz că individul s-ar întoarce, dar cred că ticălosul este prea profesionist ca să rişte.

Mark a încuviinţat.

– Ticălosul este prea profesionist, a repetat el.

Beculeţul roşu de pe telefonul de interior a licărit.

– Da, doamna McGregor.

– Veţi întîrzia la întîlnirea cu senatorul Hart.

– Mulţumesc, doamnă McGregor. A pus telefonul jos. Am să te văd mîine la aceeaşi oră, Mark. Era pentru prima oară cînd îi spunea Mark. Nu lăsa nici o piatră neîntoarsă; nu ne-au mai rămas decît patru zile.

Mark a coborît cu liftul şi a părăsit clădirea urmînd ruta sa obişnuită. N-a observat că era urmărit de pe cealaltă parte a străzii. S-a dus în clădirea Senatului şi a fixat întîlniri cu directorii de personal de la Comitetele de Relaţii Externe şi Juridice, cea mai devreme izbutind s-o obţină pentru dimineaţa următoare. Mark s-a reîntors la biblioteca Congresului ca să cerceteze mai în amănunţime vieţile personale ale celor şapte senatori rămaşi pe lista sa. Era un grup foarte neomogen, format din oameni din toată ţara, cu foarte puţine în comun; unul dintre ei se detaşa net de toţi ceilalţi, dar care era acela? Nunn – în nici un caz. Thornton – Stampouzis, în mod evident, nu-i

dăduse nici o atenție, dar asta ce dovedea? Byrd – liderul majorității? Harrison – Stampouzis spusese despre el că este împotriva Legii pentru controlul armelor, dar aproape jumătate din Senat era împotrivă. Dexter – care erau problemele despre care Stampouzis nu voise să vorbească? Poate că Elizabeth o să-l lămurească în seara asta. Ralph Brooks, un bărbat ciudat, care în mod cert nu avea nici o simpatie pentru președintele Kane. Pearson – dacă s-ar fi dovedit că el este ticălosul, nimeni n-ar fi crezut-o; era de treizeci și trei de ani în Senat și întotdeauna s-a purtat corect, atît în viața publică, cît și în cea personală.

Mark a oftat – un oftat din străfunduri, al omului care a ajuns în impas. S-a uitat la ceas: 10:45; trebuia să plece imediat, dacă voia să ajungă la timp. A returnat bibliotecarei diversele periodice, *Stenogramele Congresului* și rapoartele Ralph Nader și s-a grăbit să iasă în stradă, îndreptîndu-se spre parcare ca să-și ia mașina. A mers cu viteză pe Constitution Avenue și peste podul Memorial – de cîte ori mai trecuse pe aici în cursul acestei săptămîni? Mark s-a uitat în oglinda retrovizoare și a avut impresia că recunoaște mașina din urma lui. Sau a fost doar o revenire în memorie a zilei de joi, din săptămîna trecută?

Mark și-a parcat mașina la marginea străzii. Doi bărbați din Serviciul Secret l-au oprit. Le-a arătat legitimația și a pornit-o încet de-a lungul aleii ajungînd chiar la timp pentru a se alătura celor o sută cincizeci de persoane adunate lîngă cele două gropi proaspăt săpate gata a-i primi pe cei doi bărbați, care cu o săptămînă în urmă erau mai plini de viață decît majoritatea celor veniți să asiste la înmormîntarea lor. Vicepreședintele, fostul senator Bill Bradley, era reprezentantul președintelui. Stătea lîngă Norma Stames, o figură fragilă, în negru, sprijinită în ambele părți de cei doi fii. Hank, cel mai mare,

se afla lîngă un zdrahon de bărbat, care trebuie să fi fost tatăl lui Barry Calvert. Lîngă el era directorul F.B.I., care şi-a aruncat privirile în jur, l-a văzut pe Mark, dar n-a dat nici un semn că l-ar fi recunoscut. Scenariul era jucat, chiar şi pe marginea gropii.

Veşmintele părintelui Gregory fluturau uşor în briza rece. Pămîntul era clisos pentru că plouase toată noaptea. Alături de părintele Gregory stătea tăcut un preot tînăr, cu sutană neagră şi un stihar alb.

– Eu sînt imaginea gloriei Tale de necuprins, deşi eu port rănile păcatului, intona părintele Gregory.

Soţia lui Nick Stames, cu faţa brăzdată de lacrimi s-a aplecat şi a sărutat obrazul palid al soţului ei, după care coşciugul a fost închis. În timp ce părintele Gregory îşi continua rugile, sicriele lui Stames şi Calvert au fost coborîte încet în mormînt. Mark le-a privit cu tristeţe. Printr-o întîmplare nu s-a aflat trupul lui într-unul din ele; el trebuia să fie într-unul din sicrie.

– Odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi, acolo unde nu este nici boală, nici durere, nici suspin, ci viaţă fără de sfîrşit.

S-a dat ultima binecuvîntare, ortodocşii au făcut semnul crucii şi bocitoarele au început să plece.

După serviciul divin părintele Gregory a vorbit cu căldură despre prietenul său Nick Stames şi şi-a exprimat speranţa că acesta şi colegul său, Barry Calvert, n-au murit în zadar; părea a se uita la Mark cînd a spus-o.

Mark i-a văzut pe Nanna, pe Aspirină, pe Julie şi bărbatul anonim, dar şi-a dat seama că nu trebuie să vorbească cu ei. A plecat tăcut şi neobservat. Să rămînă ceilalţi să-i jelească pe cei morţi: treaba lui era să-i găsească pe cei care-i omorîseră şi erau vii şi nevătămaţi.

Mark s-a întors la Senat şi mai hotărît ca oricînd să afle care senator ar fi trebuit să fie prezent la dureroasa

dublă înmormîntare. Dacă ar fi mai stat puțin, l-ar fi văzut pe Matson discutînd cu Grant Nanna căruia îi spunea ce bun om a fost Stames şi ce pierdere va însemna pentru forțele de ordine.

Mark a petrecut după-amiaza la Comitetul de Relații Externe, ascultîndu-i pe Pearson şi Nunn. Să fi fost vreunul din ei părea cam greu de crezut, erau relaxați, îşi făceau treburile fără a da vreun semn de nelinişte. Mark ar fi vrut să le taie numele de pe listă, dar mai avea nevoie măcar de o dovadă ca s-o poată face. Cînd, în cele din urmă, Pearson s-a aşezat jos Mark a simțit că nu mai are nici un pic de vlagă în el. Dacă avea de gînd să supraviețuiască în următoarele trei zile, trebuia să se relaxeze şi el în seara asta.

A părăsit sala de şedință a comitetului şi a sunat-o pe Elizabeth ca să-i confirme că vor lua cina împreună. A telefonat apoi la biroul directorului şi i-a dat doamnei McGregor numerele de telefon la care putea fi găsit: la restaurant, la el acasă şi la Elizabeth. Domna McGregor a notat numerele fără nici un comentariu.

Două maşini s-au ținut în urma lui cînd a plecat: o limuzină Ford albastră şi un Buick negru. Cînd a ajuns acasă, i-a dat cheile de la maşina lui Simon, a înlăturat senzația apăsătoare dar familiară de a fi în permanență urmărit şi a început să se gîndească la lucruri mai plăcute, la o seară cu Elizabeth

6:30 p.m.

Mark cobora strada gîndindu-se la seara ce o avea în față... Deja o ador pe fata asta. Este singurul lucru de care sînt sigur în momentul de față. Numai de-aş scăpa măcar de îndoiala asta nenorocită în legătură cu tatăl ei – şi chiar şi cu ea.

A intrat în florăria Blackistone's şi a comandat trandafiri, unsprezece roşii şi unul alb. Fata i-a dat un plic şi o ilustrată. A scris rapid numele şi adresa lui Elizabeth pe plic şi a rămas căzut pe gînduri în faţa ilustratei, fragmente de fraze şi poezii învălmăşindu-i-se prin minte. În cele din urmă a zîmbit şi a scris cu atenţie:

Mă gîndesc fericit la tine şi atunci mă simt
Asemeni ciocîrliei ce-n revărsat de zori
Îşi ia zborul de pe mohorîtul pămînt
Şi înalţă imnuri la porţile cerului

P.S. Versiune modernă. Să fie, oare, iubire?

– Vă rog să trimiteţi florile imediat.

– Da, domnule.

Bun. Şi acum înapoi acasă. În ce să se îmbrace? Un costum de culoare închisă? E prea oficial. Costumul albastru închis? Prea arată a papiţoi în el, mai bine nu-l cumpăra de la bun început. Costumul la două rînduri de nasturi – e ultima modă. Cămaşă. Albă, nu e de mare ţinută, merge fără cravată. Albastră, este mai elegantă, trebuie cravată. S-o pună pe cea albă? E prea imaculată? Atunci cea albastră. Pantofi: negri, cu sau fără şireturi? Cei fără şireturi. Ciorapi: alegerea e simplă, bleumarin. Deci să recapitulăm: Costum la două rînduri de nasturi, cămaşă bleu, cravată bleumarin, ciorapi bleumarin, pantofi negri, fără şireturi. Hainele au rămas orînduite pe pat. La duş acum şi spălarea părului – „îmi place mai mult părul ondulat". Drace, mi-a intrat săpun în ochi. Bîjbîie după prosop, şterge săpunul din ochi, aruncă prosopul, gata duşul, prosopul în jurul taliei. Bărbieritul – pentru a doua oară în aceeaşi zi. S-a ras cu foarte mare grijă. Nici o tăietură. Loţiune aftershave. Şterge în demenţă părul cu

prosopul. Părul e tot numai cîrlionți. Înapoi în dormitor. Îmbracă-te cu grijă. Leagă-ți cravata cum trebuie – nu, nu e bine, mai fă-i încă o dată nodul. De data asta e mai bine. Trage fermoarul – ai putea să mai slăbești ceva în talie. Acum o verificare în oglindă. Arăți cam rău. La naiba cu modestia – altădată ai arătat cu mult mai rău. Controlează-ți banii, cărțile de credit. De data asta nici un pistol. Totul e-n ordine. Trage zăvorul. Cheamă liftul.

– Te rog, îmi dai cheile, Simon?

– Dumnezeule! Ochii lui Simon mai-mai să-i iasă din orbite. Ți-ai găsit o nouă tipă!

– Ai face bine să nu mă aștepți, Simon, pentru că, dacă ratez, probabil, o să mă dau la tine.

– Mulțumesc că m-ai prevenit. Mark. Baftă, omule.

Era o seară superbă. A urcat în mașină. A verificat ceasul: 7:34.

*

* *

Directorul și-a mai privit încă o dată smochingul.

Îmi lipsește Ruth. Menajera face treabă bună, dar nu este același lucru. Toarnă-ți un scotch, verifică hainele. Smochingul proaspăt călcat – este un pic cam demodat. Cămașa abia a venit de la spălat. Cravată neagră, altceva nici nu merge. Pantofi negri, ciorapi negri, batistă albă – totul este în ordine. Dă drumul la duș. O, cum să scot ceva care să-mi fie de folos de la președinte? Drace, unde e săpunul? Trebuie să ies de sub duș, să ud covorașul din baie și prosopul. Și aici n-am decît un prosop. Înhață săpunul, ce miros pătrunzător. Acum nu se mai fabrică săpun, decît pentru cocote masculine. Gata, te-ai spălat destul. M-am îngrășat. Trebuie să slăbesc

vreo cincisprezece livre. Trupul mi-e alb ca o telemea. Acoperă-ţi-l repede şi uită. Bărbiereşte-te. Bune şi demne de încredere briciurile de ras de altădată. Niciodată nu te razi de două ori în aceeaşi zi, numai dacă nu eşti invitat la un dineu la preşedinte. Bun. Îmbracă-te. Încheie-te la pantaloni; deteşti fermoarele. Acum nodul la cravata neagră. Să-l ia naiba! Ruth întotdeauna îl nimerea la perfecţie de prima dată. Mai încearcă. În sfîrşit, a ieşit. Verifică-ţi portmoneul. De fapt, n-ai nevoie de bani, de cărţi de credit sau de altceva. Numai dacă nu cumva preşedintele trece prin vremuri grele. Să-i spun menajerei că mă întorc în jur de unsprezece. Pune-ţi pardesiul. Agentul special este acolo, în maşină, ca întotdeauna.

– Bună seara, Sam. Ce seară frumoasă.

Singurul şofer angajat în F.B.I. a deschis portiera din spate a Ford-ului albastru.

Directorul a urcat în maşină şi şi-a verificat ceasul: 7:45.

*

* *

Şofează încet – ai vreme berechet – nu vreau să ajung prea devreme – cînd ai tot timpul de pe lume traficul niciodată nu pare aglomerat – sper că trandafirii au ajuns – ia drumul mai lung către Georgetown, pe lîngă Memorialul Lincoln şi apoi în sus, pe Rock Creek şi Potomak Parkway pentru că e mai frumos – sau, mai degrabă pentru că eşti tu cu tine însuţi. Nu trece pe culoarea galbenă a semaforului, chiar dacă cel din spatele tău dă semne vădite că este în întîrziere şi gesticulează. Nu încălca legile circulaţiei – rămîi iar tu cu tine însuţi – dacă ai fi în întîrziere la întîlnire ai trece glonţ

fără să mai ții cont de culoarea semaforului. Nu-i supăra pe cei de la circulație. Atenție la liniile de tranvai, în Georgetown, este atît de ușor să derapezi pe ele. Fă la dreapta la capătul străzii și găsește un loc de parcare. Mergi încet și caută un loc – dar nu există așa ceva. Altă soluție n-ai decît să parchezi neregulamentar și roagă-te să nu fie vreun polițist de la circulație prin preajmă. Ia-o agale spre locuința ei – dar pun pariu că Elizabeth încă este în baie. Vezi cît e ceasul: 8:04. E-n ordine. Sună la sonerie.

*

* *

– Sîntem puțin în întîrziere, Sam.

Pesemne că n-a fost înțelept să spun asta, pentru că Sam o să accelereze depășind limita de viteză și s-ar putea să-i supere pe cei de la circulație. De ce întotdeauna traficul este atît de aglomerat cînd te grăbești? Să ia naiba Mercedes-ul din față care, s-a oprit chiar înainte de a apărea lumina roșie a semaforului. De ce are o mașină care poate atinge 120 mile pe oră dacă el nu vrea să se miște nici cu treizeci? Bun, Mercedes-ul a virat-o spre Georgetown. Pesemne că este unul din frumoșii care locuiesc acolo. Acum au pornit-o în jos spre Pennsylvania Avenue. În sfîrșit, se vede Casa Albă. Au intrat apoi pe West Executive Avenue. Santinela de la poartă i-a salutat. S-au oprit la Porticul de Vest. A fost întîmpinat de un ofițer din Serviciul Secret, îmbrăcat în smoching. Cravata lui arată mai bine decît a mea. Pariez că este prinsă cu o clamă. Nu, haide, mai gîndește-te, cravata intră în ținuta regulamentară de la Casa Albă. La naiba, omul trebuie să fie însurat și nodul la cravată nu și l-a făcut el. L-a urmat pe ofițerul din Serviciul Secret de-a

lungul foaierului către sala de recepție din aripa de vest. A fost preluat apoi de către un alt agent din Serviciul Secret şi el tot în smoching şi cu cravată care arăta mai bine decît a lui. Mă dau bătut. A fost condus la lift. Şi-a verificat ceasul: 8:06. Nu e rău. Au intrat în livingul din aripa de vest.

– Bună seara, doamna preşedinte.

*

* *

– Bună, frumoasă doamnă.

Arata superb în rochia asta albastră. ...Ce ființă cu totul excepțională! Cum am putut să am suspiciuni în privința ei?

– Bună, Mark.

– Rochia asta îți vine extraordinar.

– Mulțumesc. Vrei să intri pentru o clipă?

– Nu, cred că este mai bine să mergem pentru că n-am găsit loc să parchez şi am blocat pe cineva.

– Bun, doar să-mi pun pardesiul.

I-a deschis portiera. De ce n-o iau, pur şi simplu, de mînă, s-o duc în dormitor şi să facem dragoste cu patimă pînă la pierderea de sine? Aş fi fost fericit doar cu un sandviş. Aşa am fi putut face ceea ce dorim amîndoi şi am fi salvat o mulțime de timp şi alte complicații.

– Ai avut o zi bună?

– Foarte ocupată. Dar tu, Mark?

O, am reuşit să mă gîndesc la tine printre picături, în timp ce-mi rezolvam problemele, dar n-a fost uşor.

– A fost o zi al dracului de încărcată. Nici nu mai speram c-am să mă descurc cu toate.

A pornit maşina virînd-o la dreapta pe M Street, către Wisconsin. Nici aici nu erau locuri de parcare. Au trecut

pe lîngă pensiunea Roy Rogers'. Mai bine am lua nişte pulpe de pui şi ne-am întoarce acasă.

– Aaa, avem noroc!

La dracu, de unde a apărut Volkswagen-ul ăsta?

– Halal noroc! O să găseşti alt loc.

– Da, dar la patru sute de iarzi de restaurant.

– O plimbare pe jos ne prinde bine.

Or fi ajuns trandafirii? Dacă fata aceea de la florărie a uitat să-i trimită, mîine dimineață o bag la închisoare.

– O, Mark, ce aiurită pot să fiu pentru că nu ți-am spus-o pînă acum; îți mulțumesc pentru trandafirii aceia superbi. Tu eşti cel alb? Şi te-ai gîndit la Shakespeare?

– Nici chiar aşa, a fost o glumă.

Mincinosule. Deci ți-a plăcut Shakespeare, dar care ar fi răspunsul tău la Cole Porter[1]? Au intrat în super-sofisticatul restaurant franțuzesc Rive Gauche. Un agent federal într-un local ca ăsta? Pariez că o să coste o avere. E plin de ospătari tineri, cu mîinile întinse. La naiba, ce vrei, e vorba doar de bani!

– Ştiai că acest local face din Washington capitala restaurantelor franțuzeşti din America?

Încercă s-o impresioneze prin cunoştințele lui, să pară un obişnuit al locului.

– Nu, de ce?

– Ei bine, proprietarul îşi recrutează şefii de sală din Franța. Aceştia, unul cîte unul îl părăsesc şi-şi deschid propriile lor restaurante.

– Voi, agenții F.B.I., într-adevăr, dețineți o grămadă de informații inutile.

Au fost întîmpinați de „maître d'hotel".

[1] Compozitor american (1893–1964) de comedii muzicale şi cînteće de mare succes.

– Avem o masă reținută pe numele Andrews.

– Bună seara, domnule Andrews. Ce plăcere să vă revedem.

Afurisitul, nu m-a văzut niciodată pînă acum şi, probabil, că n-o să mă mai vadă curînd. Ce masă o să-mi dea? Nu, nu e rea. Ea s-ar putea chiar să creadă că am mai fost şi altădată aici. Strecoară-i în mînă cinci dolari.

– Vă mulțumesc, domnule. Vă doresc poftă bună!

S-au aşezat pe scaunele confortabile, din piele roşie. Restaurantul era plin.

– Bună seara. Ați dori un aperitiv, domnule?

– Ce ai vrea să iei, Elizabeth?

– Campari şi apă gazoasă, te rog.

– Un campari şi apă gazoasă, iar eu am să iau un giri.

Şi-a aruncat privirea asupra meniului. Şef era Michael Laudier. Motto-ul restaurantului: *Fluctuat nec mergitur*[1]. O, eu precis o să mă scufund cînd o să achit nota de plată, cu toate suprataxele implicate de un local de lux. Şi ea n-are cum s-o ştie. Aici sunt trecute pe meniu şi prețurile.

– Eu am să iau primul fel, numai dacă îmi ții şi tu companie.

– Bineînțeles că da, frumoasă doamnă.

– Bun, atunci am să iau avocado...

Fără creveți?

– ... cu creveți şi apoi...

... Salată Caesar?

– ... file mignon Henri IV – în sînge, te rog.

20,50 dolari. La naiba cu asta, ea merită fiecare cent. Cred că şi eu am să iau la fel.

– Dumneavoastră v-ați hotărît, domnule?

[1] Izbit de valuri, dar nu se scufundă (lat.)

– Da., vom lua amîndoi avocado cu creveți și file mignon Henri IV, în sînge.

– Vreți să consultați lista de vinuri?

Nu, mulțumesc, am să iau o bere.

– Elizabeth, vrei puțin vin?

– Ar fi grozav, Mark.

– O sticlă de Hospice de Beaune, *soixante-dix-huits*[1], te rog.

Pariez că el și-a dat sema că singurele afurisite de cuvinte franțuzești pe care le-am învățat la școală sînt numeralele.

– Foarte bine, domnule.

A sosit primul fel, precum și ospătarul cu vinul.

Dacă crezi că o să ne vinzi două sticle, franțuz afurisit, mută-ți gîndul.

– Să vă torn vinul, domnule?

– Nu încă, mulțumesc. Deschide-l și o să-l servim la felul principal.

– Bineînțeles, domnule.

– Avocado pentru dumneavoastră, domnișoară.

*

* *

– Bună seara, Halt. Cum mai este viața la Biroul Federal?

– Supraviețuim, doamnă.

Ce schimb de banalități pot să facă între ei cei puternici.

Directorul și-a plimbat privirile prin camera frumos decorată, în care predominau tonurile de auriu și bleu. H. Stuart Knight, șeful Serviciului Secret, stătea singur în celălalt capăt al încăperii. Pe sofaua de lîngă fereastra ce

[1] '78 (fr.)

dădea spre clădirea biroului executiv era Marian Edelman, procurorul general, care discuta cu senatorul Birch Bayh, cel care îi succedase lui Ted Kennedy în funcţia de preşedinte al Comitetului Juridic. Cuvintele cu care fusese gratulat în timpul campaniei sale prezidenţiale din preliminariile Partidului Democrat din 1976 şi anume că are „înfăţişare de băieţandru" i se potriveau şi acum. Înaltul şi sfrijitul senator de Texas, Marvin Thornton, stătea în picioare lîngă colegul său şi Marian Edelman.

Dumnezeule, fă să am lîngă mine oameni mai graşi...

– După cum vezi, l-am invitat pe Thornton.

– Da, doamnă.

– Trebuie să încerci să discuţi cu el despre legea pentru controlul şi folosirea armelor.

Livingul din aripa de vest era una din camerele foarte frumoase de pe etajul rezervat familiei prezidenţiale din Casa Albă şi se găsea în imediata vecinătate a camerei de toaletă a primului gentleman. Era o cinste deosebită ca să fii primit în această parte din Casa Albă. Şi ca să mănînci în mica sufragerie, nu în sala de dineuri prezidenţiale de la parter, era un privilegiu cu totul special, pentru că aceasta era rezervată strict familiei prezidenţiale. Faptul că soţul preşedintei nu era prezent confirma încă o dată, cît ce specială era această ocazie.

– Ce-ai vrea să bei, Halt?

– Scotch cu gheaţă.

– Scotch cu gheaţă pentru domnul director şi suc de portocale pentru mine. Trebuie să fiu atentă să nu mă mai îngraş.

Nu ştie că sucul de portocale este ultimul lucru ce se recomandă cînd ţii un regim de slăbire?

– Care e situaţia voturilor, doamnă preşedinte?

– În momentul de faţă sînt patruzeci şi opt pentru şi patruzeci şi şapte împotrivă, dar, dacă eşuează al zecelea tur de scrutin, va trebui să amîn totul pentru celălalt mandat. Aşa că asta este problema care mă îngrijorează cel mai mult. Urmează apoi periplul meu european şi preliminariile din New Hampshire pînă la care a rămas mai puţin de un an. Dacă va trebui să las baltă această lege şi s-o amîn pînă după noile alegeri, nu-mi voi putea permite ca ea să fie capul de afiş al viitoarei mele campanii electorale. Deci vreau ca legea asta să nu-mi mai stea în cale şi să fie pusă în aplicare înainte de alegeri.

– Atunci să sperăm ca va fi aprobată în al zecelea tur de scrutin, pentru că, în mod cert, ea îmi va uşura şi mie munca, doamnă preşedinte.

– Şi-a lui Marian, de asemenea. Mai doreşti un pahar, Halt?

– Nu, mulţumesc, doamnă.

– Mergem să mîncăm?

Preşedintele şi-a condus cei cinci invitaţi în sufragerie. Tapetul de pe pereţii acestei încăperi era cu scene din Revoluţia Americană. Mobila era stil federal, specific începutului de secol al nouăsprezecelea.

Niciodată nu mă plictisesc de frumuseţile Casei Albe.

Directorul s-a uitat la compoziţia în relief de pe cămin a lui Robert Welford din Philadelphia din 1815, sub care era scris faimosul raport al comandantului Oliver Hazard Perry după bătălia de la Lake Erie din 1812: „Am întîlnit duşmanul şi l-am biruit".

– Cinci mii de oameni au trecut astăzi prin clădirea asta, spunea Stuart Knight. Nimeni nu pricepe problemele de securitate. Casa Albă poate fi casa preşedintelui, dar

ea încă aparţine poporului şi, de aici, purced permanentele dureri de cap ale democraţiei.

Şi dacă el ar şti totul...

Preşedintele s-a aşezat în capătul mesei, iar la celălalt procurorul general şi de o parte şi de alta Bayh şi Thornton pe o latură, iar directorul şi Knight pe cealaltă. Primul fel a fost avocado cu creveţi.

Întotdeauna mi-e rău cînd mănînc creveţi.

– Este o bucurie pentru mine să văd laolaltă principalii mei oameni care se ocupă de legile acestei ţări, a spus preşedintele Florentyna Kane. Vreau să profit de această ocazie ca să discutăm despre legea controlului şi folosirii armelor, lege pe care ţin s-o avem aprobată în 10 martie. De aceea i-am invitat în seara asta aici pe Birch şi Marvin, pentru că sprijinul lor va influenţa soarta acestui demers juridic.

Din nou 10 martie. Pesemne Cassius trebuie să se menţină într-o anume limită. Dacă-mi amintesc bine Thornton este, categoric, împotriva acestei legi şi el se află pe lista celor şapte a lui Andrews.

– Statele rurale vor fi o problemă, doamnă preşedinte, a spus Marian Edelman. Ele n-or să vrea să predea armele imediat.

– O perioadă mai lungă de conivenţă, să zicem de şase luni, ar putea fi o soluţie, a intervenit directorul. Aşa că legea ar rămîne neaplicată pentru un anume interval. Este ceea ce se întîmplă întotdeauna după război. Şi băieţii de la relaţiile cu publicul pot să anunţe mereu că sute de arme au fost predate secţiilor locale de poliţie.

– Bine gîndit, Halt, a spus preşedintele.

– O să fie o acţiune al dracului de complicată, dacă ţii cont de cele şapte miloane de membri ai Asociaţiei Naţionale a Puşcaşilor şi cele aproximativ cincizeci de

milioane de arme de foc din America, a spus procurorul general.

Nimeni nu şi-a exprimat dezacordul cu această concluzie. A sosit felul doi. Calcan de Dover. E clar că preşedintele şi-a luat foarte în serios regimul de slăbire.

*

* *

– Cafea sau brandy, domnule?

– Să nu se mai deranjeze, a spus Elizabeth atingînd uşor braţul lui Mark. Le servim acasă.

– Este o idee grozavă.

I-a zîmbit privind-o în ochi şi a încercat să ghicească ce se petrece în mintea ei...

– Nu, mulţumesc. Nota, vă rog.

Ospătarul a plecat grăbit şi ascultător.

Ei întotdeauna pleacă grăbiţi şi obedienţt cînd le ceri nota. Elizabeth nu şi-a retras mîna din mîna mea.

– A fost o masă delicioasă, Mark. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Da, trebuie să mai venim aici din cînd în cînd.

Nota a sosit. Mark şi-a aruncat ochii asupra ei consternat.

87,20 dolari, plus remiza. Dacă poţi să înţelegi cum ajunge un restaurant la o asemenea cifră, ai merita să devii secretar al Trezoreriei. I-a înmînat o carte de credit American Express. Mica bucată de hîrtie albastră a revenit spre a fi semnată. Completeaz-o cu cifra de 100 dolari şi uit-o pînă cînd plicul cu antetul American Espress îţi va fi adus de poştaş.

– Bună seara, domnule Andrews. Au urmat mai multe plecăciuni şi temeneli. Sperăm că veţi mai trece cu domnişoara pe la noi cît de curînd.

– Da, bineînţeles.

Îţi va trebui o foarte bună memorie ca să mă recunoşti data viitoare cînd am să vă mai trec pragul. Să-i deschid portiera lui Elizabeth. Voi mai face oare asta cînd vom fi căsătoriţi? Dumnezeule, mă şi gîndesc la însurătoare!

– Cred că am mîncat prea mult. Mă cam trage la somn.

Acum ce vrea să însemne asta? Ai putea-o interpreta în douăzeci de feluri.

– O, într-adevăr, eu mă simt gata pentru orice.

Un pic cam lipsit de tact, poate. Din nou găsirea unui loc de parcare. Bun, iată unul pe dreapta, în faţa casei şi n-a mai apărut nici un Volkswagen care să mi-o ia înainte. Deschide portiera pentru Elizabeth. Ea-şi caută cheile de la uşa din faţă. A intrat în bucătărie. A pus ibricul pe foc.

– Ce bucătărie frumoasă.

Ce remarcă stupidă.

– Mă bucur că-ţi place.

Răspuns la fel de stupid.

S-au oprit apoi în living.

Aha, iată trandafirii.

– Bună, Samantha. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu Mark.

Dumnezeule mare, are o colegă de apartament!

Samantha s-a frecat de piciorul lui Mark şi a început să toarcă.

Uşurare. Samantha este siameză, nu americancă.

– Unde să mă aşez?

– Unde vrei.

Ea nu mă ajută deloc.

– Cafea neagră sau cu frişcă, dragule?

Dragule. Şansele sînt probabil 50 la 50.

– Neagră, te rog. Cu un singur cub de zahăr.
– Distrează-te cu ce poți pînă fierbe apa. Eu revin în cîteva minute.

*

* *

– Îți mai torn cafea, Halt?
– Nu, mulțumesc, doamnă. Trebuie să merg acasă, v-aş ruga să mă scuzați.
– Am să te conduc pînă la uşă. Mai sînt unul sau două lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine.
– Da, bineînțeles, doamnă preşedinte.
Ostaşii de pază de la intrare în aripa de vest au luat poziție de drepți. Un bărbat în smoching era ascuns în întunericul din spatele pilaştrilor.
– Am nevoie de ajutorul tău sută la sută pentru legea privind controlul armelor, Halt. Comitetul ține cont de părerile tale. Deşi numărul celor din Cameră care sînt cu noi este suficient, nu vreau surprize de ultimă clipă; deja sînt în cursă contracronometru.
– Voi fi alături de dumneavoastră, doamnă preşedinte. Întotdeauna, de la moartea lui J. F. Kennedy, am dorit această lege.
– Ai anume îngrijorări în legătură cu ea, Halt?
– Nu, doamnă. Dumneavoastră ocupați-vă de politică şi promulgarea legii, de aplicarea ei voi avea eu grijă.
– Poate vrei să-mi dai vreun sfat?
– Nu, nu cred că...
Fii atent, sînt Idele lui Marte.
– ... deşi, întotdeauna m-a nedumerit, doamnă preşedinte, de ce ați lăsat această lege către sfîrşitul mandatului. Dacă ceva nu merge în 10 martie şi dumneavoastră pierdeți alegerile viitoare înseamnă că vom bate cu toții pasul pe loc încă multă vreme.

– Ştiu, Halt, dar a trebuit să aleg între legea asistenţei medicale, care a fost destul de controversată, ca să-mi încep administraţia cu ea şi legea controlului armelor; aş fi putut sfîrşi prin a le pierde pe amîndouă. Ca să-ţi spun adevărul, intenţia mea fusese să supun acest proiect comitetului cu un an mai devreme, dar nimeni n-avea cum să anticipeze atacul prin surprinderea al Nigeriei asupra Africii de Sud şi nici că America va trebui să aleagă de partea cui este în acest continent.

– Atunci aţi riscat, doamnă preşedinte şi trebuie să vă mărturisesc că am fost convins că aţi luat o hotărâre greşită.

– Ştiu, Halt. Eu însămi am avut câteva nopţi cînd n-am putut închide un ochi. Dar să revenim la legea controlului armelor: nu uita că Dexter şi Thornton au fost doi oratori ce au bătut orice record din istoria Senatului în obstrucţionarea luării unei hotărâri. La 10 martie vor fi aproape doi ani de când acest proiect afurisit se tot învârte printre atâtea tururi de scrutin, în ciuda sprijinului tacit al liderului majorităţii, senatorul Byrd. Dar eu nu sînt prea îngrijorată. Încă mai cred că vom izbuti să promulgăm această lege. Nu văd nimic care să ne poată opri. Tu ce părere ai, Halt?

Directorul a şovăit.

– Nu, doamnă. Nu ne va opri.

Este prima minciună pe care am spus-o vreodată preşedintelui. Mi-ar înţelege oare motivele comisia de investigare, dacă preşedintele ar fi asasinat în următoarele trei zile?

– Noapte bună, Halt, şi-ţi mulţumesc.

– Noapte bună, doamnă preşedinte şi vă mulţumesc pentru masa excelentă.

Directorul a ieşit afară şi a urcat în maşină. Agentul special ce stătea pe locul şoferului şi-a întors capul şi i-a spus:

– Chiar acum a sosit un mesaj important pentru dumneavoastră, domnule director. Ne întoarcem la birou imediat?

O, Dumnezeule, iarăşi!

– Bine, e-n ordine, dar ar fi mai simplu să-mi instalez un pat acolo, atîta doar că m-ar putea acuza cineva că încerc să fiu scutit de chirie şi asta pe banii contribuabililor.

Şoferul a rîs; se vede că directorul a avut o cină bună, ceea ce nu s-ar putea spune şi despre el.

*

* *

Elizabeth a adus cafeaua şi s-a aşezat lîngă Mark.

Numai cei cîştigători merită cununa. A ridicat braţul ca din întîmplare, l-a pus pe spătarul canapelei şi i-a atins uşor părul.

Elizabeth s-a ridicat.

– O, aproape că am uitat. Vrei puţin brandy?

Nu, nu vreau brandy. Vreau ca tu să vii iar lîngă mine.

– Nu, mulţumesc.

Elizabeth s-a aşezat pe canapea lipindu-se de umărul lui.

Nu pot s-o sărut în timp ce-şi ţine ceaşca de cafea în mînă. O, şi a pus-o jos. Drace, iar s-a ridicat în picioare.

– Să ascultăm puţină muzică?

Nu, mulţumesc.

– Este o idee grozavă.

– Ce-ai zice de „În amintirea lui Sinatra"?

– Fantastic.

...„De data asta poate că n-o să mai dăm greş... nu-i aşa... fată dragă?"

Categoric, e o alegere proastă. A, s-a întors. Încearcă şi sărut-o din nou. Drace, iar toarnă cafea. În sfîrşit, ceaşca e iarăşi pe masă. Fii tandru. Dumnezeule, e atît de frumoasă. Sărut-o lung – are ochii deschişi? – nu, închişi. Îi place – bun – un sărut mai lung, e chiar mai bine.

→ Mai vrei puţină cafea, Mark?

Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu.

– Nu, mulţumesc.

Un alt sărut prelung. Mîngîi-o uşor pe spate – ai mai făcut-o deja – nu se poate să fie vreo obiecţie – mîngîi-o pe picior – pauză – ce picioare fabuloase are şi sînt două! Ia-ţi mîna de pe picior şi concentrează-te asupra sărutului.

– Mark, ar mai fi ceva ce vreau să-ţi spun.

O, Doamne! Este perioada nepotrivită a lunii. Asta-i tot ce-mi trebuie acum.

– Mda?

– Te ador.

– Şi eu te ador, draga mea.

I-a desfăcut fermoarul de la fustă şi a început s-o mîngîie cu tandreţe.

Ea a început să-şi plimbe mîna pe piciorul lui.

Minunea este pe punctul să se întîmple.

Telefonul sună, sună, sună, sună.

Iii-suu-se!

– E pentru tine, Mark.

– Andrews?

– Domnule.

– Julius.

La dracu'.

– Vin imediat.

Marți dimineață, 8 martie, 1:00 a.m.

Bărbatul care sta în noaptea friguroasă de martie la colțul cimitirului încerca să se încălzească plesnindu-și spatele cu palmele. Cîndva îl văzuse pe Gene Hackman făcînd așa într -un film și dăduse rezultate. Dar în cazul lui nu merge. Pesemne că el avea nevoie de arcul voltaic pe care tot Hackman îl folosise cu succes într-o producție a renumitei companii Warner Brothers. A mai reflectat asupra problemei în timp ce continua să-și tragă palme.

De fapt, doi bărbați făceau supravegherea, agentul special Kevin O'Malley și ajutorul de inspector Pierce Thompson, amîndoi selectați de Tyson pentru abilitatea și discreția lor. Nici unul dintre ei n-a fost surprins cînd directorul le-a cerut să urmărească pas cu pas un coleg de-al lor din F.B.I. și să-i raporteze lui Elliot. Așteptaseră cam demult ca Mark să iasă din casa lui Elizabeth și O'Malley nu-l invinuia pentru asta. Pierce a părăsit cimitirul și a venit lîngă colegul său.

– Hei, Kevin, ai observat că-l mai filează încă cineva pe Andrews în afară de noi?

– Mda. Matson. De ce?

– Credeam că tipul s-a pensionat.

– Da. Cred că bătrînul Halt vrea să fie sigur.

– Presupun că ai dreptate, dar mă întreb de ce Tyson nu ne-a spus.

– Pentru că întreaga operație este complet neobișnuită. Se pare că nimeni nu spune nimănui nimic. Ai putea să-l întrebi pe Elliott

– Întreabă-l tu pe Elliott. Ori de-l întrebi pe el, ori Memorialul Lincoln este tot una.

– Sau ai putea să-l întrebi pe director.

– Nu, mulțumesc.

Au mai trecut câteva minute.,

– Crezi că ar trebui să vorbim cu Matson?

– Ai uitat ce ordine speciale am primit? Nici un contact cu nimeni. Probabil că și el are același ordin și atunci o să raporteze, fară să mai stea pe gînduri, că am încălcat consemnul. Îl știi ce ticălos este.

O'Malley a fost primul care l-a văzut pe Mark părăsind casa și ar fi putut jura că un pantof îl avea în mînă. A avut dreptate, Mark alerga, așa că a început să-l urmărească. Parcă ar fi fugit dintr-un incendiu, și-a zis în gînd O'Malley. Mark s-a oprit la un telefon public; urmăritorul lui s-a ascuns în alte colțuri întunecate și a continuat în van să se încălzească. A fost mulțumit cu scurta alergare, care l-a mai ajutat puțin.

Mark nu avea decît două fise; toate celelalte zăceau pe covor, lîngă canapeaua lui Elizabeth. De unde l-a sunat directorul? Să fi fost de la birou? N-avea sens, ce-ar putea face acolo la ora asta din noapte. Nu trebuia să meargă în seara asta la președinte? Mark s-a uitat la ceas. Drace: 1:15. Pesemne că este acasă; dacă nu, eu nu voi mai avea nici o fisă. Mark și-a încălțat și celălalt pantof. A mers ușor, neavînd șireturi. A înjurat și a scos una din monezi din buzunar; dacă pică George Washington am să sun la birou *E pluribus unum*[1], apoi sun acasă. A dat cu banul – George Washington. Mark a format numărul personal al directorului, de la birou.

[1] Toți pentru unul (lat.)

– Da.

Dumnezeu să-l binecuvînteze pe George Washington.

– Iulius?

– Vino aici imediat.

Tonul n-a fost prea prietenos. Probabil că directorul abia ce s-a întors de la preşedinte cu unele veşti importante, sau poate ceva la dineu i-a provocat o indigestie.

Mark s-a îndreptat grăbit spre maşină, verificîndu-şi nasturii de la cămaşă şi cravata în timp ce mergea. Ciorapii îl jenau, unul din călcîie ajunsese în scobitura tălpii. A trecut pe lîngă bărbatul ascuns în întuneric, care l-a văzut cum şovăia cînd a ajuns la maşină. Să se mai întoarcă la Elizabeth şi să-i spună, dar ce să-i spună? Şi-a înălţat privirile spre ferestrele luminate, a tras adînc aer în piept, a mai înjurat o dată şi s-a cufundat în scaunul Mercedes-ului. N-avusese timp nici măcar pentru un duş rece.

În cîteva minute a ajuns la sediul central F.B.I. Traficul era foarte scăzut şi cu străzile atît de liniştite şi stopurile computerizate, a mers şnur, fără nici o oprire.

Mark şi-a parcat maşina în garajul subteran al F.B.I.-ului şi imediat a apărut bărbatul anonim care era clar că-l aştepta. Ăsta nu merge niciodată să se culce? Era un mesager al veştilor proaste, probabil, dar nu i-a spus nimic, pentru că, ca de obicei, n-a scos o vorbă. Pesemne că e eunuc, şi-a zis Mark în gînd. E un om norocos. Au mers împreună în lift pînă la etajul şapte. Bărbatul fără nume l-a condus fără zgomot spre biroul directorului; mă întreb ce hoby are? şi-a zis în sinea lui Mark. Probabil sufleur la Teatrul Naţional pentru Surzi.

– Domnul Andrews, domnule director.

Directorul nu i-a răspuns nici la salut. Era încă îmbrăcat în haine de seară şi era negru de mînie.

– Stai jos, Andrews.

Înapoi la Andrews deci, şi-a zis Mark.

– Dacă te-aş putea duce în parcare, să te lipesc de zid şi să te împuşc, n-aş ezita.

Mark a încercat să facă pe inocentul; de obicei, figura îi mergea cu Nick Stames, dar, se pare, că n-avea nici o şansă cu directorul.

– Tu, prostule, iresponsabil, necugetat şi idiot nesăbuit!

Mark a decis că-i era mai teamă de director decît de acei care ar fi putut să încerce să-l omoare.

– M-ai compromis, ai compromis Biroul Federal şi pe preşedinte, a continuat directorul. Mark îşi auzea inima în urechi. Dacă şi-ar fi putut lua pulsul ar fi fost o sută douăzeci de bătăi pe minut. Tyson era încă în plină dezlănţuire. Dacă aş putea să te suspend sau să te concediez, dacă aş putea face ceva atît de simplu ca toate astea! Cîţi senatori ţi-au rămas pe listă, Andrews?

– Şapte, domnule director.

– Numeşte-i.

– Brooks, Harrison Thornton, Byrd, Nunn Dex... Dexter şi... Mark s-a făcut alb ca varul.

– *Summa cum laude* la Yale şi tu ai o naivitate de mic cercetaş. Cînd te-am văzut prima oară cu dr. Elizabeth Dexter, noi, în tîmpenia noastră, ştiind că ea fusese de gardă la Woodrow Wilson în seara zilei de 3 martie, am presupus în tîmpenia noastră – a repetat, accentuind şi mai mult – că ai dat de un fir, dar acum descoperim nu numai că este fiica unuia din cei şapte senatori suspectaţi că vor să-l omoare pe preşedinte, ci mai aflăm, de parcă asta n-ar fi fost destul, că întreţii o relaţie amoroasă cu ea.

Mark a vrut să protesteze, dar nu şi-a putut mişca buzele.

– Negi că te-ai culcat cu ea, Andrews?

– Da, domnule neg, a spus Mark foarte încet. Pe moment directorul a fost descumpănit.

– Tinere, noi am împînzit locul; ştim exact ce s-a petrecut.

Mark a sărit de pe scaun, starea de împietrire transformîndu-se în furie dezlănţuită.

– N-aş fi negat, a ridicat el vocea, dacă nu m-aţi fi întrerupt. Aţi uitat cum este cînd iubeşti pe cineva, dacă aţi ştiut vreodată? Paştele mamii lui de Birou Federal, şi eu nu folosesc, de obicei, asemenea cuvinte, şi paştele vostru al tuturor. Lucrez şaisprezece ore pe zi şi abia dacă închid ochii noaptea. Poate că cineva încearcă să mă omoare şi eu aflu că dumneavoastră, singurul om în care am avut încredere, aţi ordonat codoşilor dumneavoastră să mă spioneze. Sper ca toţi să putreziţi în iad. Mai degrabă am să mă alătur Mafiei, pentru că sînt sigur că ei îşi mai lasă oamenii să respire din cînd în cînd.

Mark era furios cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. S-a prăbuşit în scaun şi a aşteptat consecinţele. Singurul lucru ce-i mai dădea putere era faptul că nu-i mai păsa. Directorul era la fel de tăcut. S-a dus spre fereastră şi a privit afară. Apoi a început să se răsucească încet pe călcîie; umerii puternici, capul mare se întorceau puţin cîte puţin spre el. Acum, şi-a zis Mark în gînd.

Directorul s-a oprit cam la un pas de el, l-a privit drept în ochi, aşa cum făcuse prima oară cînd se întîlniseră.

– Iartă-mă, a spus directorul. Am fost nechibzuit, dar întreaga problemă m-a adus la paroxism. Doar ce-am plecat de la doamna preşedinte şi am lăsat-o sănătoasă, în formă, plină de planuri pentru viitorul acestei ţări. Ca să vin aici şi să aflu că singura noastră speranţă ca aceste vise să se împlinească se culcă cu fiica unuia din cei şapte bărbaţi care s-ar putea chiar în acest moment să pună la cale asasinarea ei. A fost singurul lucru pe care l-am avut în cap.

Este totuşi un om deosebit, şi-a zis în sinea lui Mark.

Ochii directorului nu l-au slăbit nici o clipă.

– Să ne rugăm zeilor să nu fie Dexter, Mark. Pentru că, dacă este, s-ar putea ca tu să fii într-un foarte mare pericol. A făcut o pauză. Apropo, acei codoşi te-au păzit zi şi noapte, şaisprezece ore din zi, fără întrerupere. Unii dintre ei au şi neveste şi copii. Acum amîndoi ştim cum stau lucrurile. Să ne întoarcem la treabă, Mark şi să încercăm să ne păstrăm minţile încă trei zile. Şi nu uita că trebuie să-mi aduci la cunoştinţă absolut totul.

Mark cîştigase. Nu, Mark pierduse.

– Au mai rămas şapte senatori. Cuvintele se derulau încet, trădînd oboseala şi nervii încă extrem de încordaţi ai directorului. Mark nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare şi, probabil, că nu erau mulţi în Biroul Federal care să-l fi văzut astfel. Discuţiile mele cu preşedintele mi-au confirmat suspiciunea că legătura dintre 10 martie şi senator este legea controlului armelor. Preşedintele Comitetului Juridic, care s-a ocupat de eşalonarea discuţiilor pe marginea acestui proiect de lege, senatorul Bayh, se află acolo. Şi el este pe hîrtia ta. Ar fi mai bine dacă te-ai concentra asupra a ceea ce el şi ceilalţi suspecţi din acel comitet au de spus despre lege – dar nu-i scăpa din vedere nici pe Pearson şi Nunn de la Relaţiile Externe. A făcut o pauză. Nu mai avem decît trei zile. Intenţionez să mă ţin de planul meu iniţial şi să las, pentru moment, lucrurile să curgă aşa cum au fost stabilite. Mă aflu încă în poziţia de a modifica programul preşedintelui pentru ziua de zece chiar în ultimul moment. Vrei să mai adaugi ceva, Mark?

– Nu, domnule director.

– Ce planuri ai în continuare?

– Mîine am să văd directorii de personal de la ambele comitete, Juridice şi de Relaţii Externe. Atunci s-ar putea

să am o idee mai clară despre cum să abordez problema şi ce anume să caut.

– Bun. Urmăreşte-le pe amîndouă cu meticulozitate, chiar şi numai în eventualitatea că mie s-ar fi putut să-mi scape ceva.

– Da, domnule director.

– Oamenii de la amprente lucrează intens asupra celor douăzeci şi opt de bancnote; în momentul de faţă se ocupă doar de amprentele doamnei Casefikis. În acest fel vor şti care este bancnota care s-ar putea să aibă amprentele omului nostru. Au găsit peste o mie de amprente, dar nici una nu se potriveşte cu ale doamnei Casefikis. În clipa în care am vreo veste, te anunţ. Pentru azi nu mai am nimic cu tine, amîndoi sîntem epuizaţi. Nu te mai deranja să vii mîine la şapte – directorul s-a uitat la ceas – adică astăzi. Vino miercuri la 7:00 şi nu întîrzia pentru că nu vom mai avea decît o singură zi la îndemînă.

Mark ştia că fusese invitat să plece, dar el mai voia să spună ceva. Directorul şi-a ridicat privirile şi şi-a dat seama imediat.

– Ai grijă, Mark. Du-te acasă şi te odihneşte. Eu sînt un om bătrîn şi obosit, dar i-aş vrea pe ticăloşii aceia după gratii în seara zilei de joi. Pentru binele tău, sper să dea Dumnezeu ca Dexter să nu fie implicat. Dar fii cu ochii-n patru la orice, Mark. Iubirea poate fi oarbă, dar să sperăm că nu este nici surdă, nici mută.

Este un om foarte mare, şi-a zis în sinea lui Mark.

– Mulţumesc, domnule director. Voi fi la dumneavoastră miercuri dimineaţa.

Mark şi-a scos maşina din garajul F.B.I. Era istovit. Bărbatul anonim nu se vedea nicăieri. A privit în oglinda retrovizoare. Un Ford albastru închis îl urmărea şi de data asta părea a nu exista nici un dubiu. Oare, o să ştie vreodată de partea cui sînt ei? S-ar putea ca în trei zile să

afle. Săptămîna viitoare, pe vremea asta o să ştie totul sau nimic. Preşedintele va fi în viaţă sau mort?

Simon, care încă era de serviciu, i-a zîmbit larg lui Mark.

– A mers, omule?

– Nu chiar, i-a răspuns Mark.

– Dacă eşti disperat, eu oricînd pot s-o chem pe sora mea.

Mark a încercat să rîdă.

– Este o ofertă generoasă, Simon, dar nu în seara asta.

I-a aruncat cheile de la maşină şi s-a îndreptat spre lift. După ce a intrat în apartamentul său şi a zăvorît uşa, a pornit cu paşi mari spre dormitor, şi-a scos cravata şi cămaşa şi a format încet un număr de telefon din şapte cifre. O voce blîndă i-a răspuns.

– Încă eşti trează?

– Chiar foarte.

– Te iubesc.

A închis telefonul şi s-a culcat.

Marţi dimineaţa, 8 martie. 8:04 a.m.

Telefonul suna, dar Mark era cufundat într-un somn adînc. A continuat să sune. În cele din urmă Mark s-a trezit şi şi-a aruncat ochii pe ceas: 8:05. Drace, probabil că directorul vrea să ştie de ce nu şi-a făcut apariţia; nu, el n-a vrut să-l vadă în dimineaţa asta, nu s-au înţeles aşa? A ridicat receptorul.

– Te-ai trezit?

– Da.

– Şi eu te iubesc.

A auzit telefonul celălalt închizîndu-se. Începea bine ziua, deşi, dacă ea ar fi ştiut că el o să şi-o petreacă făcând cercetări în privinţa tatălui ei... Şi era aproape sigur că şi directorul tot cu aceleaşi lucruri se îndeletnicea.

Mark a lăsat apa rece să curgă la duş pînă a simţit că s-a dezmeticit complet. Ori de cîte era trezit brusc, voia să se întoarcă în pat să-şi continue somnul. Săptămîna viitoare, şi-a promis în sinea lui, va dormi după pofta inimii. Avea o mulţime de lucruri în gînd pentru săptămîna viitoare. S-a uitat la ceas: 8:25. A deschis televizorul să vadă dacă nu-i scăpase vreun eveniment important petrecut în lume; dacă Barbara Walters ar fi ştiut cazul de care se ocupa Mark, ar fi leşinat pe scaunul ei de la C.B.S. Ce zice crainicul?

„...şi acum una din cele mai mari realizări ale omenirii, prima fotografie a planetei Jupiter făcută de o navetă

spaţială americană. Asistăm la un eveniment epocal, dar mai întîi vă transmitem acest mesaj de la Jell-O: hrană specială pentru copii speciali".

Mark a închis televizorul rîzînd. Jupiter, precum şi Jel-O, vor trebui să aştepte pînă săptămîna viitoare ca să se bucure de atenţia lui.

Pentru că era tîrziu, s-a hotărît să ia metroul din staţia Waterfront, de lîngă locuinţa sa. Cînd pleca de acasă devreme era cu totul altceva, avea străzile la dispoziţia sa, dar la 8:30 ar fi însemnat să facă tot drumul bară la bară.

Intrarea în metrou era marcată printr-un pilon de bronz pe care se afla un M iluminat. Mark a urcat cu scara rulantă care l-a dus la primul nivel din subteran. Acesta semăna cu un tunel ce-i amintea de o baie romană cenuşie, întunecată. A plătit un dolar – preţul unei călătorii la ore de vîrf. Trebuia să mai schimbe o dată, ceea ce însemna încă un dolar. Mark s-a căutat prin buzunare ca să găsească bani potriviţi. Să nu uit, cînd ajung în centru, să-mi fac o provizie de fise, şi-a zis el în gînd în timp ce punea un picior pe o altă scară rulantă care l-a dus la linia de metrou. La orele de vîrf, 6:30–9:30 a.m., trenurile circulau din cinci în cinci minute. Luminile roşii de la capătul peronului s-au aprins arătînd că se apropie un tren. Uşile s-au deschis automat. Mark a intrat laolaltă cu ceilalţi călători într-un vagon colorat şi strălucind de lumină. După cinci minute a fost anunţată staţia unde trebuia să schimbe metroul: Gallery Place. A coborît pe peron, a luat un alt metrou şi după patru minute a ieşit la lumina soarelui la Union Station Visitors' Centre, staţie foarte aglomerată, de unde plecau şi veneau trenuri şi autobuze în toate direcţiile. Clădirea Dirksen a Senatului se afla la trei blocuri mai departe, la intersecţia dintre I-st Street şi Constitution. Drumul cu metroul este scurt şi rapid, şi-a zis în sinea lui Mark pe cînd ajungea la intrarea din Constitution Avenue. În fond şi la urma urmelor, de ce mă mai deranjez eu să folosesc maşina?

A trecut pe lîngă doi membrii din serviciul de pază al Capitoliului care controlau servietele la intrare şi a apăsat pe butonul liftului pentru public.

– Etajul patru, vă rog, a spus el liftierului.

Lucrările Comitetului de Relaţii Externe trebuiau să înceapă în scurtă vreme. Mark a scos din buzunarul de la haină fiţuica tăiată din *The Washington Post* cu „Activităţile de astăzi din Cameră şi Senat". „Relaţii Externe: 9:30 a.m. Deschidere. Audieri în politica U.S. faţă de Piaţa Comună; Clădirea – Dirksen, sala 4229." Cînd Mark a ieşit din lift, senatorul de Massachusetts, Ralph Brooks, tocmai intra în sala de audieri 4229. Imediat după el a intrat şi Mark.

Senatorul, un bărbat înalt, cu trăsături aspre şi cu o înfăţişare ce te trimitea cu gîndul la un star de cinema, rivalizase mai la tot pasul în cariera sa politică cu Florentyna Kane pînă cînd ea, în cele din urmă, îl îndepărtase din funcţia de secretar de stat cînd ajunsese preşedintele ţării, după moartea lui Parkin.

El obţinuse rapid locul ei din Senat şi candidase pe listele democraţilor împotriva Florentynei, pierzînd abia la al şaptelea tur de scrutin. Acum era preşedintele Comitetului de Relaţii Externe.

Avea oare de gînd s-o omoare pe preşedinte pentru a ocupa el cea mai înaltă poziţie în stat? Era lipsit de logică, pentru că, dacă ar fi fost asasinată Kane, cel care-i lua locul era vicepreşedintele Bill Bradley, care era mai tînăr decît el, aşa că Brooks n-avea nici o şansă. Nu, senatorul nu părea o ameninţare serioasă, dar Mark avea nevoie de dovezi înainte de a-l tăia de pe listă.

Camera de audieri era panelată în lemn de culoare deschisă ce contrasta cu plăcile de marmură verde din partea de jos a pereţilor şi din jurul uşii. La celălalt capăt al sălii, pe un podium se aflau o masă din acelaşi lemn de culoare deschisă şi cincisprezece scaune oranj cu tente maronii. Cinci din ele erau încă libere. Senatorul Brooks şi-a ocupat locul, dar alţi membrii ai comitetului, ziarişti,

funcţionari continuau să se învîrtă încoace şi încolo prin sală. Pe perete, în spatele senatorului, atîrnau două hărţi, una a lumii şi cealaltă a Europei. Imediat în faţa mesei senatorilor şi mai jos decît aceasta se găsea un mic birou la care stătea stenodactilografa pentru înregistrarea proceselor verbale. Tot în faţă se aflau mese pentru martori.

Mai mult de jumătate din sală era plină cu scaune pentru public care erau ocupate aproape toate. Un portret în ulei al lui George Washington domina scena. Pesemne că-şi petrecuse ultimii zece ani din viaţă pozînd pentru acest portret, şi-a zis în gînd Mark.

Senatorul Brooks a şoptit ceva unui ajutor şi a bătut cu ciocănelul în masă cerînd să se facă linişte.

– Înainte de a începe, a spus el, aş dori să aduc la cunoştinţa membrilor Senatului şi presei că a intervenit o modificare în program. Astăzi şi mîine vom audia depoziţia Departamentului de Stat privind Piaţa Comună. Apoi vom amîna celelalte audieri legate de această chestiune pentru săptămîna viitoare, urmînd a ne concentra atenţia asupra unei probleme presante şi controversate şi anume vînzarea de arme către Africa.

Între timp, fiecare îşi găsise loc în sală şi delegaţii guvernului îşi aruncau ochii prin notiţe. În vacanţele de vară din studenţie, Mark lucrase pe Dealul Capitoliului, dar chiar şi acum era surprins de numărul mic de senatori care participau la asemenea audieri. Pentru că fiecare senator lucra în trei sau mai multe comitete şi în foarte multe subcomitete sau comitete speciale, era un lucru obişnuit ca la asemenea audieri să participe doar doi-trei sau chiar numai un singur senator.

*

* *

După ce timp de o oră i-a ascultat pe Brooks şi pe Pearson punînd diverse întrebări delegaţilor Departamentului de Stat privind situaţia politică din Spania, Mark

a ieşit tiptil pe uşă şi s-a dus la directorul de personal de la Comitetul de Relaţii Externe, dar secretara i-a spus că acesta momentan nu este în birou. Mark îi telefonase lui Lester Kenneck cu o zi înainte pretextînd că este un student ce-şi face lucrarea de diplomă.

– M-aş putea adresa altcuiva care să-mi dea unele informaţii despre comitet?

– Să văd dacă Paul Rowe te-ar putea ajuta.

Ea a ridicat telefonul şi după câteva clipe şi-a făcut apariţia un bărbat subţire şi cu ochelari.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Mark i-a explicat că ar vrea să-i vadă pe membrii comitetului, în special pe senatorul Nunn, cum lucrează. Rowe a zîmbit înţelegător şi i-a spus:

– Nici o problemă. Vino mîine după-amiază sau joi cînd se discută despre vînzările de arme către Africa. Senatorul Nunn va fi aici, îţi garantez. Şi ai să vezi că este mult mai intersant decît chestiile cu Piaţa Comună. De fapt, publicul n-are acces la lucrări. Dar sînt sigur că, dacă veniţi şi discutaţi cu domnul Kenneck, dînsul o să aranjeze ca să puteţi intra.

– Vă mulţumesc foarte mult. Ştiţi cumva, din întîmplare, dacă Nunn şi Pearson au fost prezenţi la audierea din 24 februarie sau joia trecută?

Rowe şi-a înălţat sprîncenele.

– Habar n-am. Kenneck s-ar putea să ştie.

Mark i-a mulţumit.

– O, încă un lucru. Aţi putea să-mi daţi un bilet de intrare la galeria Senatului?

Secretara a pus ştampila pe un cartonaş, pe care a trecut numele lui Mark.

Mark a părăsit biroul şi s-a îndreptat spre lift. Vînzare de arme, Africa, a cugetat în sinea lui. Joi este prea tîrziu. Cum dracu' o să aflu eu dacă vreunul din aceşti indivizi vrea să-l omoare pe preşedintele Kane? S-ar putea să fie

vreo aiureală militară sau vreun caz grav de rasism? N-are nici un sens. Dar nu trebuie să aflu de ce, ci cine, şi-a reamintit el.

Mark a coborît cu liftul la parter, după care a ieşit din clădirea Dirksen şi a pornit-o pe Constitution Avenue. S-a oprit la Capitoliu, la liftul pentru public, din aripa Senatului.

– Azi e o zi foarte aglomerată, i-a spus omul de pază. Sînt o mulţime de turişti care vor să asiste la dezbaterile privind controlul armelor.

Mark a dat din cap.

– Este mult de aşteptat sus?

– Da domnule, cred că da.

Liftul a sosit şi cînd a ajuns la etajul unde se afla galeria Mark a fost condus la capătul şirului de vizitatori ce-şi aşteptau rîndul să intre. Mark era neliniştit. A făcut semn unuia din ofiţerii de pază.

– Ştiţi, eu am un permis obişnuit pentru public, pentru galerie, dar sînt student la Yale şi-mi pregătesc lucrarea de diplomă. Credeţi că mă puteţi ajuta să intru peste rînd?

Ofiţerul a dat din cap cu simpatie.

După câteva minute, Mark deja se afla instalat într-un scaun, de unde putea să vadă o parte din parterul sălii. Senatorii erau aşezaţi la mese în şiruri semicirculare cu faţa către preşedinte.

Vorbea senatorul Dexter. Viitorul meu socru? s-a întrebat Mark. Categoric, nu arăta ca un ucigaş, dar care dintre ei arată astfel? Părul superb, fiica sa îl moştenise de la el, cu toate că pe la tîmple era puţin cam alb, dar nu atît cît ar fi trebuit să fie – vanitate de politician, şi-a zis în sinea lui Mark. Şi tot de la el moştenise ochii negri-cenuşii. Părea destul de arogant faţă de cei din preajmă şi bătea în masă pentru a-şi accentua argumentaţia.

– În discuţiile noastre despre acest proiect de lege, am evitat o consideraţie critică, poate cea mai importantă. Şi

aceasta este principiul federalismului. În ultimii cincizeci de ani guvernul federal a uzurpat multe din prerogativele deținute cîndva de state. Noi căutăm să găsim răspunsuri la toate problemele noastre fie de la președinte, fie de la Congres. Cei care au întemeiat această uniune statală niciodată n-au avut în intenții ca guvernul central să aibă o putere atît de mare, iar o țară atît de vastă și de diversă ca a noastră nu poate fi guvernată în mod democratic sau eficace de pe această bază. Da, noi cu toții dorim scăderea criminalității. Dar crimele diferă de la un loc la altul. Sistemul nostru constituțional a lăsat, în mod înțelept, ca de controlul crimei să se ocupe fiecare stat și jurisdicția locală, exceptînd acele legi federale care vizează, într-adevăr, securitatea națională. Dar crimele comise cu pistoale, toate sînt de natură locală. Trebuie să se facă o legislație adecvată și să fie aplicată la nivel local. Numai la nivelul statului respectiv și la nivel local se poate schimba atitudiunea oamenilor și pot fi înțelese caracteristicile specifice ale problemei criminalității.

Știu că unii dintre colegii mei vor argumenta că, de vreme ce sînt înregistrați conducătorii auto și mașinile, trebuie înregistrate și armele. Dar, domnilor, noi nu avem o lege națională privind înregistrarea șoferilor și mașinilor. Aceste probleme sînt lăsate la latitudinea fiecărui stat. Fiacare stat trebuie să hotărească pentru el însuși, în funcție de interesele locuitorilor săi, ceea ce este și rezonabil și necesar.

Senatorul Dexter a monopolizat adunarea vorbind timp de douăzeci de minute. Senatorul Kemp, care prezida lucrările, i-a dat cuvîntul senatorului Brooks. După ce și-a terminat observațiile preliminare, s-a lansat în discursul pregătit dinainte:

– ...am blamat mereu omorurile din Orientul Mijlociu, din Africa, Irlanda de Nord și Chile. Am terminat vărsarea

de sînge în Vietnam. Dar cînd ne vom hotărî să înfruntăm crimele care se petrec în propriile noastre comunităţi, pe străzile noastre, în casele noastre, zi de zi, an de an? Brooks a făcut o pauză şi s-a uitat la senatorul Harrison din Carolina de Sud, unul dintre cei mai înverşunaţi oponenţi ai legii controlului armelor. Aşteptăm o altă tragedie naţională ca să ne constrîngă să luăm măsuri? Numai după asasinarea lui John F. Kennedy, un comitet al Senatului s-a hotărît să-l ia în serios pe senatorul Thomas Dodd cu al său proiect de lege privind controlul armelor de foc mîntuite cu o singură mînă. Dar nu s-a adoptat nici o lege. După tulburările din august 1965 în care s-au folosit arme cumpărate, nu prădate, Senatul a ţinut audieri în legătură cu controlul armelor mînuite cu o singură mînă, dar nu s-a adoptat nici o măsură. A trebuit să fie omorît Martin Luther King ca un comitet juridic să-şi dea votul asupra controlului vînzărilor de arme între state, care urma să fie o anexă la un proiect de lege mai amplu privind controlul crimei. Senatul a aprobat proiectul de lege. Camera şi-a dat şi ea acordul după ce a fost omorît Robert Kennedy. Ca răspuns la violenţa din 1968 am promulgat legea privind controlul armelor de foc folosite cu o singură mînă. Dar acea lege, domnilor, are o lacună gravă – nu reglementează producţia internă a acestor arme, pentru că la vremea respectivă optzeci la sută din ele proveneau din alte ţări. În 1972, după ce George Wallace a fost împuşcat cu un Saturday-Night Special, Senatul în sfîrşit, s-a hotărît să repare acea scăpare. Dar proiectul a murit într-un comitet din Cameră.

Acum, la mai bine de douăuzeci de ani de atunci, trecînd peste faptul că preşedintele Reagan a fost grav rănit în 1981 de un om care purta o astfel de armă pe străzile Washington-ului, în America la fiecare două minute cineva este omorît sau rănit cu o armă de foc, iar

noi încă nu avem o lege care să controleze efectiv cumpărarea şi folosirea armamentului. Ce mai aşteptăm în continuare? Să fie o nouă încercare de asasinat a preşedintelui? A făcut o pauză spre a spori efectul spuselor sale. Poporul american este în favoarea unei legi pentru controlul armelor. Toate sondajele din ultimii zece ani indică acest lucru. De ce permitem Asociaţiei Naţionale a Puşcaşilor să ne manipuleze, să ne convingă că punctele lor de vedere sînt iredutabile, cînd, de fapt, sînt găunoase? Ce s-a întîmplat cu capacitatea noastră de a cîntări limpede alternativele şi de a elimina violenţa din societatea noastră?

Mark, la fel ca mulţi alţi observatori din sală, a fost uluit de această izbucnire înflăcărată. Impresia lui, din informaţiile politice din ziare, era că Brooks n-o suportă pe preşedintele Florentyna Kane. Era îndeobşte cunoscut că, din motive de ură personală, el fusese personajul numărul unu ce se împotrivise unor propuneri venite din partea preşedintelui, printre care două numiri la Curtea Supremă de Justiţie, anume Haynsworth şi Carswell.

Senatorul Harrison din Carolina de Sud, un bărbat distins, manierat a cerut să i se dea cuvîntul.

– Domnul senator de Massachusetts a terminat?

Brooks a încuviinţat din cap către preşedinte.

Harrison s-a adresat colegilor săi cu voce blîndă, fermă.

– Acest proiect de lege neagă complet conceptul de auto-apărare. El stipulează că singurul motiv legitim pentru a poseda o armă este în scopuri sportive. Dar eu aş prefera să-i rog pe distinşii mei colegi din statele urbane să reflecte pentru o clipă – doar pentru o clipă – la situaţia unei familii de fermieri din Iowa sau a unei gospodării ţărăneşti din Alaska, care au nevoie de o armă în casă pentru a se apăra. Nu este vorba de nici un sport,

ci auto-apărare. După părerea mea, ei au un asemenea drept. Pentru că ceea ce se întîmplă în această ţară, atît în zone rurale cît şi urbane, este o creştere a fărădelegilor. Acesta este miezul problemei – fărădelegile – nu numărul de arme în circulaţie. Creşterea fărădelegilor înseamnă crime în care sînt implicate armele. Dar nu armele sînt cauza crimelor, ci oamenii, Dacă vrem să luptăm împotriva crimei, trebuie să-i căutăm rădăcinile şi nu să luăm armele de la oamenii care le folosesc în mod legal. Aşa cum spun atîtea afişe din această ţară, dacă armele vor fi scoase în afara legii, numai oamenii certaţi cu legea le vor avea.

Senatorul Thornton din Texas, slăbănog şi deşirat, cu un păr negru şi gras, pe care Mark şi l-a amintit din restaurantul Mr. Smith's, n-a apucat decât să-şi exprime acordul cu punctele de vedere ale senatorilor Dexter şi Harrison cînd pe cadranul ceasului din extremitatea sălii unde se afla Mark s-au aprins şase luminiţe. O sonerie a sunat de şase ori, ceea ce însemna că lucrările de dimineaţă s-au terminat.

Senatorul Kemp şi-a privit ceasul.

– Te rog să mă scuzi, domnule senator Thornton, dar este ora prînzului şi, cum lucrările de dimineaţă s-au terminat, cîţiva dintre noi sîntem aşteptaţi în comitetul unde se dezbate proiectul de lege pentru depoluare. N-ar fi mai bine să amînăm pentru 2:30? La ora aceea mulţi dintre noi pot să plece din acel comitet şi ne vom reîntîlni aici spre a continua dezbaterile. Este important să ne mişcăm cât mai repede posibil în legătură cu această lege, pentru că noi încă sperăm că o vom vota în acestă sesiune.

Într-un minut parterul Senatului era gol. Actorii îşi spuseseră partiturile şi părăsiseră scena. N-au rămas decît acei care trebuiau să pregătească sala pentru spectacolul de după-amiază. Mark l-a întrebat pe unul din oamenii de pază dacă-l cunoaşte pe Henry Lykham,

celălalt director de personal pe care trebuia să-l vadă. Portarul, îmbrăcat în uniforma albastră a personalului de pază de la Senat, i-a arătat un bărbat scund şi gras, cu o mustaţă subţire şi chip jovial care stătea cufundat într-un scaun mare din celălat capăt al galeriei făcînd diverse însemnări şi verificîndu-şi hîrtiile. Mark a pornit cu paşi mari spre el fără a-şi da seama că o pereche de ochi din dosul unor ochelari fumurii îi urmăreau fiecare mişcare.

– Mă numesc Mark Andrews, domnule,

– O, da, studentul absolvent. Voi fi liber într-o clipă, domnule Andrews.

Mark a luat loc şi a aşteptat. Omul cu ochelari fumurii a părăsit sala printr-o uşă laterală.

– E-n ordine, domnule Andrews, ce-ai zice dacă am merge să mîncăm ceva de prînz?

– Grozav, a răspuns Mark.

A fost condus la parter în G-211, sala de mese a senatorilor. Au găsit o masă liberă în celălalt capăt al încăperii. Mark a început să vorbească plin de convingere despre munca ingrată pe care o are de îndeplinit directorul de personal al unui comitet, în vreme ce-alţii se aleg cu laudele şi cu publicitatea. Henry Lykham s-a grăbit să încuviinţeze. Şi-au ales amândoi câte ceva de mîncare de pe listă; la fel a făcut şi bărbatul care stătea la trei mese depărtare şi care-i privea foarte atent. Mark i-a spus directorului de personal că intenţionează să-şi ia ca lucrare de absolvire legea controlului şi folosirii armelor, dacă va fi validată şi că avea nevoie de informaţii din interior, pe care publicul obişnuit nu are cum să le cunoască din gazete.

– Din această cauză, domnule Lykham, a conchis el, am fost sfătuit să vorbesc cu dumneavoastră.

Bărbatul gras radia de fericire; fusese flatat exact cînd trebuia, aşa cum sperase Mark, şi a început să povestească.

– Nu există ceva despre care să nu-ţi poţi vorbi în legătură cu această lege şi cu cei cîţiva politicieni care sînt implicaţi în ea.

Mark a zîmbit. La un seminar facultativ la Yale studiase audierile Watergate şi şi-a amintit o anume remarcă a lui Anthony Ulasewicz, un detectiv NYPD, ieşit la pensie: „De ce să te deranjezi să împînzeşti un loc cu microfoane? Politicienii şi oficialii îţi vor spune tot ce doreşti să ştii la telefon, ba se vor oferi chiar să-ţi trimită materialul prin poştă, indiferent unde te-ai afla."

Senatorul Sam Irvin din Carolina de Nord, preşedintele comitetului îi reproşase că tratează cu uşurinţă comitetul şi dă lucrurile pe glumă, la care Ulasewicz răspunsese: „Nu este nici o glumă, ăsta este adevărul."

Mark l-a întrebat care din cei unsprezece membri ai comitetului erau în favoarea legii. La discuţiile din acea dimineaţă fuseseră prezenţi doar patru. Din cercetările sale, Mark era aproape sigur în privinţa opiniilor respectivilor, dar voia ca părerile sale să fie confirmate.

– Dintre democraţi vor vota pentru: Brooks, Burdick, Stevenson şi Glenn. Abourezk, Byrd şi Moynihan îşi ţin părerile pentru ei, dar, probabil, vor sprijini poziţia administraţiei. Ei au votat în comitet favorabil. Thornton este singurul democrat care, probabil, va vota împotrivă. L-ai auzit deja cum a început să vorbească apreciindu-l pe Dexter. Ei bine, tinere, pentru Thornton nu este numai o poziţie de principiu. El este cu fundul în două luntrii. Texas-ul a adoptat măsuri puternice pe linie de stat în privinţa controlului armelor, aşa că el poate spune că statele au libertatea de a lua hotărîri pe care le consideră necesare pentru apărarea cetăţenilor. Dar Texas-ul are şi un număr de companii care se îndeletnicesc cu fabricarea şi comercializarea armelor – Smith şi Wesson, G.K.N. Powdermet, Harrington şi Richardson – care vor fi serios afectate de o lege federală privind controlul armelor. Va

apărea şi spectrul şomajului. Atîta vreme cît acele companii puteau să-şi vîndă marfa în afara Texas-ului, totul era în ordine. Aşa că Thornton îşi prostea alegătorii făcîndu-i să creadă că ei pot controla armele dar şi să le fabrice în acelaşi timp. Ciudate jocuri mai joacă acel om. În ceea ce îi priveşte pe republicani, Mathias din Maryland va vota pentru adoptarea legii. El este un tip foarte liberal – eu n-am să înţeleg niciodată de ce stă la republicani. McCollister din Nebraska este împotrivă, la fel şi Woodson din Arkansas. Pe Harrison şi Dexter i-ai auzit. Nu mai e cazul să întrebi de ce parte sînt.

Harrison ştie al dracului de bine că alegătorii săi n-au să tolereze controlul armelor şi, ca atare, n-au să-l mai aleagă dacă votează legea. Este greu de spus dacă n-a fost cumpărat de Asociaţia Naţională a Puşcaşilor, pentru că el pare sincer cînd vorbeşte despre auto-apărare. El e un tip ciudat. Toţi de aici îl privesc ca pe un conservator sută la sută, dar nimeni nu-l cunoaşte de-adevărat. El i-a urmat lui Sparkman cînd acesta s-a retras din politică.

Mark l-a lăsat să vorbească. Lui Lykham îi plăcea rolul de expert, de om care le ştie pe toate. De obicei, el stătea în sala de audieri ore în şir, fără să poată spune nici un cuvînt, doar ascultînd şi luîndu-şi note şi din cînd în cînd şoptind la urechea preşedintelui de comitet cîte o sugestie. Singură soţia sa îi asculta părerile, dar ea nu le înţelegea semnificaţia. Lykham era încîntat că-şi găsise un universitar, care venise la el în căutare de fapte.

– Dexter ştie să te plimbe cu vorba – e un om liniştit. L-a înfrînt pe tipul care a fost numit în locul lui Ribicoff cînd Abe a fost ales de preşedinte pentru postul de ambasador. Un cîştigător surpriză. N-ai fi crezut că statul Connecticut va fi reprezentat de doi republicani. Numai gîndeşte-te la bogătaşii aceia de new yorkezi

mişcîndu-se spre Stamford. În orice caz, rămîne între noi, Mark, eu am suspiciunile mele în privința purității principiilor lui. Ştii cîte companii care fabrică arme sînt în Connecticut? Remington, Colt, Olin, Winchester, Marlin,. Sturm-Ruger. Ei bine, asta niciodată nu l-a oprit pe senatorul Ribicoff să voteze pentru controlul armelor, dar Dexter... el are o felie mare din ele, asta nu-i nici un secret pentru nimeni. Ceva îl macină acum, este al dracului de ursuz şi n-a lipsit de la nici o şedință.

Mark a simțit că-l ia cu rău de la stomac. Dumnezeule, să fie tatăl lui Elizabeth? Pur şi simplu refuza să accepte această idee.

– Deci credeți că legea va fi votată? l-a întrebat Mark pe un ton degajat.

– Fără îndoială, atîta vreme cît democrații controlează ambele camere. La 10 martie vor obține majoritatea. Nu prea mai există îndoieli după ce Camera Reprezentanților a votat-o. Joi nimic n-o mai poate opri. Liderul majorității este prea conştient de importanța pe care o acordă preşedintele acestei legi.

Byrd este pe listă, a reflectat în sinea sa Mark.

– Ați putea să-mi vorbiți puțin despre liderul majorității? El a fost în Comitetul Juridic, nu-i aşa? Pe ce poziție se situează?

– Asta e o întrebare interesantă, Andrews. Senatorul Byrd este un individ ambițios, lipsit de umor. Are ulcer. S-a născut într-o familie săracă şi întotdeauna face caz de originea lui, încît unii dintre colegii lui l-au numit Uriah Heep[1]. În 1940, cînd avea doar nouăsprezece ani, a făcut parte din Ku Klux Klan; totuşi, a reuşit să depăşească acel handicap şi a ajuns în cel mai important post din Senat, într-un partid dominat de liberali. A izbutit, pentru

[1] Personaj ipocrit, umil, lipsit de scrupule din romanul *David Copperfield* de Dickens.

că este jucător de echipă. Face favoruri celorlalți senatori şi primeşte şi el, la rîndul lui. Este harnic şi se străduieşte să vină în întîmpinarea doleanțelor lor. Atenția pe care o acordă amănuntelor i-a fost răsplătită din plin. I-a sprijinit întotdeauna pe Democrați – Democrați cu D mare. Şi este un lider al majorității foarte eficient. Nu este mare dragoste la mijloc, dar, de cînd Byrd a devenit lider al majorității parlamentare, s-a aliniat în front. Dat fiind trecutul lui, este foarte puțin probabil ca el să fie, în mod sincer, în favoarea controlului armelor, dar nici n-a vorbit împotrivă, bineînțeles, pentru că el a trecut proiectul prin Senat în numele preşedintelui. Şi a făcut-o foarte eficient. L-a programat din timp şi a evitat amînările...

– Iertați-mă că vă întrerup, domnule Lykham, dar ce înțelegeți prin a evita amînările? Bineînțeles, comitetul nu lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– Nu, tinere, mă refeream la o diferență tehnică, procedurală între întrerupere şi amânare. Vezi, Senatul, de obicei, îşi întrerupe lucrările de la o zi la alta. Treburile lăsate neterminate intră pe ordinea de zi în ziua imediat următoare. Cînd liderul majorității parlamentare optează pentru întrerupere, nu pentru amînare, lungeşte „ziua legislativă". Aşa-zisa zi legislativă poate fi extinsă la zile, la săptămîni, chiar şi luni, cum este şi cazul de față, în care preşedintele mai are încă doi ani pînă la noile alegeri. Acest proiect de lege a fost supus aprobării în minimum posibil de timp. Dacă preşedintele nu găseşte sprijin în 10 martie n-o să mai aibă vreme ca s-o mai facă încă o dată înainte de alegeri. Aceasta va fi o victorie pentru cei care sînt împotriva legii. Şi s-ar putea ca Florentyna Kane să nu fie realeasă, dacă dăm crezare sondajelor. În zilele noastre americanii se lehămetesc de preşedinții lor foarte repede. Aşa că legea va fi votată în 10 martie sau nu va mai fi votată deloc.

– Ce-ar putea s-o împiedice să fie promulgată în 10 martie?

– Nimic, la care să mă pot gîndi, afară doar de moartea preşedintelui, care ar însemna o întrerupere a lucrărilor Senatului pentru şapte zile. Totuşi, preşedintele arată foarte în formă, poate este doar puţin obosit.

Mark era pe punctul să-l întrebe despre Brooks, cînd directorul de personal şi-a aruncat ochii spre ceas.

– Ce-a mai zburat timpul, a spus Lykham. Trebuie să mă întorc. Ştii, e musai să fiu primul, să pun totul în ordine, astfel încît senatorii aceia să nu creadă că am fost plecaţi şi noi tot timpul.

Mark i-a mulţumit. Lykham a completat un cec şi l-a semnat.

– Oricînd mai ai nevoie de vreo informaţie, nu ezita să iei legătura cu mine.

– Categoric o voi face, a spus Mark.

Grăsanul director de personal s-a îndepărtat cu un mers bălăbănit, dar care pentru el însemna în plină viteză. Mark a rămas gînditor în faţa ceştii de cafea. Bărbatul care se afla la trei mese depărtare îşi terminase cafeaua şi aştepta următoarea mişcare a lui Mark. Blestemata aceea de sonerie a sunat din nou. Doar o singură dată, ceea ce însemna că se numărau da-urile şi nu-urile în sala Senatului. Imediat după terminarea voturilor senatorii vor reveni în adunările de comitet. Soneria l-a scos brusc pe Mark din meditaţie.

S-a întors iarăşi în clădirea Dirksen, în sala Comitetului pentru Relaţii Externe şi a întrebat dacă îl poate vedea pe domnul Kenneck.

– Cine să-i spun că întreabă de dînsul? s-a interesat funcţionara de la Informaţii.

– Andrews, sînt student la Yale.

Funcționara a ridicat receptorul, a apăsat două taste și l-a informat pe cel care o asculta de ceea ce îi spusese Mark.

– Îl găsiți în camera 4491.

Mark i-a mulțumit și a plecat spre sala 4491 care se afla doar la cîteva uși mai jos pe coridor.

– Ei bine, Andrews, cu ce te pot ajuta, a întrebat Kenneck înainte ca Mark să fi apucat să închidă ușa.

Mark a fost descumpănit de bruschețea întrebării, dar și-a revenit rapid.

– Fac unele cercetări pentru lucrarea de diplomă, domnule Kenneck, în legătură cu munca senatorilor și domnul Lykham mi-a spus că dumneavoastră sînteți persoana cea mai potrivită cu care să stau de vorbă. Voiam să știu dacă senatorii Nunn și Pearson au fost la Senat joi, 3 martie, orele 10:30, la Comitetul de Relații Externe.

Kenneck s-a aplecat asupra unui caiet cu coperți roșii, de piele.

– Nunn – nu. A făcut o pauză. Pearson – nu. Mai aveți altceva, domnule Andrews?

Era evident că nu avea timp de pierdut.

– Nu, mulțumesc, a spus Mark și a plecat.

Mark s-a îndreptat spre bibliotecă. Dintr-o dată lista i se redusese la cinci senatori dacă informațiile Biroului Federal, obținute prin interceptarea unei transmisiuni radio ilegală, erau corecte și anume că omul lor trebuia să fi fost la Senat în dimineața zilei de 3 martie. Și-a verificat notițele: toți suspecții care i-au mai rămas – Brooks, Byrd, Dexter, Harrison și Thornton – se aflaseră în Comitetul Juridic care discuta proiectul de lege pentru controlul armelor și acum erau în Senat pentru dezbateri. Cinci oameni, dar care era motivul?

Cînd a ieșit din cameră și a luat liftul care l-a dus la parter, Mark a fost urmărit. S-a oprit la telefonul public din

hol, de lîngă ieşirea spre Constitution Avenue, ca să-l sune pe director. A format numărul direct al acestuia.

– Iulius.

– Ce număr ai?

Mark i l-a dat. După cîteva secunde directorul l-a sunat.

– Munn şi Pearson au ieşit de pe listă. Am rămas la cinci şi singurul lucru pe care-l au în comun este că toţi fac parte din Comitetul pentru Controlul Armelor.

– Bun, a spus directorul. Mă cam aşteptam la asta. Merge mai bine, Mark, dar timpul tău se scurge rapid, nu ne-au mai rămas decît patruzeci şi opt de ore.

– Da, domnule director.

Telefonul de la celălalt capăt al firului s-a închis.

A aşteptat o clipă şi apoi a format numărul de la Woodrow Wilson. A urmat obişnuita şi interminabila aşteptare cît au căutat-o pe Elizabeth. Ce-ar putea să-i spună despre noaptea trecută? Dar dacă directorul are dreptate şi tatăl ei...

– Doctor Dexter.

– Cînd termini în seara asta, Liz?

– La cinci, iubitule, a spus ea tachinîndu-l.

– Pot să trec să te iau?

– Dacă îţi face plăcere, mai ales că acum ştiu că intenţiile tale sînt pure şi onorabile.

– Ascultă, într-o zi, dar nu azi, am să pot să-ţi explic.

– Ne vedem la cinci, Mark.

– Ne vedem la cinci, Liz.

*

* *

Cu un efort conştient de voinţă, Mark şi-a scos-o pe Elizabeth din gînd şi a trecut strada îndreptîndu-se spre terenurile de la Capitoliu. S-a aşezat pe iarbă, sub un

pom, între Curtea Supremă şi Capitoliu, apărat de Justiţie şi Legislaţie şi străjuit de Constituţie[1] şi Independenţă[2], şi-a zis în gînd. Cine ar îndrăzni să-l atace aici, în faţa Capitoliului, locul favorit al personalului de la Senat, al funcţionarilor guvernamentali şi al poliţiei Capitoliului? Un autocar cu turişti a trecut pe 1-st Street făcînd să-i dispară din faţa ochilor imaginea fîntînilor din apropierea Curţii Supreme de Justiţie. Turiştii se uitau cu gura căscată la splendorile în marmură albă ale Washington-ului: „La dreapta dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, se află Capitoliul Statelor Unite. Piatra de temelie a clădirii originale a fost pusă în 1793. Britanicii au incendiat Capitoliul în 24 august 1814..."

Şi un senator nebun are de gînd să-l pîngărească în 10 martie, a adăugat Mark în sinea lui în timp ce autocarul se punea iar în mişcare. Presimţiri rele îl copleşeau; într-adevăr, o să se întîmple, n-avem cum să-i oprim. Vine Caesar la Capitoliu... Sînge pe trepte...

S-a forţat să-şi oprească gîndurile şi a început să-şi citească notiţele. Brooks, Byrd, Dexter, Harrison, Thornton. Mai avea două zile în care din cinci senatori trebuia să rămînă doar unu. Conspiratorul pe care-l căuta era Cassius, nu Brutus. Brooks, Byrd, Dexter, Harrison şi Thornton. Unde luaseră ei prînzul în 24 februarie? Dacă ar cunoaşte răspunsul, i-ar şti pe cei patru nevinovaţi şi pe acel care era atît de disperat încît complota ca să asasineze preşedintele ţării. Chiar dacă am afla cine este în spatele acestui complot, şi-a zis el în timp ce se ridica în picioare şi-şi scutura iarba de pe pantaloni, cum o să oprim crima? Categoric, senatorul n-o s-o ducă la îndeplinire

[1] Avenue of Constitution.

[2] Avenue of Independence.

el însuşi. Preşedintele trebuie ţinut departe de Capitoliu. Directorul trebuie să aibă el un plan, în mod sigur n-o să lase lucrurile să meargă atît de departe. Mark şi-a închis dosarul şi a plecat spre staţia de metrou.

Ajuns acasă, şi-a luat maşina şi a pornit spre Woodrow Wilson. A privit în oglinda retrovizoare. O altă maşină, un Buick negru, îl urmărea astăzi. Cineva care are grijă de mine, şi-a zis în gînd. A ajuns la spital la 4:45, dar Elizabeth încă nu era liberă, aşa că s-a reîntors în maşină şi a dat drumul la radio să asculte ştirile. Capul de afiş era un cutremur în Filipine în care muriseră 112 persoane. Preşedintele Kane încă avea încredere în sprijinul pentru proiectul de lege privind controlul armelor. Indicele Dow-Jones urcase cu trei puncte ajungînd la 1.411. Yankees i-au bătut pe Dodgers într-un meci amical de primăvară.

Elizabeth şi-a făcut apariţia din spital, arătînd deprimată şi a urcat lîngă el în maşină.

– Ce-aş putea să spun despre noaptea trecută? a întrebat-o Mark.

– Nimic, a răspuns Elizabeth. A fost ca şi cum ai citi o carte din care s-a smuls ultimul capitol. Cine l-a rupt, Mark?

– Poate că l-am adus acum cu mine, a zis Mark evitînd întrebarea.

– Mulţumesc, dar nu cred că voi mai fi într-o dispoziţie care să mă îmbie la pat pentru o vreme, i-a spus ea. Ultima oară m-am ales cu un vis urît.

Elizabeth a rămas foarte tăcută şi Mark cu greu îi smulgea cîte un răspuns. Din Independence a făcut la dreapta şi a oprit maşina pe una din străzile laterale ce porneau din Mall, rămînînd cu faţa spre Memorialul Jefferson şi spre apusul de soare.

– Este ultima noastră seară? a întrebat-o el.

– În parte, a spus ea. M-ai făcut să mă simt ca o proastă cînd ai plecat cum ai plecat. Cred că n-ai să poţi să-mi spui despre ce e vorba.

– Nu pot, a răspuns Mark stînjenit. Dar, crede-mă, n-a avut nici o legătură cu tine. Cel puţin ăsta este aproape...

S-a oprit brusc. Să nu-i superi niciodată pe cei din Biroul Federal.

– Cel puţin ăsta este aproape ce? Aproape adevărul? De ce a fost telefonul acela atît de important?

– Hai să terminăm cu asta şi să mergem să mîncăm.

Elizabeth n-a răspuns.

El a pornit maşina din nou. Odată cu el au mai demarat încă două maşini. Un Ford albastru închis şi un Buick negru. Astăzi vor să fie foarte siguri, şi-a zis în gînd Mark. Pesemne că unul din ei doar caută loc de parcare. A tras cu coada ochiului spre Elizabeth să vadă dacă i-a observat şi ea; nu, n-ar fi avut cum pentru că doar el se poate uita în oglinda retrovizoare. A condus-o la un mic şi plăcut restaurant japonez din Wisconsin Avenue. N-o putea duce acasă, de vreme ce afurisiţii de la Biroul Federal împînziseră locul cu microfoane. Ospătarul oriental a tăiat cu dibăcie creveţii graşi în felii şi le-a fript pe o placă de metal în faţa lor, punîndu-le în farfurii imediat ce erau gata. Alături se aflau mici boluri cu sos în care le cufundau înainte de a le mînca. Elizabeth s-a înviorat sub influenţa saké-ului fierbinte.

– Îmi pare rău că am reacţionat atît de puternic. Am multe pe cap în momentul de faţă.

– Ai vrea să-mi spui despre ce e vorba?

– Mă tem că nu pot. Este ceva personal şi tata m-a rugat să nu discut cu nimeni încă.

Mark a îngheţat.

– Nu poţi să-mi spui?

– Nu. Cred că amîndoi va trebui să avem răbdare.

Au mers la un cinematograf în aer liber şi au văzut filmul în semiîntuneric, aşezaţi comod în maşină, ţinîndu-şi fiecare braţele adunate în poală. Mark a simţit că ea nu voia să fie atinsă, dar nici el nu erá într-o dispoziţie în care să-i ardă s-o facă. Amîndoi erau îngrijoraţi din pricina aceluiaşi bărbat, dar fiecare din motive diferite – sau motivul era acelaşi? Şi cum avea să reacţioneze Elizabeth cînd va descoperi că el îl urmărea pe tatăl ei încă din ziua cînd s-au cunoscut? Poate că ea ştia. La naiba, de ce nu putea, pur şi simplu, să creadă în ea? El a fost foarte puţin atent la film şi, cînd s-a terminat, a condus-o acasă, după care a plecat imediat. Cele două maşini au continuat să-l urmărească.

Din întuneric, a răsărit un chip.

– Hei, bobocule!

Mark a tresărit, s-a uitat în jur şi şi-a verificat pistolul, nervos.

– O, bună, Simon.

– Ascultă, omule, eu pot să-ţi arăt nişte fotografii porno, dacă încă eşti disperat, pentru că, se pare, că ai probleme. Aseară, m-am culcat cu o negresă, iar noaptea asta o să mă culc cu o albă.

– Cum poţi să fii atît de sigur? l-a întrebat Mark.

– Verific dinainte, omule. Cu frumosul meu trup, eu n-am vreme de pierdut. A izbucnit în rîs. Gîndeşte-te la mine, Mark, cînd te duci la culcare singur-cuc, pentru că mai mult ca sigur, mie n-o să-mi stea mintea la tine. Răcoreşte-ţi motoarele, omule.

Mark i-a aruncat cheile şi l-a privit cum s-a îndreptat spre Mercedes mişcîndu-şi şoldurile în ritm de dans şi rîzînd.

– Nu te pricepi, băieţaş, asta e.

– Baliverne! Eşti un ticălos, i-a spus Mark şi a rîs.

– Eşti gelos, omule, sau ai prejudecăţi, i-a spus Simon în timp ce a urcat în maşină şi a demarat în căutarea unui loc de parcare. Cînd a trecut pe lîngă Mark, i-a strigat: Oricum, eu sînt cîştigătorul.

Mark s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să caute o slujbă la garajul blocului. Se pare că ar fi avut unele compensaţii. A privit în jur; ceva s-a mişcat; nu, nu sînt decît nervii mei încordaţi, sau imaginaţia. Ajuns în cameră şi-a scris raportul pentru întîlnirea de dimineaţă cu directorul şi a căzut în pat, ca un bolovan.

Nu mai erau decît două zile.

Miercuri dimineaţa, 9 martie. 1:00 a.m.

A sunat telefonul. Mark abia adormise, fiind încă între vis şi realitate. Telefonul a continuat să sune. Încercă să răspundă. S-ar fi putut să fie Iulius.

– Alo, a spus el căscînd.

– Mark Andrews?

– Da, a răspuns el căutîndu-şi o poziţie mai comodă în pat, temîndu-se că, dacă se va trezi de-a binelea, n-o să mai poată adormi.

– George Stampouzis la telefon. Iartă-mă că te deranjez, dar am aflat ceva care cred că te-ar interesa urgent.

Vorbele lui Stampouzis au acţionat ca un duş rece asupra lui. Imediat Mark a fost complet treaz.

– Bun, nu-mi mai spune nimic altceva, am să te sun de la un telefon public. Ce număr ai?

Mark l-a notat pe spatele unei cutii de Kleenex, singurul lucru care i-a venit mai l-a îndemînă. Şi-a pus un halat de baie, o pereche de tenişi în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. A descuiat-o şi a tras zăvorul. Drace, am ajuns paranoic! Pe hol nu s-a auzit nici un sunet; nu s-ar fi auzit nici dacă cineva l-ar fi aşteptat pe el în mod special. A coborît cu liftul pînă la subsol, în garaj, unde era un telefon public. Simon dormea stând pe scaun – cum putea? Lui Mark îi venea destul de greu să doarmă chiar în pat.

A format prefixul zonal 212.

– Bună, Stampouzis. Sînt Mark Andrews.

– Agenţii F.B.I. întotdeauna se ţin de joacă la ora unu noaptea? Credeam că aţi găsit un sistem mai bun.

Mark a rîs; Sunetele au reverberat în garaj; Simon s-a mişcat în scaun.

– Cu ce îţi pot fi de folos?

– Am negociat unele informaţii astăzi, aşa că îmi eşti dator de două ori. Stampouzis a făcut o pauză. Mafia nu are nici o legătură cu moartea lui Stames şi ei nu sînt foarte interesaţi de legea controlului armelor, deşi, cum e firesc, sînt împotriva ei. Aşa că poţi să-i elimini. N-aş fi mers atît de departe pentru nimeni, am făcut-o doar pentru Nick, aşa că ai grijă cum procedezi.

– Îmi voi da toată silinţa, i-a răspuns Mark. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

A închis telefonul şi s-a îndreptat spre lift cu gîndul la patul răvăşit care spera că mai este cald. Simon îşi continua nestingherit somnul.

Miercuri dimineaţa, 9 martie. 5:50 a.m.

– Este pentru dumneavoastră, domnule.

– Ce? a mormăit directorul, încă pe jumătate adormit.

– Telefonul, domnule, sînteţi căutat la telefon.

Menajera sa stătea în pragul uşii, îmbrăcată într-un halat de casă.

– Of! Ce oră este?

– Şase fără zece, domnule.

– Cine mă caută?

– Domnul Elliot, domnule.

– Bine, răspund de aici.

Elliot îl trezise din somn. Era o hotărîre pe care n-ar fi luat-o în ruptul capului, dacă n-ar fi fost ceva urgent.

– Bună dimineaţa, Elliot. Ce este? A făcut o pauză. Eşti sigur? Asta schimbă complet situaţia. La ce oră trebuie să vină? 7:00, bineînţeles. Am să te văd la 6:30.

Directorul a pus telefonul în furcă, s-a aşezat pe marginea patului şi a spus cu voce tare: „La dracu!", ceea ce, în gura lui, însemna foarte mult. Şi-a proptit zdravăn tălpile-i mari în duşumea şi a rămas căzut pe gînduri, cu mîinile imense sprijinite în şoldurile tot pe-atît de mari. În

cele din urmă s-a ridicat în picioare, şi-a pus un halat de casă şi a dispărut în baie repetînd înjurătura de mai multe ori.

*

* *

Şi Mark a fost sunat la telefon, dar nu de bărbatul fără nume, ci de Elizabeth. Ea voia să-l vadă urgent. Au căzut de acord să se întîlnească în hol la Mayflower la ora opt. El era sigur că n-avea să-l recunoască nimeni acolo, dar se întreba de ce alesese Elizabeth acel loc.

Mark şi-a scos halatul de casă şi s-a reîntors în baie.

*

* *

Şi senatorul a fost chemat la telefon dis-de-dimineaţă, nu de bărbatul fără nume, nici de Elizabeth, ci de preşedintele comitetului care i-a confirmat întîlnirea pe care o vor avea la prînz la hotelul Sheraton, în salonul Silver Spring pentru discuţii finale. Senatorul a fost de acord, a pus telefonul în furcă şi, în halat de casă, a început să măsoare camera în sus şi în jos meditînd.

*

* *

– Trei cafele, doamnă McGregor. Sînt amîndoi aici? a întrebat-o directorul în timp ce trecea pe lîngă ea.

– Da, domnule director.

Doamna McGregor arăta foarte şic în noul său deux-piece turcoaz, dar directorul n-a băgat de seamă. El a intrat cu paşi mari în biroul său.

– Bună dimineaţa, Matt. Bună dimineaţa, Mark. Cînd o să dea drumul la bombă? şi-a zis în gînd. A hotărît să-l

lase mai întîi pe Andrews să vorbească. Bun, deci să auzim ce-ai aflat.

– Aşa cum v-am spus ieri, domnule director, cred că am redus lista la cinci – Brooks din Massachusetts, Byrd din Virginia de Vest, Dexter din Connecticut, Harrison din Carolina de Sud şi Thornton din Texas. Singurul lucru ce-l au în comun ar fi interesul pentru proiectul privind controlul armelor, care, după cum ştim, este foarte probabil să devină lege în 10 martie. Asasinarea preşedintelui ar fi unicul mijloc prin care ar putea fi împiedicată votarea acestei legi.

– Eu aş fi fost înclinat să cred, a spus Rogers, că dimpotrivă, tocmai acest act ar determina ambele camere să voteze în mod cert legea.

– Spune asta celor doi Kennedy, lui Martin Luther King, lui George Wallace şi lui Ronald Reagan şi vezi ce-au cu toţii de zis, i-a răspuns directorul. Continuă, Mark.

Mark a rezumat ceea ce aflase de la Lykham şi Stampouzis despre fiecare din cei implicaţi şi a explicat cum a ajuns să-i elimine pe cei doi – respectiv Pearson şi Nunn – de pe lista celor şapte.

– Acestea sînt ultimele date pe care le am, domnule director, numai dacă, bineînţeles, nu abordăm cazul de pe o pistă greşită care să ne ducă într-un punct mort. Şi părerea mea este că acest lucru ar fi foarte posibil, pentru că am senzaţia că mă lupt numai cu umbre.

Directorul a dat din cap şi a aşteptat.

Mark a rezumat:

– Intenţionez să-mi petrec ziua de azi ascultîndu-i pe fiecare cum se desfăşoară în Senat. Aş vrea să găsesc un mod de a afla unde au luat masa de prînz în 24 februarie, fără ca să-i întreb direct, asta este.

– Nu te apropii de nici unul din ei. Aceasta ar fi cea mai sigură cale de a-i face să amâne complotul. Acum, Mark, trebuie să te previn că veştile mele nu sînt bune,

aşa că aşază-te bine în scaun şi pregăteşte-te pentru ceea ce este mai rău. Noi începem să fim convinşi că omul pe care-l căutăm este Dexter, a spus directorul.

Mark a înghețat.

– De ce, domnule director? a izbutit el să întrebe.

Directorul adjunct s-a aplecat în față şi a început să vorbească:

– Am pus cîțiva oameni să verifice foarte amănunțit Georgetown Inn. Nu ne-am aşteptat la cine ştie ce. Am chestionat tot personalul care a fost de serviciu în cursul zilei, dar fără nici un rezultat. În dimineața asta devreme, doar ca să facem o treabă completă, am interogat şi personalul de noapte. Am aflat că unul din portarii de noapte, care, bineînțeles, ziua fusese liber, este destul de sigur că l-a văzut pe senatorul Dexter plecînd grăbit din hotel în jurul orei 2:30 în după-amiaza de 24 februarie.

Mark a rămas stană de piatră.

– Cum a ştiut că era senatorul Dexter?

– Omul s-a născut şi a crescut în Wilton, Connecticut; îi cunoaşte chipul foarte bine. De asemenea, mă tem că mai este încă ceva: era însoțit de o tînără, care, după descriere, pare a fi fiica lui.

– Asta nu este o dovadă, a spus Mark. Poate fi o coincidență. În cadrul unui proces n-ar rezista.

– Sînt sigur că ai dreptate, a spus directorul, dar este o coincidență nefericită pentru senatorul Dexter. Ține cont de implicarea lui în afacerile cu arme; dacă legea se votează, finanțele lui sînt afectate; de fapt, cercetările noastre arată că va pierde o avere foarte mare, aşa că şi noi ne avem motivele noastre.

– Dar, domnule director, a argumentat Mark mînat de dorința de a crede în Elizabeth, într-adevăr, gîndiți că un senator ar complota să-l omoare pe preşedintele țării doar pentru a-şi menține una din companiile sale? Sînt atîtea căi, mai puțin drastice, de a împiedica acest proiect. Ar putea să încerce să determine comitetul să-l respingă.

Sau ar putea organiza o asemenea prelungire a dezbaterilor încît să împiedice Senatul să ia o hotărîre...

– Deja a încercat – şi n-a izbutit, Mark, l-a întrerupt Matthew Rogers.

– Nu este exclus ca ceilalţi patru senatori să aibă motive mai puternice, pe care noi nu le cunoaştem. De ce neapărat trebuie să fie Dexter? a continuat Mark părînd el însuşi prea puţin convins.

– Mark, înţeleg ce spui şi, în felul tău, ai dreptate. În circumstanţe obişnuite, sînt de acord că pare puţin probabil, dar noi trebuie să ne bazăm pe dovezile pe care le avem, deşi sînt subţiri şi, în momentul de faţă, nu reprezintă decît coincidenţe. Şi mai este altceva. În noaptea de 3 martie, cînd Casefikis şi poştaşul au fost omorîţi, numele doctoriţei Dexter nu era trecut în registru ca fiind de serviciu. Ea trebuia să-şi fi terminat ziua de lucru la ora cinci, dar, din motive inexplicabile, a stat peste program două ceasuri şi l-a tratat pe grec – care nu era pacientul ei – şi apoi a plecat acasă. Este posibil ca ea să fi lucrat peste program pentru că este conştiincioasă sau să fi înlocuit vreo colegă, dar sînt al dracului de multe coincidenţe aici, Mark. La o judecată rece, sînt înclinat să spun că totul este împotriva senatorului Dexter – şi a fiicei sale.

Mark n-a răspuns.

– Acum ascultă şi ascultă-mă cu atenţie, a continuat directorul. Ştiu că tu vrei să crezi că toate acestea sînt simple coincidenţe şi că cel pe care îl căutăm este unul din ceilalţi patru – dar eu nu mai am decît douăzeci şi şase de ore pînă cînd preşedintele părăseşte Casa Albă şi eu trebuie să văd faptele aşa cum se prezintă. Vreau să-l prinzi pe omul care este implicat, indiferent cine ar fi, şi n-am de gînd să risc viaţa preşedintelui în vreun fel. Cînd o vezi pe fată?

Mark şi-a înălţat privirile.

– La ora opt, la Mayflower.

– De ce?

– Habar n-am, domnule director. Ea a spus doar atît, că este important.

– Mda, ei bine, cred că ar trebui, totuşi, să mergi, dar îmi raportezi imediat după ce te-ai despărţit de ea.

– Da, domnule director.

– Nu înţeleg de ce, Andrews. Fii atent.

– Da, domnule director.

– Este opt fără douăzeci, ai face bine să pleci acum. Apropo, încă n-am avut nici un noroc cu bancnotele acelea de cincizeci de dolari. N-au mai rămas decît opt, dar n-au dat peste nici o amprentă a doamnei Casefikis. Totuşi, avem veşti mai bune despre neamţ, despre Gerbach. Am stabilit, în mod cert, că n-a avut nici o legătură cu C.I.A. cît a stat în Rhodesia sau pînă în clipa în care a murit, aşa că încă o problemă este rezolvată.

Pe Mark nu-l interesau nici bancnotele de cincizeci de dolari, nici şoferul neamţ, nici Mafia, nici C.I.A. Toate firele păreau să ducă direct la Dexter. A părăsit biroul şi mai deprimat decît venise.

Ajuns în stradă a hotărît să meargă pe jos pînă la Mayflower ca să-şi mai limpezească gîndurile. N-a observat că doi oameni l-au urmărit pe Pennsylvania Avenue, cînd a trecut pe lîngă Casa Albă şi tot drumul pînă la hotel.

*

* *

Cînd directorul a apăsat pe buton, Elliot a intrat în birou.

– Elliot, ai avut dreptate cu Mayflower. Ce-ai făcut în legătură cu asta?

– Deja sînt acolo doi oameni, domnule director şi unul îl urmăreşte pe Andrews.

– Este pentru prima oară în treizeci şi şase de ani cînd îmi urăsc meseria, a spus directorul. Ai procedat foarte bine, Elliot, şi în curînd sper c-o să pot să-ţi spun ce dracu este cu toată povestea asta.

– Da, domnule director.

– Urmăreşte-i pe aceştia cinci. Şi nu lăsa nici-o piatră neîntoarsă.

– Da, domnule director.

– Mulţumesc.

Elliot s-a strecurat afară din birou.

Afurisit om, n-are pic de inimă! Trebuie, totuşi, să ai ca mînă dreaptă un individ lipsit de inimă, pentru că în situaţii ciudate, ca aceasta, reuşeşte să facă lucruri al dracului de folositoare. Cînd toată acţiunea asta se va termina, am să-l transfer înapoi la Idaho şi...

– Aţi spus ceva, domnule director?

– Nu, doamnă McGregor. Cînd au să vină oamenii în halate albe să mă ia, semnează numai formularele în trei exemplare şi simte-te uşurată.

Doamna McGregor a zîmbit.

– Îmi place noul dumitale costum, a spus directorul.

Ea s-a îmbujorat la faţă.

– Mulţumesc, domnule director.

*

* *

Mark a intrat în holul hotelului Mayflower căutînd-o din ochi pe Elizabeth. Cît de mult dorea s-o vadă, cît ar fi vrut să înceteze de a mai fi nesincer cu ea şi să-i spună adevărul. Nu sînt decît coincidenţe, a stăruit el în gînd. N-a zărit-o, aşa că a ales un scaun confortabil de unde putea să vadă tot holul.

În celălalt capăt al holului un bărbat a cumpărat *The Washington Post* de la standul de ziare. Mark n-a observat că respectivul nici n-a încercat să-l citească. Brusc a văzut-o pe Elizabeth îndreptîndu-se spre el, avîndu-l alături pe senatorul Dexter. Drace, asta-i tot ce-mi trebuia!

– Bună, Mark.

Ea l-a sărutat uşor pe obraz. Era, oare, sărutul lui Iuda, care arăta fariseilor cine trebuia să fie omorît?

– Mark, aş vrea să ţi-l prezint pe tatăl meu.

– Bună dimineaţa, domnule senator.

– Bună dimineaţa, Mark, sînt încîntat să te cunosc. Elizabeth mi-a vorbit cîte ceva despre dumneata.

Ce-ai putea, ori ce-ar trebui dumneata să-mi spui mie? şi-a zis în gînd Mark. Unde ai fost în 24 februarie? Unde vei fi mîine?

– Mark, nu te simţi bine? s-a interesat Elizabeth.

– Ba da. Iertaţi-mă, domnule senator, şi eu sînt încîntat să vă cunosc.

Senatorul se uita la el contrariat.

– Ei bine, draga mea, eu trebuie să plec – am un program încărcat. Aştept cu nerăbdare prînzul nostru obişnuit de mîine.

– Ne vedem mîine, tată. Îţi mulţumesc pentru micul dejun şi pentru discuţii.

– La revedere, Mark. Sper să te văd curînd.

Senatorul Dexter încă îl privea ciudat.

– Probabil, a răspuns Mark încet.

Senatorul a plecat.

L-au privit amîndoi cum se îndepărta. La fel au făcut şi ceilalţi trei indivizi. Unul dintre ei s-a dus să dea un telefon.

– Mark, ce s-a întîmplat cu tine? De ce ai fost atît de neprietenos cu tatăl meu? Special am vrut ca să-l cunoşti.

– Iartă-mă. Sînt doar obosit.

– Sau este ceva ce nu-mi spui? a întrebat ea.

– Şi eu aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

– Despre ce vorbeşti?

– O, nu ştiu, hai s-o lăsăm baltă, a spus Mark. De ce ai vrut să mă vezi atît de urgent?

– Pur şi simplu ca să-mi cunoşti tatăl. Ce e ciudat în asta? De ce naiba te-a deranjat?

Ea a început să meargă grăbită spre ieşire. Cei trei bărbaţi au văzut-o plecînd. Unul a urmat-o şi ceilalţi doi au rămas să-l fileze pe Mark. El s-a îndreptat încet către uşă. Portarul l-a salutat reverenţios.

– Doriţi un taxi, domnule?

– Nu, mulţumesc. Voi merge pe jos.

*

* *

Cînd Mark s-a întors, directorul vorbea la telefon şi i-a făcut semn cu mîna să ia loc într-un fotoliu de piele de lîngă biroul său. Mark s-a cufundat în el, cu mintea năucă. Directorul a pus telefonul în furcă şi l-a privit direct în ochi.

– Deci te-ai întîlnit cu senatorul Dexter şi trebuie să-ţi spun că doctoriţa Dexter fie că nu ştie nimic, fie că merită un Oscar pentru jocul ei de la Mayflower.

– Aţi văzut tot, a spus Mark.

– Bineînţeles, chiar mai mult. În urmă cu două minute a fost implicată într-un accident de circulaţie. Telefonul acela mi-a furnizat unele detalii în acest sens.

Mark a sărit în picioare.

– N-a păţit nimic. O va costa cîteva sute de dolari ca să-şi repare partea din faţă a micului Fiat şi nici un cent pentru autobuzul pe care l-a lovit. Acum este în

drum spre spital într-un taxi sau, cel puțin, ea crede că este un taxi.

Mark a oftat resemnat la ce va auzi în continuare.

– Unde este senatorul Dexter? a întrebat el.

– La Capitoliu. A dat un telefon cînd a ajuns acolo, dar neimportant.

Mark începea să se simtă ca o marionetă.

– Ce doriți de la mine să fac acum?

S-a auzit un ciocănit la ușă și a apărut bărbatul anonim. I-a înmînat o notă directorului care a parcurs-o rapid.

– Mulțumesc.

Bărbatul fără nume a plecat. Mark se temea de ceea ce era mai rău. Directorul a pus nota pe birou și și-a înălțat privirile.

– Senatorul Thornton a convocat o conferință de presă la 10:30 în camera 228 de la Senat. Mai bine du-te acolo, nu mai pierde nici o clipă. Sună-mă imediat după ce și-a ținut speech-ul. Întrebările ziariștilor ce vor urma sînt nerelevante.

*

* *

Mark a mers pe jos pînă la Senat, din nou sperînd că își va limpezi mintea. Dar tot degeaba. Voia s-o sune pe Elizabeth și s-o întrebe dacă a pățit ceva în accident; voia să-i pună o sută de întrebări, dar nu dorea decît un singur răspuns. Au mai mers pe jos către Senat trei oameni. Toți trei au ajuns, în cele din urmă, în camera 228; nici unul dintre ei nu era interesat în declarația de presă a senatorului Thornton.

Lămpile cu halogen pentru televiziune deja erau aprinse și membrii presei discutau între ei. Sala era plină, dar senatorul Thornton nu sosise încă. Mark se întreba ce

avea de spus respectivul şi dacă va aduce vreo lămurire şi întrebărilor sale. Poate că degetul învinovăţitor se va îndrepta spre Thornton, poate că i se va furniza un motiv pe care să i-l prezinte directorului.

În timp ce se uita la reporteri, i-a trecut prin minte că aceştia fie că intuiau, fie că aflaseră de la personalul lui Thornton care va fi conţinutul declaraţiei de presă, dar n-a vrut să le pună nici o întrebare, de teamă de a nu i se reţine figura. Senatorul Thornton şi-a făcut o intrare triumfală, ce l-ar fi încîntat pe Caesar însuşi, fiind însoţit de alte trei persoane şi de secretara lui particulară. Dar, cu siguranţă, dintre toţi, el se voia cel mai impozant. Părul negru îi era dat cu briantină din belşug şi-şi pusese costumul pe care, precis, el îl considera cel mai bun, un costum verde, cu dungi înguste, albastre. Nimeni nu-l prevenise ce să poarte în faţa camerelor de luat vederi pentru o televiziune în culori – doar haine de culoare închisă şi cît mai simple cu putinţă – sau, dacă fusese prevenit, nu luase în consideraţie.

S-a aşezat într-un scaun imens, ca un tron, în capătul sălii, picioarele abia atingîndu-i duşumeaua. Era înconjurat de reflectoare şi microfoane. Pe neaşteptate s-au mai aprins trei reflectoare. Thornton deja transpira, dar continua să zîmbească. Oamenii de la cele trei canale de televiziune au declarat că sînt gata pentru transmisie. Senatorul Thornton şi-a dres vocea.

– Doamnelor şi domnilor din presă...

– Începutul e bombastic, a spus reporterul care stătea în faţa lui Mark şi stenografia cuvînt cu cuvînt.

Mark l-a privit mai atent şi a recunoscut chipul. Era Bernstein de la *The Washington Post*. Acum senatorul Thornton avea linişte deplină în sală.

– Abia ce am părăsit Casa Albă după o întîlnire particulară cu preşedintele Statelor Unite şi din această cauză doresc să dau o declaraţie pentru presă şi

televiziune. A făcut o pauză. Criticile mele aduse proiectului de lege privind controlul armelor şi votul meu împotriva lui din comitet au fost motivate de dorinţa de a-mi reprezenta electoratul şi teama lui autentică de şomaj...

– ...şi propria şi autentica *ta* teamă de şomaj, a comentat *sotto voce* Bernstein. Ce mită ţi-a oferit preşedintele la dineul de luni?

Senatorul şi-a dres din nou glasul:

– Preşedintele m-a asigurat că, dacă este aprobată această lege şi producţia internă de arme este interzisă, dînsa va sponsoriza o legislaţie care să asigure imediat suport financiar fabricanţilor de arme şi salariaţilor lor, în speranţa că industria de armament se va reprofila într-o alta mai puţin periculoasă decît producerea de arme de distrugere. Preocuparea preşedintelui în această direcţie m-a determinat să-mi schimb votul în favoarea legii controlului armelor. De un timp considerabil în mintea mea se bat cap în cap păreri...

– Destul de adevărat, a spus Bernstein.

– ...în privinţa acestei legi, din cauza temerii mele autentice de libertatea şi uşurinţa cu care criminalii pot să obţină arme de foc.

– Ieri asta nu te îngrijora absolut deloc. Ce contracte ţi-a promis preşedintele, a murmurat ziaristul, sau ţi-a spus c-o să te ajute să fii reales anul viitor?

– Şi pentru mine problema întotdeauna a fost în balanţă...

– ...şi un mic bacşiş a înclinat balanţa.

Bernstein îşi avea acum propriul său auditoriu care era încîntat mai mult de comentariile lui decît ale senatorului de Texas.

– Acum că preşedintele a arătat atîta preocupare, simt că e de datoria mea să anunţ cu o conştiinţă limpede...

– ...atît de limpede că se vede totul prin ea, a comentat Bernstein.

– ...că pot sprijini poziția partidului meu în privința controlului armelor. Ca atare, n-am să mă opun mîine dorinței președintelui în ședința de Senat.

Au răsunat aplauze furtunoase din diverse părți ale sălii, destul de suspecte, părînd a fi fost dinainte regizate.

– Aşa că, doamnelor şi domnilor, a continuat senatorul Thornton, în noaptea asta voi dormi ca un om cu sufletul uşurat...

– Şi re-ales, a adăugat Bernstein.

– Aş vrea să închei mulțumind membrilor presei pentru participare...

– Şi noi ar trebui să-ți mulțumim. A fost singurul spectacol din oraş.

Au izbucnit rîsete în jurul reporterului de la *The Post*, dar ele n-au ajuns pînă la Thornton.

– În încheiere doresc să vă spun că aş fi încîntat să răspund la orice întrebări. Vă mulțumesc.

– Pun pariu că n-ai să răspunzi la nici una de-a mea.

Majoritatea reporterilor a părăsit imediat sala ca ştirea să poată intra în ziarele de după-amiază, care chiar acum mergeau la tipar. Mark li s-a alăturat, dar mai înainte a aruncat o privire peste umărul faimosului jurnalist. Acesta notase în scriere obişnuită: „Prieteni romani, necioplitți de la țară, împrumutați-mi zeflemelile voastre; eu am venit s-o înmormîntez pe Kane, nu s-o laud". Nu era chiar un material pentru prima pagină.

Ceilalți trei bărbați care au asistat la conferința de presă l-au urmat pe Mark cînd a ieşit din sală şi a alergat la cele mai apropiate telefoane publice ce se aflau la mijlocul holului. Le-a găsit ocupate de ziariştii dornici să fie primii în transmiterea ştirilor, iar în spatele lor se

formase o coadă destul de lungă. O coadă similară era şi la cele două telefoane din capătul culoarului. Mark a coborît cu liftul la parter; situaţia era aceeaşi; singura lui şansă rămînea telefonul public din clădirea Russel de vizavi. A alergat tot drumul pînă acolo, la fel au făcut şi ceilalţi trei bărbaţi. Cînd a ajuns lîngă cabină o femeie de vîrstă mijlocie a intrat înăuntru exact cu un pas înaintea lui şi a introdus fisa.

– Alo... eu sînt... Am găsit o slujbă... mda, destul de bună... Numai dimineţile. Încep mîine... Dar nu mă pot plînge, leafa nu este rea.

Mark patrula în sus şi în jos pe lîngă cabina telefonică, în timp ce ceilalţi trei bărbaţi aveau puţin răgaz să-şi tragă sufletul. În cele din urmă, femeia şi-a terminat conversaţia şi a plecat cu un zîmbet imens aşternut pe tot chipul, fără să-i pese de Mark sau de problemele naţiunii. Cel puţin, ea are încredere în ziua de mîine, şi-a zis în sinea lui Mark. S-a uitat în jur să se asigure că nu este nimeni prin preajmă, deşi ar fi putut să jure că zărise pe cineva lîngă poster-ul ce făce reclamă asigurărilor de bătrîneţe; pesemne că era unul din colegii lui de la F.B.I. El văzuse acel chip cu ochelari fumurii undeva. Ajunsese să fie mai apărat chiar decît preşedintele ţării. L-a sunat pe director pe telefonul direct şi i-a comunicat numărul cabinei în care se afla. Telefonul a sunat aproape imediat.

– Thornton a căzut de pe listă, domnule director, pentru că a...

– Ştiu, ştiu, a zis directorul. Abia ce mi s-a relatat declaraţia lui Thornton. Este exact ce m-am aşteptat să spună în cazul în care ar fi implicat. Categoric, de pe lista mea nu cade; dimpotrivă, sînt chiar puţin mai suspicios. Continuă să-i studiezi pe cei cinci în după-amiaza asta şi sună-mă dacă dai de ceva; nu te deranja să vii pînă aici.

Telefonul s-a închis. Mark s-a simţit deprimat. A mai introdus o fisă şi a sunat la Woodrow Wilson. Sora de serviciu a plecat s-o caute pe Elizabeth, dar s-a întors spunîndu-i că nimeni n-o văzuse toată ziua. Mark a închis uitînd să-i mulţumească sau să-i spună la revedere. A coborît cu liftul la restaurantul cu autoservire de la subsol să mănînce de prînz. Hotărîrea lui a mai adus restaurantului încă doi clienţi; cel de al treilea bărbat deja avea o altă întîlnire pentru prînz, la care întîrziase.

Miercuri după-amiaza, 9 martie. 1:00 p.m.

Numai Tony şi Xan au fost punctuali la întîlnirea din separeul Silver Spring de la hotelul Sheraton. Ei petrecuseră multe ore împreună, dar îşi vorbiseră foarte rar; Tony se întreba ce gîndea japonezul tot timpul. Tony avusese un program foarte încărcat, trebuise să verifice rutele pentru ziua finală, să pună Buick-ul la punct şi să-i ducă pe Matson şi preşedinte unde avuseseră treabă; toţi îl tratau ca pe un nenorocit de şofer de taxi. Priceperea lui era oricînd egală cu a lor şi unde dracu s-ar fi aflat ei fără el? Dacă n-ar fi fost el, tipii de la F.B.I. le-ar fi luat urma. Totuşi, pînă mîine seară afurisita asta de treabă se va fi terminat şi el va putea pleca să-şi cheltuie o parte din banii cîştigaţi cu greu. Încă nu se hotărîse dacă va merge la Miami sau la Las Vegas. Tony întotdeauna îşi făcea planuri cum să-şi cheltuie banii înainte de a-i avea. A sosit şi preşedintele cu ţigara atîrnîndu-i în colţul gurii, ca de obicei. S-a uitat la ei şi a întrebat brusc unde este Matson. Amîndoi au clătinat din cap. Matson întotdeauna lucra singur. El n-avea încredere în nimeni. Preşedintele era iritat şi nu încerca deloc să-şi ascundă nemulţumirea. Cîteva clipe mai tîrziu a sosit şi senatorul, arătînd la fel de neliniştit, dar el nici măcar n-a observat că Matson nu era.

– De ce nu începem? a întrebat senatorul. Pentru mine întîlnirea asta pică cum nu se poate mai prost, pentru că este ultima zi de dezbateri asupra proiectului de lege.

Preşedintele l-a privit cu dispreţ.

– Lipseşte Matson şi raportul lui este vital.

– Cît o să aşteptăm?

– Două minute.

Au stat fără să scoată vreo vorbă. N-aveau nimic să-şi spună unul celuilalt; fiecare ştia doar, în ceea ce-l privea, pentru ce se află aici. Exact după două minute preşedintele şi-a aprins o altă ţigară şi i-a cerut lui Tony să dea raportul.

– Am verificat rutele, şefule, şi o maşină care se deplasează cu douăzeci şi două de mile pe oră are nevoie de trei minute ca să ajungă de la poarta de sud a Casei Albe pînă la clădirea F.B.I., mergînd pe E Street şi pe Pennsylvania Avenue şi apoi în alte trei minute soseşte la Capitoliu. Sînt necesare patruzeci şi cinci de secunde pentru a fi urcate treptele Capitoliului. În total şase minute şi patruzeci şi cinci de secunde, în medie. Niciodată n-a fost sub cinci minute şi treizeci de secunde şi niciodată n-a fost peste şapte minute. Am verificat la miezul nopţii, apoi la ora unu şi două, ţinînd cont de faptul că traseul va fi liber pentru Kane.

– Ce se întîmplă după ce operaţia va fi dusă la bun sfîrşit? a întrebat preşedintele.

– Se poate ajunge din macara prin pasajele subterane în clădirea Rayburn şi de acolo în staţia de metrou Capitoliu-sud, în două minute, în cel mai bun caz, şi în trei minute cincisprezece secunde, în cel mai rău – depinde de lifturi şi aglomeraţie. Odată ce Xan este în metrou, ei n-au să-l mai găsească niciodată; în cîteva minute el va fi în celălalt capăt al Washington-ului.

– Cum poţi să fii sigur că n-au să-l prindă în cele trei minute şi cincisprezece secunde? a întrebat senatorul, al cărui interes personal pentru Xan era inexistent, dar n-avea încredere în el că n-o să ciripească dacă va fi prins.

– Pornind de la premiza că ei n-au aflat nimic, este mai mult ca sigur că n-o să ştie încotro să se îndrepte cel puţin în primele cinci minute, a răspuns preşedintele.

Tony a continuat:

– Dacă totul merge conform planului, n-o să aveţi nevoie nici măcar de maşină, aşa că eu o s-o abandonez şi mă fac nevăzut.

– De acord, a spus preşedintele, dar, în orice caz, sper că maşina este în perfectă stare.

– Bineînţeles, poate merge şi la cursele de la Daytona.

Senatorul îşi ştergea transpiraţia de pe frunte, în chip surprinzător, pentru că era o zi rece, de martie.

– Xan, raportul tău, a spus preşedintele.

Xan a expus planul său în amănunţime; în ultimele două zile îl repetase la nesfîrşit. De două nopţi dormea în vîrful macaralei şi arma deja era acolo. În seara aceasta muncitorii aveau să intre în grevă pentru douăzeci şi patru de ore.

– Mîine seară, la ora şase, eu voi fi pe cealaltă coastă a Americii şi Kane va fi moartă.

– Bun, a spus preşedintele stingîndu-şi ţigara în scrumieră şi aprinzînd alta. Eu mă voi afla la colţul dintre 9-th Street şi Pennsylvania şi, cînd sosesc, la 9:30 am să iau contact cu tine prin radioul montat pe cureaua de la ceas şi apoi te chem din nou cînd trece maşina lui Kane. În momentul în care ceasul tău începe să vibreze ea va fi parcurs cele trei minute, iar tu vei avea la dispoziţie trei minute şi patruzeci şi cinci de secunde. Cît îţi trebuie după ce ai fost prevenit?

– Două minute şi treizeci de secunde îmi sînt de ajuns.

– Eşti cam pe muchie de cuţit, nu-i aşa? a întrebat senatorul încă transpirat.

– Dacă se va întîmpla ceva, dumneata trebuie s-o întîrzii pe Kane pe treptele Capitoliului, pentru că nu vrem să-l expunem pe Xan mai mult decît este necesar, a spus

preşedintele. Cu cît timpul pentru ochire creşte, cu atît va fi mai mare şansa de a fi reperat de elicopterele Serviciului Secret.

Senatorul s-a întors spe Xan:

– Zici că ai făcut exerciţii în fiecare zi?

– Da, a răspuns Xan.

Xan nu catadicsea niciodată să folosească mai multe cuvinte decît erau necesare, chiar dacă se adresa unui senator al Statelor Unite.

– Atunci cum nu te-a văzut nimeni purtînd o armă sau cutia care o ascundea?

– Pentru că arma a fost legată, încă de cînd m-am întors de la Viena, de platforma din vîrful macaralei, care se află la o înălţime de trei sute douăzeci de picioare.

– Ce se întîmplă dacă coboară macaraua? Au s-o găsească imediat.

– Nu, eu sînt în salopetă galbenă şi puşca este demontată în opt bucăţi, care sînt vopsite tot în galben şi sînt legate sub platformă. Chiar şi cu un binoclu foarte puternic arată ca şi cum ar fi făcînd parte din macara. Cînd am trecut să iau aparatele de ochire de ultimă fabricaţie de la Dr. Schmidt & Helmut pînă şi Schmidt a fost surprins de cutia cu vopsea galbenă.

Toţi au rîs, cu excepţia senatorului.

– Cît îţi trebuie ca s-o montezi? a continuat senatorul.

– Două minute ca să pun toate piesele laolaltă şi treizeci de secunde ca s-o aşez în poziţie de tragere; încă două minute ca s-o demontez. Este o puşcă Vomhofe Super Express de calibru 5,6/61 milimetri şi foloseşte un glonţ cu o greutate de 77 grain[1] şi o viteză iniţială de 3.480 picioare pe secundă, care dezvoltă o energie de

[1] Măsură de greutate în Anglia şi S.U.A. = 0,0648 g.

2000 footpounds[1], ceea ce în limbaj profan, domnule senator, înseamnă că, dacă nu este deloc vînt, voi ținti la un țol, un țol și jumătate deasupra sprîncenelor lui Kane, de la două sute de iarzi.

– Ești mulțumit? l-a întrebat președintele pe senator.

– Da, cred că da, a spus el și s-a cufundat într-o tăcere posomorîtă, continuînd să-și șteargă fruntea. Apoi și-a schimbat firul gîndurilor și era pe punctul să întrebe ceva, cînd ușa s-a deschis și a dat buzna înăuntru Matson.

– Iartă-mă, șefule, dar am avut o lucrare.

– Ar fi de preferat ca veștile să fie bune, i-a retezat-o președintele.

– S-ar putea să fie rele, șefule, foarte rele, a spus Matson trăgîndu-și sufletul.

Toți s-au uitat neliniștiți spre el.

– O.K., hai, dă-i drumul.

– Numele lui este Mark Andrews, a spus Matson prăbușindu-se în scaunul neocupat.

– Și cine e ăsta? l-a întrebat președintele.

– Omul de la F.B.I. care a fost la spital cu Calvert.

– N-ai putea să-ncepi cu începutul? i-a cerut calm președintele.

Matson a respirat adînc.

– Știi că pe mine mereu m-a frămîntat faptul că Stames s-a dus cu Calvert la spital – n-avea sens, la funcția lui...

– Da, da, a spus președintele nerăbdător.

– Ei bine, Stames n-a fost la spital. Soția lui mi-a spus. M-am dus la ea în vizită ca să-i transmit condoleanțe și ea mi-a povestit tot de a făcut Stames în seara aceea, inclusiv că și-a mîncat doar jumătate din musaca. Cei de la F.B.I. i-au zis să nu povestească la nimeni nimic, dar ea mă credea încă la Departament și nu și-a amintit,

[1] Unitate de măsurat energia, egală cu travaliul necesar pentru ridicarea unei greutăți de o livră (453,59 g) la înălțimea de un picior (30,479 cm).

sau poate că n-a ştiut niciodată, că eu n-am fost prieten cu Stames. L-am verificat pe Andrews şi l-am filat în ultimele patruzeci şi opt de ore. La Departamentul Washington el figurează în concediu, dar îşi petrece vacanţa într-un mod ciudat. L-am văzut la cartierul general F.B.I. apoi l-am văzut plimbîndu-se cu o doctoriţă de la Woodrow Wilson şi l-am mai văzut băgîndu-şi nasul pe la Capitoliu.

Senatorul s-a cutremurat.

– Deci, dacă ei ştiu totul, a spus repede preşedintele, cum de ne mai aflăm noi aici?

– Ei bine, asta-i partea ciudată. Am fost la un pahar cu un tip din Serviciul Secret; el este mîine de serviciu şi nu s-a schimbat nimic în programul lui Kane. Este clar că cei din Serviciul Secret habar n-au ce-am plănuit noi pentru mîine, aşa că, cei de la F.B.I. fie că ştiu al dracului de multe, fie că nu ştiu nimic, dar, dacă ştiu totul, înseamnă că nu le-au spus absolut nimic celor din Serviciul Secret.

– Ai aflat ceva de la legăturile tale din F.B.I.? l-a întrebat preşedintele.

– Nimic. Nimeni nu ştie nimic, nici cînd sînt beţi-morţi.

– Cît de multe crezi că ştie Andrews? a continuat preşedintele.

– Cred că este îndrăgostit de doctoriţă şi ştie foarte puţine. Orbecăie în întuneric, i-a răspuns Matson. Este posibil să fi aflat ceva de la ospătarul grec. Dacă este aşa, el lucrează pe cont propriu, ceea ce nu intră în stilul de muncă al F.B.I.-ului.

– Nu înţeleg, a spus preşedintele.

– Politica F.B.I.-ului este să lucreze cîte doi sau cîte trei, deci de ce nu este o duzină de oameni care să se ocupe de acest caz? Chiar dacă ar fi fost o echipă doar de şase sau şapte, tot aş fi aflat, eu sau unul din contactele mele din F.B.I., a spus Matson. Cred că ei s-ar

putea să bănuie că va fi un atentat asupra preşedintelui, dar nu au nici un indiciu cînd va fi – sau unde.

– A menţionat cineva data în faţa grecului? a întrebat senatorul nervos.

– Nu-mi amintesc, dar nu există decît un singur mod de a afla dacă ei ştiu ceva, a spus preşedintele.

– Care-i acela, şefule? a întrebat Matson.

Preşedintele a făcut o pauză, şi-a aprins o altă ţigară şi a spus pe un ton detaşat:

– Omoară-l pe Andrews.

S-a făcut tăcere pentru cîteva clipe. Matson a fost primul care şi-a revenit:

– De ce, şefule?

– Dintr-o logică simplă. Dacă el este implicat în vreo investigaţie a F.B.I.-ului, atunci îi vor schimba lui Kane imediat programul zilei de mîine. Ei n-au să rişte s-o lase să plece din Casa Albă dacă sînt convinşi că o asemenea ameninţare există. Gîndeşte-te numai la consecinţele ce decurg automat; dacă F.B.I.-ul a ştiut despre o încercare de asasinat asupra preşedintelui şi ei n-au făcut nici o arestare şi nici nu s-au deranjat să informeze Serviciul Secret...

– Ai dreptate, a spus Matson. Ei vor trebui să vină cu o scuză oarecare şi să facă o amînare de ultim moment.

– Exact. Aşa că, dacă Kane iese pe acele porţi, noi ne vedem de treabă, pentru că înseamnă că habar n-au de nimic. Dacă nu părăseşte Casa Albă, noi ne vom lua o lungă vacanţă pentru că ei ştiu prea multe şi noi trebuie să ne apărăm pielea.

Preşedintele s-a întors spre senator care acum era lac de transpiraţie.

– Dumneata nu trebuie decît să fii pe treptele Capitoliului şi s-o reţii pe Kane, dacă este necesar, de rest ne ocupăm noi, a spus el răguşit. Dacă nu reuşim să-i venim

de hac, înseamnă că am pierdut al dracului de mult timp şi bani şi putem fi siguri că o şansă ca asta n-o să mai avem.

Senatorul a mormăit.

– Cred că eşti nebun, dar n-o să-mi pierd timpul discutînd în contradictoriu cu dumneata. Trebuie să mă întorc la Senat înainte de a mi se observa lipsa.

– Calmează-te, domnule senator. Avem totul sub control, acum nu mai putem să pierdem în nici un fel.

– Poate că dumneata nu, dar n-ar fi exclus ca la sfîrşitul zilei să fiu eu ţapul ispăşitor.

Senatorul a plecat fără să mai spună nici un cuvînt. Preşedintele a aşteptat în tăcere pînă s-a închis uşa.

– Acum că nu ne mai încurcă fricosul ăla, să trecem la afaceri. Să auzim totul despre Mark Andrews şi ce pune el la cale.

Matson le-a făcut o descriere amănunţită a mişcărilor lui Mark în ultimele patruzeci şi opt de ore. Preşedintele a reţinut fiecare detaliu, fără a-şi nota în carnet nici un cuvînt.

– Bun, a venit timpul să scăpăm de domnul Andrews şi apoi vom aştepta reacţia F.B.I.-ului. Acum ascultă-mă cu atenţie, Matson. În acest mod se va proceda: tu te vei reîntoarce la Senat imediat şi...

Matson asculta atent şi din cînd în cînd, făcea unele însemnări în carnet.

– Ai vreo întrebare? l-a întrebat preşedintele cînd a terminat.

– Nu, şefule.

– Dacă, după asta, ei o lasă pe căţeaua aia afară din Casa Albă, înseamnă că nu ştiu nimic. Încă un lucru înainte de a termina. Dacă mîine ceva nu merge cum trebuie, fiecare îşi poartă singur de grijă. S-a înţeles? Nimeni nu vorbeşte; compensaţia se va da la o dată ulterioară, în modul obişnuit.

Toți au încuviințat printr-o înclinare a capului.

– Şi un ultim punct: dacă va trebui să fie un țap ispăşitor, există un singur bărbat care, în mod cert, nu se sinchiseşte de noi, aşa că va trebui să fim pregătiți să avem noi grijă de el. Xan, cînd Kane...

Toți au ascultat în tăcere; nimeni nu şi-a exprimat dezacordul.

– Acum cred că este ora prînzului. Nu trebuie ca tîrfa aia de la Casa Albă să ne dea peste cap orele noastre de masă. Îmi pare rău că tu n-ai să poți să participi, Matson; tu ia toate măsurile ca ăsta să fie prînzul cel din urmă pentru Andrews.

Matson a zîmbit.

– Îmi va crea un apetit grozav, a spus el şi a plecat.

Preşedintele a ridicat telefonul.

– Acum am dori să servim masa. Vă mulțumesc.

Şi-a mai aprins încă o țigară.

Miercuri după-amiaza, 9 martie. 2:15 p.m.

Mark şi-a terminat de mîncat prînzul. Încă doi bărbaţi şi-au înghiţit ultima bucată din sandvişuri şi s-au ridicat să plece. Mark s-a reîntors la Senat pentru că voia să-l prindă pe Henry Lykham înainte de începerea dezbaterilor în plen. Spera ca Lykham să aibă ceva noutăţi să-i spună după ce se mai scursese încă o zi. De asemenea, avea nevoie de copiile dactilografiate ale audierilor privind controlul armelor din Comitetul Juridic ca să poată studia întrebările puse de Brooks, Byrd, Dexter, Harrison şi Thornton. Poate că ele au să-i dezvăluie vreun alt element care-i lipsea, deşi Mark se cam îndoia de asta. El începuse să fie convins că politicienii rareori dau la iveală ceva. A ajuns cu cîteva minute înainte de ora la care era programată începerea lucrărilor şi a încercat să-l găsească pe Lykham.

Cîteva clipe mai tîrziu şi-a făcut apariţia şi Lykham. Era foarte clar că nu avea chef să stea de vorbă cu zece minute înainte de începerea sesiunii. Aşa că n-a avut cînd să-i spună lui Mark nici o noutate, chiar dacă s-ar fi gîndit la vreuna. Tot ce a reuşit Mark să afle a fost de unde să obţină transcrierea audierilor şi discuţiilor din comitet.

– Le găseşti în biroul comitetului, din capătul coridorului.

Mark i-a mulţumit, şi a urcat scările la galerie, unde noul său prieten, din personalul de pază şi ordine, îi

păstrase un scaun. Galeria deja era plină. Senatorii intrau în sală şi-şi ocupau locurile, aşa că a hotărît să ia transcrierile mai tîrziu.

Vicepreşedintele Bill Bradley a cerut să se facă linişte, iar senatorul Dexter, de la înălţimea figurii sale, şi-a plimbat încet şi dramatic privirile peste întreaga sală spre a se asigura de atenţia tuturor. Cînd ochii i s-au oprit asupra lui Mark, a fost puţin surprins, dar şi-a revenit repede şi şi-a început argumentaţia finală împotriva proiectului de lege.

Mark s-a simţit stînjenit şi ar fi vrut ca locul să-i fi fost mai în spate, dincolo de raza de cuprindere a privirii pătrunzătoare a senatorului Dexter. Dezbaterile au continuat. Brooks, Byrd, Dexter, Harrison, Thornton. Toţi au ţinut să-şi spună un ultim cuvînt înainte de votul de mîine. Înainte de moartea de mîine.

Mark i-a ascultat pe toţi, dar n-a aflat nimic nou. Părea a fi ajuns într-un punct mort. Tot ce-i mai rămăsese pentru ziua aceea era să meargă şi să ia transcrierea audierilor. Va trebui să le citească toată noaptea şi se îndoia, după ce-i auzise pe cei cinci vorbind deja de două ori, că aveau să-i mai dezvăluie ceva. Dar ce alt fir ar mai fi putut avea? Directorul acoperea restul. A ieşit în hol, a luat liftul şi a părăsit Capitoliul prin ieşirea de la parter îndreptîndu-se spre clădirea Dirksen.

– Vă rog, aş dori copiile dactilografiate ale audierilor de la controlul armelor.

– Toate? a întrebat secretara fără să-i vină a crede.

– Da, a răspuns Mark.

– Dar sînt şase şedinţe, fiecare a cîte o zi completă de lucru.

O, drace, şi-a zis în gînd, n-o să-i ajungă toată noaptea; totuşi, nu-l interesau decît întrebările şi declaraţiile lui Brooks, Byrd, Dexter, Harrison şi Thornton.

– Semnaţi sau plătiţi?

– Aş vrea să pot semna, a spus el glumind.

– Ei bine, aveţi vreo funcţie oficială?

Da, şi-a zis în sinea lui Mark. Dar nu pot s-o recunosc.

– Nu, a spus Mark şi şi-a scos portmoneul.

– Dacă le-aţi fi cerut printr-unul din senatorii din statul dumneavoastră, probabil că le-aţi fi obţinut pe gratis. Altfel trebuie să plătiţi zece dolari, domnule.

– Mă grăbesc, a spus Mark. Cred că va trebui să plătesc.

I-a înmînat banii. În acea clipă şi-a făcut apariţia senatorul Stevenson.

– Bună ziua, domnule senator, a spus secretara părăsindu-l pe Mark.

– Bună, Debbie. Ţi se întîmplă să ai o copie de la proiectul de lege pentru depoluarea aerului, în forma în care s-a prezentat la subcomitet înainte de a ajunge în comitet?

– Bineînţeles, domnule senator, doar o clipă, vă rog. A dispărut în încăperea din spate. Este singura copie pe care o am în momentul de faţă. Pot să am încredere în dumneavoastră, domnule senator? A rîs. Sau trebuie să vă pun să semnaţi pentru ea?

Chiar şi senatorii semnează, şi-a zis în gînd Mark. Senatorii semnează pentru toate. Henry Lykham semnează pentru toate, chiar şi pentru masa de prînz. Nu e de mirare că taxele mele sînt atît de mari. Dar cred că ei trebuie să plătească pentru mîncare mai tîrziu. Mîncare. Dumnezeule, de ce nu m-am gîndit la asta mai înainte? Mark a luat-o la fugă.

– Domnule, domnule, v-aţi uitat audierile, a strigat o voce.

Dar era prea tîrziu.

– E cam nebun, i-a spus secretara senatorului.

– Cine-şi pune în minte să citească toate audierile acelea este nebun din capul locului, a spus senatorul Stevenson cu ochii pironiţi pe teancul de hîrtii pe care-l uitase Mark.

Mark s-a dus direct în camera G-211 unde prînzise cu Lykham în ziua anterioară. Pe uşă scria: „Sala de mese a funcţionarilor". Nu se vedeau decît două sau trei ospătăriţe.

– Scuzaţi-mă, puteţi să-mi spuneţi, aici mănîncă senatorii?

– Îmi pare rău, nu ştiu, întrebaţi-o pe şefa de sală. Noi nu facem decît curăţenie.

– Unde aş putea s-o găsesc pe şefa de sală?

– Nu este aici. A plecat. O găsiţi mîine.

– Bine, a oftat Mark. Mulţumesc. Dar puteţi să-mi spuneţi dacă mai există un alt restaurant pentru senatori?

– Da, cel mare din Capitoliu. S-109, dar n-o să puteţi să intraţi înăuntru.

Mark a alergat înapoi la lift şi a aşteptat ca pe ghimpi. Cînd a ajuns la subsol a ţîşnit afară şi a trecut pe lîngă intrarea în pasajele subterane labirintice care legau toate clădirile de pe Dealul Capitoliului. A lăsat în urma lui uşa pe care scria „Tutungerie" şi a alergat spre indicatorul mare pe care a citit: „Trenuri subterane pentru Capitoliu". Trenul subteran, format de fapt din vagoane fără acoperiş, era pe punctul de a pleca. Mark a sărit în ultimul vagon şi s-a aşezat pe o banchetă, vizavi de doi funcţionari ai Senatului care sporovăiau despre un proiect de lege sau altul cu un aer de cunoscători ai problemelor „din interior".

Cîteva minute mai tîrziu o sonerie a anunţat sosirea în staţia Senatului şi trenul s-a oprit. Ce viaţă uşoară au, şi-a zis în sinea lui Mark. Tipii ăştia n-au nevoie niciodată ca să iasă în frig sau în vicisitudinile lumii de afară. Ei pot să-şi desfăşoare existenţa făcînd naveta între voturi şi

audieri. Subsolul acestei aripi era aidoma celui din cealaltă extremitate, de un galben mohorît, cu toate ţevile la vedere şi inevitabilele automate de pepsi. Pesemne că firma Coca-Cola era invidioasă pentru că aripa Senatului fusese concesionată firmei Pepsi. Mark a luat scara rulantă şi a aşteptat în faţa liftului pentru public, în vreme ce cîteva persoane cu un aer de certă importanţă au fost conduse spre liftul pe care scria: „Rezervat senatorilor".

Mark a coborît la parter şi a privit în jur perplex. Nu erau decît arcuri de marmură şi coridoare. A întrebat pe unul din poliţiştii de pază ai Capitoliului unde este restaurantul senatorilor.

– Mergeţi drept înainte şi faceţi pe primul coridor la stînga. Este unul îngust şi apoi intrarea din capăt.

Mark i-a aruncat un mulţumesc din fugă şi a ajuns în coridorul îngust. A trecut pe lîngă bucătării, pe lîngă o uşă pe care scria „Rezervat presei" şi apoi, direct înainte, a văzut scris pe o plăcuţă de lemn, cu litere mari un alt „Rezervat pentru senatori". O uşă deschisă pe dreapta ducea într-o antecameră în care a zărit un candelabru, un covor cu model, în tonuri trandafirii şi mobilă de piele verde, totul fiind dominat de tavanul pictat în culori vii. Pintr-o altă uşă Mark a putut să vadă feţe de masă albe, flori şi alte nimicuri ce fac plăcută atmosfera unui restaurant. În prag a apărut o femeie corpolentă.

– Cu ce vă pot fi de folos? i s-a adresat înălţîndu-şi sprîncenele întrebător.

– Îmi pregătesc lucrarea de diplomă şi mă interesează viaţa şi munca unui senator.

Mark şi-a scos portmoneul şi i-a arătat legitimaţia sa de la Yale, avînd grijă să acopere data expirată cu degetul mare. Doamna n-a fost foarte impresionată.

– De fapt, nu vreau decît să mă uit la sală. Doar ca să simt atmosfera locului.

– Ei bine, în momentul de față, aici nu este nici un senator, domnule. Ei nu sînt aproape niciodată la o oră atît de tîrzie miercurea. Joia ei încep să plece spre statele lor de baştină într-un lung weekend. Singurul lucru care-i mai ține acum pe aici este legea aia cu controlul armelor.

Mark reuşise să ajungă pînă în mijlocul sălii. O ospătăriță curăța o masă. I-a zîmbit lui Mark.

– Senatorii semnează pentru mîncare sau plătesc cu bani gheață?

– Aproape toți semnează şi apoi plătesc la sfîrşitul lunii.

– Şi cum le țineți evidența?

– Nici o problemă. Avem un registru în care îi trecem în fiecare zi.

A arătat spre un registru mare pe care scria *Conturi*. Mark ştia că douăzeci şi trei de senatori luaseră prînzul în acea zi pentru că aşa îi spuseseră secretarele lor. Mai procedase, oare, la fel vreun alt senator fără a se mai deranja s-o informeze pe secretara lui? Mark era foarte aproape de a afla.

– Aş putea să văd cum arată o zi, la întîmplare? a întrebat el cu un zîmbet inocent.

– Nu sînt sigură dacă am voie să vă arăt.

– Să-mi arunc doar o privire. Cînd îmi voi redacta teza vreau ca oamenii să creadă că eu, într-adevăr, ştiu despre ce vorbesc, că am văzut totul cu ochii mei. Cei de pe aici au fost foarte drăguți cu mine.

A privit-o pe femeie cu ochi rugători.

– Bine, a spus ea mai mult fără voie, dar fă-o cît mai repede.

– Mulțumesc. De ce n-am alege o zi mai veche, să zicem 24 februarie.

Ea a deschis registrul şi i-a arătat cu degetul unde scria 24 februarie.

– A fost într-o joi, a spus ea.

Stevenson, Nunn, Moynihan, Heinz, se înşirau numele unul după altul. Dole, Hatfield, Byrd. Deci Byrd a mîncat la Senat în acea zi. A continuat să citească. Templeman, Brooks – deci şi Brooks. Alte nume: Barns, Reynolds, Thornton. Înseamnă că declaraţia lui din această dimineaţă a fost reală. Şefa de sală a închis registrul. Deci, nu apărea nici Harrison, nici Dexter.

– Nu e nimic special, nu-i aşa? a întrebat ea.

– Nu, a răspuns Mark.

I-a mulţumit femeii şi a plecat grăbit.

În stradă a luat un taxi. La fel a făcut şi unul dintre cei trei bărbaţi care-l urmăreau, ceilalţi doi s-au dus să-şi ia propria maşină.

Peste cîteva minute Mark a sosit la sediul central F.B.I., i-a plătit şoferului, a arătat legitimaţia la intrare şi a luat liftul pentru etajul şapte. Doamna McGregor i-a zîmbit. Pesemne că directorul este singur, şi-a zis în gînd Mark. A bătut la uşă şi a intrat.

– Ei bine, Mark?

– Brooks, Byrd şi Thornton, nu sînt implicaţi, domnule director.

– De primii doi nu sînt surprins, a spus directorul. Ar fi fost complet lipsit de sens, dar pe Thorton îl suspectam. În orice caz, cum ai ajuns să-i elimini pe cei trei?

Mark i-a povestit despre incursiunea lui în restaurantul senatorilor şi se întreba în gînd dacă nu-i mai scăpase altceva.

– Asta ar fi trebuit să-ţi treacă prin minte de acum trei zile, nu crezi, Mark?

– Da, domnule director.

– Şi mie, a spus directorul. Înseamnă că am rămas la Dexter şi Harrison. Are să te intereseze să ştii că amîndoi, laolaltă cu majoritatea senatorilor, intenţionează să fie mîine în Washington şi amîndoi sînt trecuţi pe listele participanţilor la ceremonia de la Capitoliu. E ciudat, a reflectat el, cum, chiar la acel nivel, oamenilor le

place să-şi vadă crimele puse în aplicare. Deci, să mai recapitulăm încă o dată, Andrews. Preşedintele pleacă de la Casa Albă pe la intrarea din sud la ora 10:00, numai dacă n-o opresc eu, aşa că nouă nu ne-au mai rămas decît şaptesprezece ore şi o singură speranţă. Băieţii au identificat bancnota cu amprentele doamnei Casefikis. A fost cea de a douăzeci şi doua, aşa că ne putem considera norocoşi pentru că, dacă ar fi trebuit să le cerceteze şi pe cele şase care au rămas, n-am fi mai avut nici o speranţă să rezolve ceva pînă mîine la zece. Mai sînt numeroase alte amprente pe bancnotă şi ei vor trebui să lucreze toată noaptea. Eu cred că am să ajung acasă pe la miezul nopţii. Dacă pînă atunci mai afli ceva, sună-mă. Vreau ca mîine să fii aici la 8:15. Acum tu nu mai poţi să faci mare lucru. Dar nu te îngrijora prea mult; am încă douăzeci de agenţi care lucrează la acest caz, dar nici unul dintre ei nu cunoaşte toate detaliile. Iar eu am să-l las pe preşedinte în zona periculoasă, numai dacă i-am descoperit pe aceşti ticăloşi.

– Atunci voi fi la dumneavoastră la 8:15, domnule director, a spus Mark.

– Şi, Mark, te sfătuiesc foarte categoric să n-o mai vezi pe doctoriţa Dexter. Nu vreau să arunc în aer întreaga acţiune în ultimul moment din cauza vieţii tale amoroase. N-am avut în intenţie nici o ofensă.

– Nu, domnule director.

Mark a plecat simţindu-se uşor de prisos. Douăzeci de agenţi lucrau asupra cazului. De cîtă vreme îi pusese directorul să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru fără ca să-l prevină? Douăzeci de oameni care încercau să afle dacă era Dexter sau Harrison fără ca să ştie de ce. Totuşi, numai el şi directorul cunoşteau întreaga poveste, iar Mark se temea că directorul ştia şi altele pe care nu i le spusese. Poate că ar fi mai înţelept s-o evite pe Elizabeth pînă în seara următoare. Şi-a luat maşina şi s-a reîntors în clădirea

Dirksen, dar apoi şi-a amintit că uitase copiile dactilografiate la biroul Comitetului. Cînd a ajuns acolo, paşii l-au dus la cabina telefonică. Trebuia s-o sune, trebuia să afle cum se simte după accident. A format numărul de la Woodrow Wilson.

– O, a plecat de la spital – nu cu mult timp în urmă.

– Mulţumesc, a spus Mark.

Îşi simţea inima bătîndu-i cu putere cînd a format numărul din Georgetown.

– Elizabeth?

– Da, Mark.

Ea părea – rece? speriată? obosită? Prin mintea lui au trecut o sută de întrebări.

– Pot să trec pe la tine chiar acum?

– Da.

Telefonul s-a închis.

Mark a părăsit cabina telefonică simţindu-şi palmele umede de transpiraţie. Înainte de a merge la Elizabeth mai avea încă o treabă, să ia blestematele acelea de hîrtii cu audierile din Senat privind controlul armelor.

Mark s-a îndreptat spre lift şi a avut impresia că a auzit paşi în urma lui. Bineînţeles că putea să audă paşi în urma lui; erau atîţia oameni pe coridor... Cînd a ajuns la lift a apăsat pe butonul pentru urcare şi a privit în jur, ca să identifice paşii ce-i auzise. Din mulţimea de funcţionari, congresmeni şi vizitatori, doi bărbaţi îl urmăreau – sau îl apărau? Mai era un al treilea cu ochelari fumurii ce-şi pironise ochii pe un poster cu asigurări de bătrîneţe şi care, la examinarea rapidă a lui Mark, avea un aspect şi mai vădit de agent decît ceilalţi doi.

Directorul îi spusese că pusese douăzeci de agenţi să lucreze asupra acestui caz şi trei dintre ei primiseră, probabil, sarcina să-l fileze pe Mark. Drace! Curînd au să fie pe urmele lui cînd se va duce la Elizabeth şi Mark n-avea nici o îndoială că directorul va afla imediat. Mark a

hotărît că nu-l va urmări nici unul pînă la Elizabeth. Asta nu mai era treaba lor. O să se descotorosească de toți trei. El vroia ca s-o vadă pe Elizabeth în linişte, fără ochi care să-i spioneze şi fără limbi răutăcioase. A gîndit rapid în timp ce aştepta să vadă care din cele două lifturi soseşte mai repede. Cei doi agenți se îndreptau acum spre el, dar cel de lîngă poster-ul cu asigurări de bătrînețe a rămas nemişcat. Poate că nu era, totuşi, un agent, dar, cu siguranță, era ceva cu el. Avea aerul unui agent, avea ceva ce-ți dădea de bănuit chiar şi cu ochii închişi.

Mark s-a concentrat asupra liftului. Beculețul din dreapta lui s-a aprins şi uşile s-au deschis încet. Mark a păşit înăuntru şi a stat cu fața spre butoane, dar cu ochii pironiți pe coridor. Cei doi l-au urmat în lift şi s-au aşezat în spatele lui. Bărbatul de lîngă poster a început să se îndrepte spre ascensor. Uşile au început să se închidă. Mark a apăsat pe butonul pentru deschidere şi uşile s-au îndepărtat din nou. Trebuie să-i dau o şansă ca să urce şi aşa îi am pe toți trei laolaltă, şi-a zis în gînd Mark, dar al treilea n-a marşat. A rămas afară ca şi cum ar fi aşteptat celălalt lift. Poate că voia să coboare şi nici nu era un detectiv. Totuşi, Mark ar fi putut să jure... Uşile au început să se închidă şi, cînd a considerat că este cel mai potrivit, Mark a țîşnit afară. A calculat greşit. O'Malley a reuşit şi el să-l urmeze, în vreme ce partenerul lui a rămas să călătorească încet dar inevitabil pînă la etajul opt. Acum Mark era jos cu două cozi după el. A sosit celălalt lift. Cel de-al treilea agent a păşit imediat înăuntru. E foarte deştept sau inocent, şi-a zis Mark în gînd şi a aşteptat afară. O'Malley era în spatele său – cine va face pasul următor?

Mark a intrat în lift şi a apăsat pe butonul de coborîre, dar O'Malley a reuşit să se strecoare înăuntru. Mark a apăsat butonul de deschidere şi a țîşnit afară. O'Malley l-a urmat. Cel de al treilea a rămas nemişcat în lift. Pesemne că lucrează împreună. Mark a sărit iar în lift şi a

apăsat cu putere butonul de închidere a uşilor, care au început să se mişte îngrozitor de încet, dar O'Malley făcuse deja doi paşi mai departe şi n-a mai avut timp să revină în lift. Cînd uşile s-au închis, Mark a zîmbit. Scăpase de doi, unul stătea neajutorat la parter, altul se îndrepta spre acoperiş, în vreme ce el cobora cu al treilea spre subsol.

*

* *

O'Malley s-a întîlnit cu Pierce Thompson la etajul cinci. Amîndoi abia mai respirau.

– Unde este? a strigat O'Malley.

– Ce vrei să spui cu unde este? Am crezut că a rămas cu tine.

– Nu. L-am pierdut la primul etaj.

– Drace, ar putea să fie oriunde, a spus Thompson. De partea cui crede înfumuratul ăsta că sîntem? Care dintre noi o să-i spună directorului?

– Eu nu, a zis O'Malley. Tu eşti superior în grad, aşa că-i spui tu.

– Nici nu te gîndi c-o să-i spun, a zis Thompson. Lasă-l pe ticălosul de Matson să culeagă toţi laurii – poţi să fii sigur că el nu l-a scăpat. Hai să-l căutăm. Tu te ocupi de primele patru etaje şi eu de următoarele patru. Flueri imediat ce-l reperezi.

*

* *

Cînd a ajuns la subsol, Mark a rămas în lift. Cel de al treilea bărbat a ieşit afară şi a părut să ezite. Din nou degetul lui Mark a apăsat rapid pe butonul de închidere. Uşile au răspuns prompt la comandă. A rămas singur. A încercat să sară peste oprirea de la parter, dar n-a reuşit;

cineva dorea să urce. S-a rugat în gînd să nu fie nici unul din cei trei. A trebuit să riște. Ușile s-au deschis și el a ieșit afară imediat. Nu se vedea nici un agent, nimeni nu studia poster-ul cu asigurări de bătrînețe. A alergat spre ușile de la capătul culoarului. Soldatul de pază l-a privit suspicios și și-a pipăit tocul pistolului. Ajuns afară a continuat să fugă. A privit în jur. Toată lumea mergea în pas firesc, nimeni nu alerga. Era în siguranță.

A traversat Pennsylvania Avenue printre frîne de cauciucuri și înjurături mînioase. A ajuns în parcare, a sărit în mașină și a început să-și cotrobăie buzunarele în căutare de mărunțiș. De ce fac pantalonii astfel încît nu poți să umbli în buzunare cînd stai jos? Și-a plătit biletul de parcare și a pornit spre Georgetown – și spre Elizabeth. S-a uitat în oglinda retrovizoare. Nu se vedea nici un Ford albastru. Reușise. Era acum singur. A zîmbit. Măcar o singură dată îl biruise și el pe director. A trecut prin intersecția dintre Pennsylvania și 14-th Street exact cînd se schimba stopul. A început să se relaxeze.

*

* *

Cînd Mark a ajuns în Georgetown starea de neliniște i-a revenit, o neliniște nouă, asociată cu Elizabeth și lumea ei, nu cu directorul și lumea lui. Cînd a apăsat pe butonul soneriei încă își putea auzi inima bătîndu-i cu putere.

A apărut Elizabeth. Arăta trasă la față și obosită și n-a vorbit. El a urmat-o în living.

– Ți-ai revenit după accident?

– Da, mulțumesc. De unde știi c-am avut un accident? l-a întrebat ea.

Mark a gîndit rapid.

– Am sunat la spital. Ei mi-au spus.

– Minţi, Mark. Eu n-am spus nimănui la spital şi am plecat devreme de acolo, după un telefon de la tatăl meu.

Mark n-a putut s-o privească în ochi. S-a aşezat pe un scaun şi a rămas cu privirea pironită în covor.

– Eu... eu nu vreau să te mint, Elizabeth. Te rog nu...

– De ce-l urmăreşti pe tatăl meu? l-a întrebat ea. Cînd te-a întîlnit la Mayflower figura ta i s-a părut cunoscută. Ai fost la şedinţele comitetului său şi ai urmărit dezbaterile din Senat.

Mark n-a răspuns.

– Bine. Nu-mi explica nimic. Nu sînt complet oarbă. Voi trage propriile mele concluzii. Şi eu eram una din îndatoririle tale de serviciu pe care le ai în cadrul F.B.I.-ului? Ai făcut ore suplimentare cu mine, nu-i aşa, agent Andrews? Pentru un bărbat a cărui sarcină este să se ocupe de fiicele senatorilor eşti destul de nepriceput. Chiar, cîte fiice ai sedus în săptămîna asta? Ai dat peste vreo murdărie care să-ţi folosească? De ce nu încerci mai degrabă cu nevestele? Şarmul tău de băieţandru ar putea să aibă un efect mai mare asupra lor. Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc că pe mine m-ai făcut să-mi pierd capul, ticălos şi mincinos ce eşti.

În ciuda efortului considerabil de a se stăpâni şi de a-şi menţine tonul glacial cu care-şi pornise atacul, Elizabeth a început să-şi muşte buzele. Vocea i s-a poticnit. Mark încă nu-şi putea ridica privirea spre ea. I-a auzit mînia şi lacrimile din voce. În clipa următoare răceala de gheaţă pusese din nou stăpînire pe ea, covîrşindu-i emoţia.

– Te rog, acum pleacă, Mark. Imediat. Am spus ce-am avut de spus şi sper să nu te mai văd niciodată. Poate că atunci am să-mi pot recăpăta ceva din respectul faţă de mine însămi. Te rog, pleacă; tîrăşte-te iar în mocirlă.

– M-ai judecat greşit, Elizabeth.

– Da, ştiu, tu, bietul agent neînţeles, tu mă iubeşti pentru mine însămi. Nu mai există nici o altă fată în viaţa

ta, a spus ea cu amărăciune. Cel puțin pînă cînd nu ești transferat la un nou caz. Ei bine, acest caz s-a terminat. Du-te și găsește fiica altui senator pe care s-o seduci cu minciunile tale despre iubire.

El n-o putea învinovăți pentru această reacție, așa că a plecat fără să scoată nici un cuvînt.

*

* *

A șofat spre casă năuc. Ocupanții mașinii care-l urmăreau erau în plină alertă. Cînd a ajuns acasă i-a dat cheile mașinii lui Simon și a luat ascensorul.

Buick-ul negru a parcat la o sută de iarzi de clădire. Cei doi bărbați au văzut lumina aprinzîndu-se în apartamentul lui Mark. El a format șase din cele șapte cifre ale numărului ei, dar apoi a pus telefonul iar în furcă și a stins lumina. Unul din bărbații din Buick a aprins o nouă țigară, a tras adînc fumul în piept și s-a uitat la ceas.

*

* *

După luni de tîrguieli, de insistențe, de promisiuni și amenințări, proiectul de lege pentru controlul armelor urma, în sfîrșit, să fie prezentat în Senat pentru a fi supus la vot.

Aceasta avea să fie ziua în care Florentyna își va pune pecetea indubitabil asupra istoriei americane. Dacă ea n-ar mai realiza nimic altceva în timpul mandatului său, s-ar putea mîndri toată viața cu această unică lege. Cine ar mai putea-o opri acum? s-a întrebat ea pentru a o mia oară. Și tot pentru a o mia oară același gînd îngrozitor i-a străfulgerat prin minte.

Și din nou l-a înlăturat.

Joi dimineaţa, 10 martie. 5:00 a.m.

Directorul s-a trezit brusc. Sta lungit în pat cu un sentiment acut al zădărniciei tuturor eforturilor; la ora asta nu putea face nimic decît să-şi pironească ochii în tavan şi să cugete, dar asta nu-i ajuta prea mult. A reluat iar şi iar firul evenimentelor din ultimele şase zile, lăsînd întotdeauna ultimul, gîndul de a anula întreaga operaţiune, ceea ce, probabil, ar fi însemnat că senatorul şi complicii lui ar fi scăpat basma curată. Pesemne că ei deja aflaseră că au fost decoperiţi şi acum îşi lingeau rănile şi se pregăteau pentru o altă zi. Indiferent ce hotărîre lua, problema rămînea în sarcina lui s-o rezolve.

*
* *

Senatorul s-a trezit la 5:35 scăldat în şiroaie de transpiraţie rece – dar nu pentru că ar fi reuşit să aţipească mai mult de cinci minute de fiecare dată. Fusese o noapte de iad, cu tunete şi fulgere şi sirene. Sirenele îl făcuseră să transpire atîta. Era chiar mai nervos decît se aşteptase; de fapt, chiar imediat după ce auzise ceasul bătînd de trei ori fusese pe punctul de a-l suna pe preşedinte, pe Peter Nicholson, să-i spună că el nu putea merge mai departe, în ciuda consecinţelor ce se vor răsfrînge asupra lui, consecinţe pe care acesta

avusese grijă să i le amintească atît de des, e drept cu o anume delicatețe. Dar imaginea președintelui Kane, moartă lîngă el, l-a făcut pe senator să-și dea seama că, chiar și acum, după atîția ani, fiecare își amintea exact unde se aflase cînd John F. Kennedy a fost asasinat, așa că nici el însuși n-o să poată uita niciodată, unde fusese, cînd Florentyna Kane a murit. Dar și mai mult îl tortura gîndul că propriul său nume va fi scris cu litere mari în gazete, că imaginea sa publică va fi deteriorată ireparabil și că toată cariera lui va fi ruinată. Așa că fusese gata-gata ca să-l sune pe Peter Nicholson mai mult pentru reasigurări decît pentru altceva, în ciuda înțelegerii lor de a nu mai lua legătura între ei pînă în dimineața zilei următoare, cînd Nicholson se va afla în Miami.

Cinci oameni muriseră și moartea lor trecuse aproape neobservată. Dar moartea președintelui Kane va reverbera în toată lumea.

Senatorul a rămas cu privirile pironite pe fereastră, fără a și le opri pe ceva anume, apoi a plecat de lîngă geam. A continuat să se uite mereu la ceas dorind să poată opri timpul în loc. Secundarul se mișca implacabil – implacabil către 10:56. Și-a ocupat timpul cu micul dejun și cu presa de dimineață. A aflat din *The Post* că multe clădiri căzuseră pradă focului într-una din cele mai cumplite furtuni din istoria Washington-ului și că Lubber Run din Virginia se revărsase inundînd și provocînd mari pagube materiale. Erau foarte puține mențiuni despre președintele Kane. Ar fi vrut să poată citi astăzi ziarele de mîine.

*

*   *

Primul telefon pe care l-a primit directorul a fost de la Elliot, care l-a informat că ultimele activități ale senatorilor Dexter și Harrison nu dezvăluiseră nimic nou în legătură

cu „situaţia" – dar asta nu presupunea că bărbatul fără nume ştia exact care era „situaţia". Directorul a mormăit ceva pentru sine, şi-a terminat de mîncat omleta şi a citit în *The Post* descrierea vremii demonice care a luat cu asalt Washington-ul în cursul nopţii. Şi-a aruncat ochii pe fereastră spre cerul care acum era limpede şi fără nici un nor. O zi perfectă pentru un asasinat, şi-a zis în gînd. Zi cu soare, care scoate viperele din culcuşuri. Cît va mai lăsa să treacă pînă o să-i anunţe pe toţi? Preşedintele trebuia să plece din Casa Albă la ora 10:00 a.m. Directorul trebuia să-l informeze pe şeful Serviciului Secret, H. Stuart Knight, cu mult înainte de asta şi, dacă era necesar, pe preşedinte cu cel puţin o oră înainte de 10:00 a.m. La dracu' cu toate aceste reguli, el avea s-o anunţe pe Florentyna Kane în ultimul moment şi va furniza o explicaţie completă după aceea. Era hotărît să-şi rişte cariera pentru a-l prinde pe acest senator periculos, cu mîinile mînjite de sînge. Dar să rişte viaţa preşedintelui...

A plecat cu maşina spre birou puţin după ora 6:00. Voia să fie acolo cu două ore bune înainte de a sosi Andrews pentru a studia toate rapoartele pe care le ceruse cu o seară mai înainte. Nu mulţi dintre adjuncţii săi şi şefii de departamente avuseseră parte de somn noaptea trecută, deşi ei, probabil, încă se întrebau de ce. Aveau să afle destul de curînd. Directorul său adjunct de la Investigaţii, directorul adjunct de la Planificare şi Evaluare, şeful Secţiei de Criminalistică din eşalonul central aveau să-l ajute să hotărască dacă va merge înainte sau va contramanda. Fordul său albastru a coborît încet rampa în parcajul subteran şi s-a oprit în locul care-i era rezervat.

Elliot se afla la lift ca să-l întîmpine – el întotdeauna era acolo, nu întîrzia niciodată. Asta nu e om, e ca un automat, va trebui să plece, şi-a zis în gînd directorul, dacă nu va trebui să plec eu primul. Brusc, şi-a dat

seama că era posibil să-şi înmîneze demisia preşedintelui în seara aceea. Care preşedinte? Şi-a scos gîndul ăsta din minte – fiecare lucru la timpul lui; el va trebui să aibă grijă acum de următoarele cinci ceasuri.

Elliot n-a avut de spus nimic care să-i fie de folos. Dexter şi Harrison dăduseră şi primiseră telefoane în cursul serii şi dimineața devreme, dar nu rezultase nimic care să-i incrimineze. Nu se întrevedeau alte informații. Directorul a întrebat unde se aflau cei doi în acel moment.

– Amîndoi servesc micul dejun la ei acasă. Dexter în Kensington şi Harrison în Alexandria. Şase agenți îi urmăresc de la cinci dimineața şi au primit instrucțiuni să-i țină în filaj toată ziua.

– Bine. Raportează-mi imediat dacă se întîmplă ceva neobişnuit.

– Bineînțeles, domnule director.

A fost chemat apoi omul de la Amprente. Cînd a intrat pe uşă, directorul s-a scuzat pentru că l-a ținut la slujbă toată noaptea, deşi chipul şi ochii acestuia arătau mai luminoşi şi mai vii decît şi-i văzuse pe ai lui în oglindă dimineață, cînd se bărbierise.

Daniel Sommerton era înalt de cinci picioare şi patru țoli, slab şi destul de palid. Şi-a început raportul. Era ca un copil cu o jucărie. Pentru el munca la Amprente fusese întotdeauna o pasiune, nu numai o slujbă. Directorul a rămas aşezat iar Sommerton în picioare. Dacă directorul s-ar fi ridicat, ar fi fost deasupra lui nu numai cu capul şi umerii, ci şi cu pieptul.

– Am găsit şaptesprezece degete diferite şi trei degete mari, domnule director, a spus el radiind de bucurie. Am preferat să le trecem printr-un proces de vaporizare cu ninhydrin, nu cu iod, pentru că nu le putem face pe rînd, una cîte una, din motive tehnice cu care n-am să vă bat capul.

A făcut un gest autoritar cu mîna care dădea de înțeles că nu este cazul să risipească o explicație științifică cu directorul, care, de altfel, ar fi fost primul ce ar fi recunoscut inutilitatea unui asemenea exercițiu.

– Noi credem că mai sînt încă două amprente ce ar putea fi identificate, a continuat Sommerton, şi vom fi gata cu toate pentru dumneavoastră în două sau cel mult trei ore.

Directorul s-a uitat la ceas – era deja 6:45.

– V-ați descurcat foarte bine. Adu-mi rezultatele – chiar dacă sînt negative – cît de repede posibil şi, te rog, mulțumeşte-le tuturor pentru că au lucrat toată noaptea.

Expertul în amprente l-a părăsit pe director nerăbdător să se întoarcă la cele şaptesprezece degete, trei degete mari şi două semne neidentificate. Directorul a apăsat un buton şi a rugat-o pe doamna McGregor să i-l trimită pe directorul de la Planificare şi Evaluare.

După două minute, Walter Williams stătea în fața lui.

Williams era înalt de cinci picioare şi unsprezece țoli, blond, cu o față uscățivă şi palidă, dominată de o frunte înaltă, superbă, brăzdată de cute din cauza rîsului, nu a încruntării. Era cunoscut în F.B.I. fie sub numele de „Creierul", fie de W.W. Responabilitatea lui principală era să coordoneze alte şase creiere ceva mai puțin dotate ca al lui, dar, totuşi, impresionante, din eşalonul central F.B.I. Directorul adeseori îl consulta în privința unor situații ipotetice iar răspunsurile lui W.W. se dovedeau în timp foarte exacte. Directorul avea mare încredere în judecata lui, dar astăzi el nu putea să-şi asume nici un risc. Ar fi de preferat ca W.W. să vină cu un răspuns convingător la întrebarea ipotetică pe care i-a pus-o seara trecută pentru că, altfel, următorul său telefon va fi la preşedinte.

– Bună dimineața, domnule director.

– Bună dimineața, W.W. Ce hotărîre ai luat în privința micii mele probleme?

– Este foarte interesantă, domnule director. Ca să fiu cinstit, cred că răspunsul este destul de simplu, chiar dacă examinăm problema sub diverse unghiuri.

Pentru prima oară în acea dimineață pe chipul directorului a apărut un surîs abia schițat.

– Numai dacă nu cumva nu v-am înțeles eu exact, domnule director.

Zîmbetul directorului s-a mai lățit puțin. Lui W.W. nici nu-i scăpa, nici nu înțelegea ceva greșit, dar întotdeauna era atît de protocolar încît nu i se adresa directorului cu Halt nici între patru ochi. W.W. a continuat, sprîncenele mișcîndu-i-se în sus și în jos precum indicele Dow-Jones într-un an electoral:

– Mi-ați cerut să presupun că președintele va pleca de la Casa Albă la orele X și va merge cu mașina la Capitoliu. Asta ar dura șase minute. Plec de la premisa că mașina este impenetrabilă pentru gloanțe și cu o acoperire perfectă din partea Serviciului Secret. Problema este dacă, în aceste condiții, ar fi posibilă asasinarea ei. Răspunsul este da, ar fi cu putință, dar aproape imposibil, domnule director. În orice caz, avînd în vedere toate ipotezele, concluzia logică este că echipa care a organizat asasinatul ar putea recurge la trei metode: a) explozivi; b) un pistol, folosit de la distanță mică; c) o armă.

W.W. întotdeauna își exprima teoriile ca și cum le-ar fi citit dintr-o carte.

– Bomba ar putea fi aruncată în orice punct de pe traseu, dar niciodată nu este folosită de profesioniștii crimei, pentru că aceștia sînt plătiți pentru rezultate, nu pentru încercări. Dacă veți cerceta cazurile în care s-au folosit bombe în scopul de a îndepărta un președinte, veți vedea că pînă acum nici unul n-a fost încununat de succes, în ciuda faptului că noi avem patru președinți care au fost asasinați. În mod inevitabil bombele sfîrșesc prin a ucide oameni nevinovați și destul de des chiar și pe

autorul crimei. Din această cauză şi pentru că mi-aţi spus că oamenii implicaţi sînt profesionişti, cred că ei trebuie să recurgă la pistol sau la puşcă. Este foarte puţin probabil, domnule director, ca pe această rută să se folosească o armă cu bătaie scurtă pentru că autorul nu are cum să se apropie atît de tare de preşedinte fără să-şi rişte viaţa. Şi ca să străpungă limuzina prezidenţială i-ar trebui o armă de împuşcat elefanţi sau o armă antitanc, ori cu aşa ceva nu te poţi plimba prin mijlocul Washington-ului fără permis.

Directorul nu era niciodată sigur dacă spusele lui W.W. însemnau o glumă sau doar un alt fapt. Sprîncenele încă i se mişcau în sus şi în jos, ceea ce era un semn sigur că nu trebuie să-l întrerupă cu întrebări prosteşti.

– Cînd preşedintele ajunge pe treptele Capitoliului mulţimea este mult prea departe încît un pistol a) să nimerească la ţintă şi b) să-i ofere asasinului vreo şansă de a fugi. Aşa că trebuie să tragem concluzia că metoda cea mai testată şi cu cele mai mari şanse de succes în asasinarea unui şef de stat rămîne puşca cu lunetă, cu bătaie lungă. Deci, singura speranţă pentru asasin va trebui să rămînă Capitoliul. Asasinul nu poate să vadă în interiorul Casei Albe şi, în orice caz, geamurile sînt groase de patru ţoli, aşa că el trebuie să aştepte ca preşedintele să coboare din limuzină în faţa treptelor Capitoliului. În dimineaţa asta am cronometrat şi pentru urcarea treptelor Capitoliului sînt necesare cam cincizeci de secunde. Sînt foarte puţine puncte din care să se poată ochi, dar noi am studiat atent zona şi le veţi găsi pe toate trecute în raportul meu. De asemenea, conspiratorii trebuie să fie convinşi că noi nu ştim nimic despre complot, pentru că altfel n-au nici o şansă. Noi sîntem de părere că un asasinat aici, în inima Washington-ului este foarte puţin probabil, dar, în orice caz, este posibil dacă este pus la cale de un om sau o echipă cu destul curaj şi pricepere.

– Mulțumesc, W.W. Sînt sigur că ai dreptate.

– Cu plăcere, domnule director. Eu sper că totul nu este decît ipotetic.

– Da, W.W.

W.W. a zîmbit asemeni unui școlar care este singurul din toată clasa care poate să răspundă la întrebările profesorului. „Creierul" a părăsit biroul spre a se întoarce la alte probleme pe care le avea de rezolvat. Directorul a făcut o scurtă pauză, apoi l-a chemat pe celălalt director adjunct.

Matthew Rogers a bătut la ușă și a intrat în birou așteptînd să fie invitat să ia loc. El știa ce este aceea autoritate.

– Ei bine, Matt? a spus directorul arătînd spre fotoliul de piele.

– Am citit azi-noapte ultimul raport al lui Andrews și cred că, într-adevăr, a venit timpul ca să-i informăm pe cei de la Serviciul Secret.

– Așa voi proceda peste aproximativ o oră, a spus directorul. Nu-ți face griji. Ai hotărît cum îți vei amplasa oamenii?

– Depinde unde va fi riscul cel mai mare.

– Bine, Matt, să presupunem că punctul de risc maxim este Capitoliul, la ora 10:06, exact pe trepte – deci cum ai proceda?

– În primul rînd, aș înconjura zona cam pe un sfert de milă în toate direcțiile. Aș închide metroul, aș opri tot traficul, public și particular, aș reține pentru interogări pe oricine care este înregistrat că a făcut amenințări sau figurează în cartoteca privind securitatea națională. Aș cere ajutor de la Poliția Metropolitană pentru a asigura securitatea perimetrului. Avem nevoie de cît mai mulți ochi și cît mai multe urechi în zonă. Am putea obține două pînă la patru elicoptere de la baza aeriană Andrews pentru o supraveghere strînsă. În imediata

vecinătate a preşedintelui aş folosi tot Serviciul Secret prezidenţial.

– Foarte bine, Matt. De cîţi oameni ai nevoie pentru o asemenea operaţie şi cît ţi-ar trebui ca să fii gata dacă eu declar acum stare excepţională?

Directorul s-a uitat la ceas – era trecut puţin de 7:00. A reflectat o clipă:

– Am nevoie de trei sute de agenţi speciali şi voi fi în stare operaţională completă în două ore.

– Bun, dă-i drumul, a spus directorul crispat. Raportează-mi imediat ce sînt gata, dar le comunici instrucţiunile finale în ultimul moment şi, Matt, nu vreau nici un eclicopter înainte de 10:01. Nu vreau nici o scurgere de informaţii de nici un fel; este singura noastră şansă de a-l prinde pe asasin.

– Nu este mai bine să amînaţi vizita preşedintelui, domnule director? Sîntem deja în apă pînă la gît după felul cum stau lucrurile şi întreaga responsabilitate nu vă revine dumneavoastră în primul rînd.

– Dacă renunţăm acum înseamnă s-o luăm de la capăt mîine, a spus directorul, şi s-ar putea ca niciodată să nu mai am o şansă ca asta.

– Da, domnule director.

– Contez pe tine, Matt pentru că am de gînd să las operaţiunile din teren întru totul în mîinile tale.

– Vă mulţumesc, domnule director.

Rogers a părăsit biroul. Directorul ştia că acesta îşi va duce misiunea la bun sfîrşit şi cu competenţă.

– Doamnă McGregor.

– Da, domnule director.

– Fă-mi legătura cu şeful Serviciului Secret de la Casa Albă.

– Da, domnule director.

Directorul s-a uitat la ceas. Era 7:10. Andrews trebuia să vină la 8:15. A sunat telefonul.

– Aveți legătura cu domnul Knight, domnule director.

– Stuart, poți să mă suni pe firul direct şi să te asiguri că nu eşti auzit?

H. Stuart Knight îl cunoştea pe Halt destul de bine ca să-şi dea seama că era ceva serios. L-a sunat imediat pe telefonul special ce nu putea fi interceptat.

– Stuart, aş vrea să te văd imediat, în locul obişnuit, pentru aproximativ treizeci de minute, nu mai mult. Este prioritate zero.

Mă încurcă al dracului, şi-a zis în gînd Knight, acum cînd preşedintele pleacă la Capitoliu peste două ore, dar Halt îi adresa asemenea cereri de două sau de trei ori pe an şi ştia că celelalte probleme trebuia să le lase pentru mai tîrziu. Numai preşedintele şi procurorul general aveau prioritate înaintea lui Halt.

*

* *

Directorul F.B.I.-lui şi şeful Serviciului Secret s-au întîlnit în stația de taxiuri de la Union Station după zece minute. Din şirul de taxiuri ce aşteptau nu l-au luat pe primul, ci pe al şaptelea. Au urcat amîndoi pe bancheta din spate fără a-şi adresa vreun cuvînt şi fără a da vreun semn că s-ar cunoaşte. Elliot era la volan şi a pornit într-o cursă în jurul Capitoliului. Directorul a vorbit iar şeful Serviciului Secret a ascultat.

*

* *

Ceasul deşteptător l-a trezit pe Mark la ora 6:45. A făcut un duş, s-a bărbierit şi a reflectat asupra acelor copii dactilografiate pe care le-a uitat la Senat, încercînd să se autoconvingă de faptul că ele nu l-ar fi ajutat cu nimic ca să aleagă între Dexter şi Harrison. I-a mulțumit în gînd

senatorului Stevenson pentru că i-a fost de folos indirect spre a-i elimina de pe lista suspecţilor pe senatorii Brooks, Byrd şi Thornton. I-ar fi fost teribil de recunoscător aceluia care l-ar fi ajutat să-l elimine pe senatorul Dexter. Începuse să se obişnuiască cu raţionamentul directorului – toate faptele îl indicau pe Dexter. Motivele sale erau cu totul speciale, dar... Mark s-a uitat la ceas; era încă devreme. S-a aşezat pe marginea patului; şi-a scărpinat un picior care-l mînca; probabil îl pişcase ceva în cursul nopţii. A continuat să analizeze faptele încercînd să afle dacă nu-i scăpase ceva.

*

* *

Peter Nicholson s-a dat jos din pat la ora 7:20 şi şi-a aprins prima ţigară. Nu-şi putea aminti exact cînd se trezise. La 6:10 îl sunase Tony, care deja se sculase şi aştepta să fie chemat. În această zi ei nu trebuiau să se întîlnească decît în cazul în care Nicholson, preşedintele, ar fi avut urgent nevoie de maşină. Ei vor vorbi din nou la 9:30 cînd se va verifica dacă sînt toţi la locurile stabilite.

După terminarea convorbirii telefonice, preşedintele a sunat serviciul la cameră şi a comandat un mic dejun deosebit de consistent. Ceea ce avea el de îndeplinit în acea dimineaţă nu era o activitate care s-o facă pe stomacul gol. Matson trebuia să-l sune după 7:30. Pesemne că la ora asta încă dormea. După efortul din noaptea trecută, Matson merita puţină odihnă. Preşedintele a zîmbit în sinea lui. S-a dus în baie, a dat drumul la duş, dar nu s-a prelins decît un fir de apă rece. Să le ia dracu de hoteluri. Plăteşti o sută de dolari pe noapte şi n-au deloc apă caldă. Şi-a dat cu cîţiva stropi pe el şi a început să mediteze la următoarele cinci ceasuri

verificînd din nou planul cu atenție spre a se asigura că nu i-au scăpat nici cele mai mici detalii. Diseară Kane va fi moartă, iar el va avea la banca Union din Zurich, Elveția, în contul AZL-376921-B suma de 2.000.000 dolari, ceea ce reprezenta un mic cadou din partea prietenilor săi din comerțul cu arme. Şi dacă te gîndeşti, unchiul Sam n-avea cum să-şi încaseze nici o taxă din ei.

În noaptea aceea, Matson şi preşedintele părăsiseră casa lui Mark la ora 2:35, după ce-şi duseseră la bun sfîrşit misiunea. Matson a dormit treizeci de minute mai mult decît trebuia. Afurisiții de la recepție uitaseră să-l trezească; în zilele de azi nu mai puteai să ai încredere în nimeni. După ce s-a sculat, l-a sunat imediat pe preşedinte şi i-a raportat.

Xan era în siguranță în vîrful macaralei şi pregătit să treacă la acțiune – probabil că era singurul dintre toți care încă dormea.

Preşedintele, deşi şiroia apa pe el, era mulțumit. A pus telefonul în furcă şi s-a întors sub duş. Drace, apa era tot rece.

Matson s-a masturbat. Întotdeauna i se întîmpla cînd era nervos şi trebuia să ucidă.

*

* *

Florentyna Kane nu s-a trezit pînă la 7:35. S-a răsucit în pat încercînd să-şi amintească visul pe care-l avusese, dar n-a reuşit, aşa că şi-a lăsat mintea să rătăcească. Astăzi se va duce la Capitoliu, ca să pledeze în favoarea proiectului de lege privind controlul armelor, înainte ca Senatul să se întrunească în sesiune specială şi apoi va avea un dejun cu toți suporterii şi

oponenţii legii. Din momentul în care fusese convinsă că proiectul va fi aprobat în comitet, ea îşi concentrase toată energia asupra dezbaterilor finale din Senat; cel puţin şansele păreau că-i sînt favorabile. I-a zîmbit lui Edward, deşi el era cu spatele spre ea. Fusese o sesiune încărcată şi aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă mai multă vreme cu familia la Camp David. Este timpul să mă scol, mai mult de jumătate din America este deja în picioare şi eu încă mai zac în pat, şi-a zis ea în gînd. Totuşi, acea jumătate din America, care este deja în picioare, n-a trebuit să aibă un dineu aseară cu regele din Tonga, care cîntărea patru sute de livre şi n-avea nici o intenţie de a părăsi Casa Albă pînă nu era dat afară. Florentyna nu era sigură dacă poate localiza pe hartă Tonga. La urma urmelor, Pacificul este un ocean imens. Ea-l lăsase pe secretarul de stat, Abe Chayes, să poarte mai departe conversaţia; el măcar ştia exact unde se află Tonga.

Şi-a oprit gîndurile de la regele supraponderal şi şi-a pus piciorul pe duşumea – mai exact spus, pe sigiliul prezidenţial. Afurisitul, era imprimat peste tot, cu excepţia hîrtiei de toaletă. Ea ştia că atunci cînd îşi va face apariţia la micul dejun în sufrageria de dincolo de hol, va găsi acolo cea de a treia ediţie din *The Washington Post* şi din *The New York Times* şi prima ediţie din *The Los Angeles Times* şi *The Boston Globe,* toate pregătite pentru ea să le citească, cu paragrafele ce se refereau la preşedinte, subliniate în roşu, plus un rezumat al ştirilor de ieri. Cum izbuteau ei să facă toate acestea înainte ca ea să se fi îmbrăcat măcar? Florentyna s-a dus la baie şi a dat drumul la duş; presiunea apei era exact cum trebuie. A început să reflecteze la ce va spune în final ca să-i convingă pe cei din Senat că proiectul privind controlul armelor trebuia să devină lege. Gîndurile i-au fost întrerupte de efortul de

a-şi săpuni mijlocul spatelui. În această problemă, preşedinţii trebuie să se descurce singuri, şi-a zis în sinea ei.

*

* *

Mark trebuia să fie la director peste douăzeci de minute. Şi-a verificat corespondenţa – nu era decît un plic de la American Express, pe care l-a lăsat pe masa din bucătărie nedeschis.

Un O'Malley care nu se mai putea opri din căscat se afla într-un Ford albastru la o sută de iarzi de blocul lui Mark. A fost fericit cînd a raportat că Mark ieşise din casă şi vorbea cu paznicul de culoare de la garaj. Nici O'Malley, nici Thompson nu raportaseră nimănui că-l pierduseră pe Mark în seara precedentă timp de cîteva ceasuri.

Mark a dat colţul clădirii şi a dispărut din raza de vedere a omului din Fordul albastru, dar acesta nu s-a îngrijorat. Cu o oră mai devreme O'Malley verificase locul în care se afla Mercedes-ul, iar garajul nu avea decît o singură ieşire.

Mark, cînd a dat colţul clădirii, a observat un Fiat roşu, lîngă bordură. Semăna cu al lui Elizabeth, cu excepţia buşiturii din faţă. S-a mai uitat o dată atent şi a fost surprins cînd a văzut-o înăuntru pe Elizabeth. A deschis uşa şi a urcat alături de ea. Nici unul n-a scos nici un cuvînt pînă cînd au început amîndoi să vorbească deodată şi au rîs nervos. Ea a mai încercat o dată şi Mark a ascultat în tăcere.

– Am venit să-ţi spun că-mi pare rău că am fost atît de iritată aseară. Trebuia ca măcar să-ţi dau şansa să explici. Şi la drept vorbind, nu vreau să te culci cu fata altui senator, a spus ea încercînd să zîmbească.

– Eu sînt cel căruia trebuie să-i pară rău, Liz. Ai încredere în mine, cum zic cei de la Hollywood. Indiferent ce va fi, hai să ne întîlnim în seara asta şi am să încerc să-ţi explic totul. Pînă atunci nu mă întreba nimic şi promite-mi că, indiferent ce se întîmplă, ai să mă vezi diseară. Dacă, după aceea, n-ai să vrei să mă mai vezi, îţi făgăduiesc că am să dispar din viaţa ta.

Elizabeth a încuviinţat din cap.

– Dar sper că nu atît de brusc cum m-ai mai părăsit o dată.

Mark şi-a dus braţele de gîtul ei şi a sărutat-o.

– Să nu mai vorbim despre seara aceea mizerabilă. De atunci mi-am petrecut fiecare noapte aşteptînd cu nerăbdare a doua şansă.

Au rîs amîndoi. El a dat să coboare din maşină.

– Ce-ar fi să te duc eu la slujbă, Mark? Tot este în drumul meu către spital şi diseară n-o să mai trebuiască să ne încurcăm cu două maşini.

Mark a şovăit.

– De ce nu?

S-a întrebat în gînd dacă acesta nu era pasul final.

Cînd au dat colţul, Simon le-a făcut semn cu mîna.

– Maşina de la apartamentul 7 se va întoarce în dimineaţa asta, Mark. Va trebui să parchez Mercedes-ul în stradă. Nu-ţi face grijă, o să fiu cu ochii pe el. Simon s-a uitat spre Elizabeth şi a zîmbit. Pînă la urmă, n-o să ai nevoie de soră-mea, omule.

Elizabeth a apăsat pe acceleraţie şi au intrat în trafic pe 6–th Street. La o sută de iarzi mai încolo O'Malley îşi omora timpul cu o gumă de mestecat.

– Unde mergem diseară să mîncăm?

– Hai iar la restaurantul acela franţuzesc şi să încercăm să luăm lucrurile de la început. De data asta vom juca şi ultimul act al piesei.

Eu sper să înceapă. „Dintre toţi, acesta a fost romanul cel mai nobil. Toţi conspiratorii, în afară de el...", şi-a zis în gînd Mark.

– De data asta eşti invitatul meu, a spus Elizabeth.

Mark a acceptat amintindu-şi de nota de la American Express din plicul nedeschis. La intersecţia cu G Street stopul s-a schimbat în roşu. S-au oprit şi au aşteptat. Mark a încercat să-şi scarpine iar piciorul, începuse, într-adevăr, să-l deranjeze.

*

* *

Taxiul încă se învîrtea în jurul Capitoliului, dar Halt ajunsese la capătul rezumatului pe care i-l făcuse lui H. Stuart Knight.

– Noi credem că atentatul va fi cînd preşedintele coboară din maşină şi urcă scările Capitoliului. Noi vom asigura paza Capitoliului, dacă tu vei reuşi s-o introduci pe Florentyna Kane în clădire nevătămată. Oamenii mei vor acoperi toată zona: clădiri, acoperişuri şi orice punct mai înalt de unde se poate trage.

– Sarcina noastră va fi cu mult mai uşoară dacă preşedintele nu va insista să urce treptele. De cînd Carter a avut iniţiativa să facă pe jos Pennsylvania Avenue în '77... Vocea îi trăda o notă de exasperare. Apropo, Halt, de nu m-ai anunţat mai demult?

– Au fost cîteva chichiţe în toată povestea asta, Stuart. Încă nu-ţi pot da toate detaliile, dar nu-ţi face griji, ele nu sînt relevante pentru sarcina pe care o ai în protejarea preşedintelui.

– Bine. Fie cum zici tu. Dar eşti sigur că oamenii mei nu te pot ajuta?

– Nu. Eu sînt fericit atîta vreme cît ştiu că tu ai grijă de preşedinte. Asta îmi va da mie libertatea de care am

nevoie spre a-i prinde pe ticăloşi asupra faptului. Ei nu trebuie să devină suspicioşi. Vreau să-l prind pe ucigaş ţinînd arma în mînă.

– Să-i spun preşedintelui? a întrebat Knight.

– Nu, informeaz-o doar că este vorba despre noi măsuri de securitate pe care le pui în practică din cînd în cînd.

– A avut atît de multe asemenea situaţii încît va fi înclinată s-o creadă şi pe asta, a spus Knight.

– Nu schimba nici ruta, nici orele şi laurii am să ţi-i las ţie, Stuart. Şi nu vreau să transpire ceva. Te văd după dejunul preşedintelui. Atunci ne vom informa reciproc. Apropo, care este numele codificat al preşedintelui pentru astăzi?

– Iulius.

– Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred.

– Tu mi-ai spus tot ce trebuia să ştiu, nu-i aşa, Halt?

– Nu, bineînţeles că nu, Stuart. Doar mă cunoşti, sînt fratele mai tînăr al lui Machiavelli.

Directorul l-a bătut pe Elliot pe umăr şi taxiul a revenit la locul lui iniţial lîngă celelalte taxiuri ce aşteptau unul în spatele celuilalt. Cei doi pasageri au coborît şi au pornit în direcţii opuse, Knight ca să prindă metroul pentru Casa Albă iar directorul a luat un taxi pentru sediul central F.B.I. Nici unul dintre ei n-a privit înapoi.

Norocosul Stuart Knight, şi-a zis în gînd directorul, el a trecut prin ultimele şapte zile fără informaţiile pe care le-am avut eu. Acum că întîlnirea avusese loc, directorului îi revenise încrederea în propria stratagemă şi era hotărît ca numai el şi Andrews să cunoască întreaga poveste – în cazul în care nu aveau o dovadă concluzivă care să asigure condamnarea senatorului. El trebuia să-i prindă pe conspiratori vii şi să-i facă

să depună mărturie împotriva senatorului. Directorul şi-a verificat ceasul după cel de pe turnul vechii Poşte, actualmente clădirea Departamentului Washington. Era 7:58. Andrews trebuia să vină în două minute. Cînd a intrat în sediul central F.B.I. garda l-a salutat. Doamna McGregor era în picioare, în faţa biroului părînd agitată.

– Sînteţi căutat de urgenţă pe canalul patru, domnule director.

– Fă-mi legătura, a spus directorul intrînd rapid în biroul său şi a ridicat receptorul.

– Sînt agentul special O'Malley de pe maşina de filaj.

– Da. Ce este O'Malley?

– Andrews a fost omorît şi cred că a mai fost încă o persoană în maşină.

Directorul n-a putut să scoată nici o vorbă.

– Mai sînteţi pe fir, domnule director? O'Malley a aşteptat. Repet, mai sînteţi acolo, domnule director?

În cele din urmă directorul a spus:

– Vino aici imediat.

A pus telefonul jos şi mîinile-i puternice au prins biroul Queen Anne ca şi cum ar fi fost un gît pe care voia să-l ştranguleze. Degetele i s-au îndoit apoi încet în podul palmei, formînd doi pumni masivi iar unghiile au început să-şi croiască drum în piele. Sîngele s-a prelins uşor pe birou, adunîndu-se într-o pată de culoare închisă. Halt Tyson a rămas singur mai multe minute. Apoi i-a cerut doamnei McGregor să încerce să-i facă legătura cu preşedintele la Casa Albă. Avea de gînd să suspende totul; deja mersese prea departe. A stat aşteptînd. Ticăloşii îl învinseseră. Pesemne că ştiau totul.

Agentului special O'Malley i-au trebuit zece minute ca să ajungă în sediul central F.B.I. A fost introdus imediat la director.

Dumnezeule, arată de parcă ar avea optzeci de ani, şi-a zis în gînd O'Malley.

Directorul a rămas cu privirile aţintite asupra lui.

– Cum s-a întîmplat? a întrebat el încet.

– A fost aruncat în aer cu maşină cu tot; credem că mai era cineva cu el.

– De ce? Cum?

– Pesemne că a fost o bombă montată la sistemul de aprindere. N-au rămas din maşină decît nişte fiare.

– Puţin îmi pasă de ce-a rămas din maşină, a început directorul pe un ton în crescendo cînd s-a deschis uşa.

Mark Andrews a păşit înăuntru.

– Bună dimineaţa, domnule director. Sper că nu vă întrerup. Am crezut că mi-aţi spus să vin la 8:15.

Amîndoi bărbaţii se holbau la el.

– N-ai murit?

– Poftim?

– Ei bine, cine dracu îţi conducea Mercedes-ul? a spus agentul special O'Malley.

Mark se uita la el fără să înţeleagă.

– Mercedes-ul meu? a întrebat el imediat. Despre ce vorbeşti?

– Mercedes-ul tău abia ce a zburat în aer şi s-a făcut ţăndări. L-am văzut cu proprii mei ochi. Colegul meu este acolo şi încearcă să afle despre ce e vorba; deja a raportat că a găsit o mînă a unui negru.

Mark s-a rezemat de perete.

– Ticăloşii, l-au omorît pe Simon a strigat el furios. Nu va mai trebui să-l chem pe Grant Nanna ca să le strivească boaşele în ţărînă. Eu cu mîna mea o s-o fac.

– Te rog, explică-te, a spus directorul.

Mark s-a rezemat iar de perete, apoi s-a întors cu fața spre amîndoi.

– Eu am venit cu Elizabeth Dexter în dimineața asta; ea a trecut să mă vadă. Am venit cu ea, a repetat el incoerent... Simon mi-a mutat mașina pentru că ocupa un loc în garaj ce era rezervat în cursul zilei și acum ticăloșii l-au omorît.

– Stai jos, Andrews. Și tu, O'Malley.

A sunat telefonul.

– Șefa de cabinet a președintelui, domnule director. În două minute veți avea legătura cu președintele.

– Doamna McGregor, vă rog să contramandați și să cereți scuze. Explicați-i lui Janet Brown că nu era nimic important, vóiam doar să-i urez președintelui noroc pentru ziua de azi la legea privind controlul armelor.

– Da, domnule director.

– Deci ei te cred mort, Andrews, iar acum și-au jucat ultima carte. Așa că noi trebuie să le ținem bine pe ale noastre. Tu ai să rămîi mort – încă pentru puțină vreme.

Mark și O'Malley s-au uitat unul la celălalt, amîndoi nedumeriți.

– O'Malley, tu te întorci la mașina ta. Nu spui nimic, nici măcar colegului tău. Nu l-ai văzut pe Andrews în viață, înțelegi?

– Da, domnule director.

– Acum du-te.

– Doamna McGregor, faceți-mi legătura cu șeful de la Relații Externe.

– Da, domnule director.

Directorul l-a privit pe Mark.

– Începuseși să-mi lipsești.

– Vă mulțumesc, domnule director.

– Nu-mi mulţumi, pentru că sînt pe punctul să te omor din nou.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Bill Gunn. El era şeful de la Relaţii cu Publicul şi era cel mai bine îmbrăcat din toată clădirea, avea zîmbetul cel mai larg pe chip şi o claie de păr blond pe care o spăla la fiecare două zile. Cînd a intrat, faţa lui era neobişnuit de tristă.

– Aţi auzit despre moartea unuia din tinerii noştri agenţi, domnule director?

– Da, Bill. Dai imediat o declaraţie că un agent special a fost omorît în această dimineaţă şi că presa va primi detalii complete la ora unsprezece.

– Pînă atunci o să mă urmărească toţi cu înverşunare, domnule director.

– Lasă-i să te urmărească, i-a spus scurt directorul.

– Da, domnule director.

– La ora unsprezece vei face o altă declaraţie şi vei spune că agentul trăieşte...

Pe chipul lui Bill Gunn se putea citi surpriza.

– ...că s-a făcut o greşeală şi că bărbatul care a murit a fost un tînăr, paznic la un garaj, care n-are nici o legătură cu F.B.I.-ul.

– Dar domnule director, ce e cu agentul nostru?

– Fără îndoială că ţi-ar face plăcere să-l cunoşti pe agentul care se presupune a fi mort. Aşa că dă-mi voie să ţi-l prezint – el este agentul special Andrews. Bill, nu sufli nici un cuvînt. Acest om este mort pentru următoarele trei ore şi, dacă transpiră ceva, poţi să-ţi cauţi altă slujbă.

Bill Gunn părea, într-adevăr, neliniştit.

– Da, domnule director.

– După ce scrii anunţul pentru presă, sună-mă şi citeşte-mi-l.

– Da, domnule director.

Bill Gunn a plecat nedumerit. El era un om înţelegător de felul lui, care ştia să ia lucrurile cum sînt şi asta era o problemă ce-l depăşea, dar ca mulţi alţii avea încredere în director.

Directorul devenea tot mai conştient de cîţi oameni aveau, întradevăr, încredere în el şi cît de multe ducea pe umerii săi. Şi-a întors privirile spre Mark, care încă nu-şi revenise din şocul făcut cînd a aflat că Simon murise în locul lui – era al doilea om în decurs de opt zile.

– Bun, Mark, nu ne-au mai rămas decît două ore, aşa că îi vom jeli pe cei morţi mai tîrziu. Mai ai ceva de adăugat la raportul de ieri?

– Da, domnule director. Este bine să fii în viaţă.

– Dacă reuşeşti să treci de ora unsprezece, tinere, cred că te aşteaptă o viaţă lungă şi sănătoasă, dar deocamdată încă nu ştim dacă este Dexter sau Harrison. Eu rămîn, totuşi, la părerea că este Dexter. Directorul s-a uitat din nou la ceas: 8:29 – n-au mai rămas decît nouăzeci şi şapte de minute. Ţi-au mai venit alte idei?

– Ei bine, domnule director, Elizabeth Dexter, categoric, nu poate fi implicată, ea mi-a salvat viaţa, aducîndu-mă aici cu maşina în dimineaţa asta. Dacă mă voia mort, acesta este cel mai ciudat mod de a o face.

– Îţi accept explicaţia, a spus directorul, dar asta nu-l absolvă şi pe tatăl ei.

– Cu siguranţă nu l-ar ucide pe bărbatul cu care s-ar putea căsători fiica lui, a spus Mark.

– Eşti un sentimental, Andrews. Un om care plănuieşte să asasineze un preşedinte nu-şi face griji în privinţa prietenilor fiicei lui.

A sunat telefonul. Era Bil Gunn de la Relaţii cu Publicul.

– Bun, citeşte-l, a spus directorul şi a ascultat cu atenţie. Este bine. Transmite-l imediat la radio, televiziune

şi ziare, iar al doilea comunicat îl dai la ora unsprezece, nu mai devreme. Îţi mulţumesc, Bill.

Directorul a pus telefonul în furcă.

– Felicitări, Mark, eşti primul mort în viaţă şi, asemeni lui Mark Twain, vei putea să-ţi citeşti propriul necrolog. Acum să revenim rapid la problemele noastre. Am deja trei sute de agenţi care supraveghează Capitoliul şi zona din imediata vecinătate. În momentul în care soseşte maşina prezidenţială locul va fi complet închis.

– O lăsaţi pe doamna preşedinte să meargă la Capitoliu? a întrebat Mark uluit.

– Ascultă-mă cu atenţie, Mark. Mi se va raporta unde se află, minut cu minut, începând cu ora 9:00 a.m., cei doi senatori, amîndoi fiind filaţi de şase oameni. La 9:15 noi doi vom ieşi în stradă. Cînd se va întîmpla atentatul, noi vom fi acolo. Din moment ce mi-am asumat întreaga responsabilitate pot, tot atît de bine s-o duc la îndeplinire personal.

– Da, domnule director.

A bîzîit interfonul.

– Este domnul Sommerton. Vrea să vă vadă urgent, domnule director.

Directorul s-a uitat la ceas: 8:45. La fix, exact cum a promis.

Daniel Sommerton a dat buzna părînd foarte încîntat de el însuşi. A intrat direct în subiect.

– Una din amprente am găsit-o în dosarul cu criminali, individul se numeşte Matson – Ralph Matson.

Sommerton i-a arătat o fotografie, o fotografie robot a lui Matson şi o amprentă mărită a degetului mare.

– Şi acum urmează partea care n-o să vă plạcă, domnule director. El este un fost agent F.B.I.

I-a dat directorului legitimaţia lui Matson ca s-o studieze. Mark s-a uitat la fotografie. Era preotul grec ortodox, cu nas mare şi maxilare puternice.

– Are ceva de profesionist în el, au spus amîndoi deodată şi directorul şi Mark.

– Aţi lucrat foarte bine, Sommerton. Fă trei sute de copii ale fotografiei imediat şi dă-i-le directorului adjunct de la Investigaţii – şi asta înseamnă absolut imediat.

– Da, domnule director.

Expertul de la Amprente a plecat grăbit, încîntat de el însuşi. Degetul mare descoperit de el era exact ceea ce căuta directorul.

– Doamnă McGregor, dă-mi legătura cu domnul Rogers.

Directorul adjunct a apărut pe fir, şi el i-a relatat pe scurt cele aflate.

– Să-l arestez imediat ce-l găsim?

– Nu, Matt. După ce l-aţi reperat, fiţi cu ochii pe el, dar băieţii să stea cât mai departe, să nu fie observaţi. S-ar putea ca el să amîne totul dacă devine suspicios. Ţine-mă la curent cu toate. Vă mişcaţi asupra lui la 10:06. Dacă se schimbă ceva îţi dau de veste.

– Da, domnule director. Aţi anunţat Serviciul Secret?

– Da, a spus directorul şi a închis telefonul.

Directorul s-a uitat la ceas: 9:05. A apăsat un buton şi şi-a făcut apariţia Elliot.

– Unde sînt cei doi senatori?

– Harrison este încă la casa sa din Alexandria, iar Dexter a părăsit Kensington-ul şi se îndreaptă spre Capitoliu, domnule director.

– Elliot, tu rămâi aici, în acest birou şi ţii legătura prin radio cu mine şi directorul adjunct, amândoi aflîndu-ne în stradă. Să nu părăseşti absolut deloc această încăpere. Ai înţeles?

– Da, domnule director.

– Voi folosi radio-emiţătorul meu pe canalul patru. Hai să mergem, Andrews.

Directorul şi Andrews au plecat.

– Dacă mă caută cineva, doamnă McGregor, fă-i legătura cu agentul special Elliot în biroul meu. El va şti unde să mă găsească.

– Da, domnule director.

*

* *

Cîteva minute mai tîrziu, directorul şi Mark se aflau în stradă, pe Pennsylvania Avenue, îndreptîndu-se spre Capitoliu. Mark şi-a pus ochelarii fumurii şi şi-a ridicat gulerul de la pardesiu. Au trecut pe lîngă numeroşi agenţi. Nici unul dintre ei nu l-a recunoscut pe director. La colţul dintre Pennsylvania Avenue şi 9-th Street se afla Peter Nicholson care şi-a aprins o nouă ţigară şi s-a uitat la ceas. Era 9:30. S-a deplasat la marginea trotuarului lăsînd o grămadă de mucuri de ţigară în urma lui. Directorul s-a uitat la chiştoace: ticălosul, ar trebui amendat cu o sută de dolari.

– Răspunde, Tony. Răspunde, Tony.

– Tony, da, şefule. Buick-ul este gata. Abia ce am auzit la radio că drăgălaşul de Andrews şi-a găsit naşul.

Peter Nicholson a zâmbit.

– Răspunde, Xan.

– Sînt gata. Aştept semnalul dumneavoastră.

– Răspunde, Matson.

– Totul e-n ordine, şefule. Sînt al dracului de mulţi agenţi prin preajmă.

– N-ai motiv să te treacă transpiraţiile, întotdeauna sînt oameni din Serviciul Secret prin preajmă cînd se deplasează preşedintele. Nu mă suni decît dacă ai, într-adevăr, vreo problemă. Atenţie, toţi trei ţineţi liniile deschise. Cînd am să vă chem din nou, doar voi activa vibratorul de la ceasurile voastre. Atunci nu veţi mai avea decît trei minute şi patruzeci şi cinci de secunde, pentru

că, în acel moment, Kane va trece pe lîngă mine. Aţi înţeles?

– Da.

– Da.

– Da.

Preşedintele a închis circuitul şi şi-a mai aprins o ţigară. Era 9:40.

*

* *

Directorul l-a zărit pe Matthew Rogers într-o maşină specială şi a urcat rapid lîngă el.

– Ai totul sub control, Matt?

– Da, domnule director. Dacă încearcă cineva, ceva, pe o rază de o jumătate milă n-are cum să reuşească.

– Bun. Ce oră este?

– Nouă patruzeci şi cinci.

– Perfect, tu controlezi aici. Eu mă duc la Capitoliu. Halt a coborît din maşină şi s-a îndepărtat împreună cu Mark.

– Vă caută Elliot, domnule director.

– Spune, Elliot.

– L-au reperat pe Matson la intersecţia dintre Maryland Avenue şi 1-st Street, lîngă statuia Garfield, pe colţul de sud-vest, foarte aproape de zona în renovare a Capitoliului.

– Bun. Să fie plasaţi în preajmă cincizeci de oameni, dar să nu facă încă nici o mişcare. Informează-l şi pe domnul Rogers şi spune-i să-şi aranjeze oamenii astfel încît să nu fie văzuţi de Matson.

– Da, domnule director.

– Ce dracu caută în partea aceea a Capitoliului? a întrebat Mark încet. De-acolo n-ai putea să împuşti pe nimeni ce se află pe treptele Capitoliului decît dintr-un elicopter.

– Sînt de acord cu tine, nici eu nu pricep nimic, a spus directorul.

Au ajuns la cordonul de poliție ce înconjura Capitoliul. Directorul le-a arătat legitimația ca să fie lăsat să treacă împreună cu Andrews. Tînărul polițist de la Capitoliu s-a mai uitat încă o dată la legitimație; nu-i venea să creadă; Da, era într-adevăr, directorul F.B.I.-ului H.A.L. Tyson, în carne şi oase.

– Iertați-mă, domnule director. Vă rog să treceți.

– Elliot, domnule director.

– Da, Elliot.

– Vă caută şeful Serviciului Secret.

– Stuart.

– Maşina antemergător porneşte chiar acum de la poarta din față. Iulius va pleca peste cinci minute.

– Îți mulțumesc, Stuart. Ai grijă de partea ce-ți revine ție şi m-aştept la o surpriză din partea ta.

– Nu-ți face griji, Halt. O vei avea.

*

*   *

Cinci minute mai târziu limuzina prezidențială a părăsit intrarea de sud şi a virat-o la stînga pe E Street. Prima maşină a trecut pe lîngă Peter Nicholson ce se afla la intersecția dintre Pennsylvania Avenue şi 9 th Street. El a zîmbit, a aprins o altă țigară şi a aşteptat. După cinci minute a trecut pe lîngă el un Lincoln mare, cu două steaguri fluturînd pe aripile din față şi cu însemnele prezidențiale pe portiere. Prin geamurile cenuşii a zărit trei figuri pe bancheta din spate. Limuzina prezidențială era urmată de o altă maşină, cunoscută sub numele de „maşina de siguranță" şi în ea se aflau agenții Serviciului Secret şi medicul personal al preşedintelui. Peter Nicholson a apăsat un buton de pe cureaua ceasului.

Vibratorul a început să-l gîdile la încheietura mîinii. După zece secunde l-a oprit. A pornit-o apoi pe jos spre nord şi, după ce a depăşit un bloc, a urcat într-un taxi.

– La aeroportul National, i-a spus şoferului în timp ce-şi pipăia biletul de avion din buzunarul interior de la haină.

*

* *

Vibratorul de la ceasul lui Matson îi atingea pielea. După zece secunde s-a oprit. Matson s-a îndreptat spre şantier, s-a aplecat şi şi-a legat şiretul de la pantofi.

Xan a început să asambleze puşca. Era bucuros că se mişca; stătuse făcut covrig toată noaptea.

– Directorul adjunct către director. Matson se apropie de şantier. Acum s-a oprit şi-şi leagă şiretul la pantof. Nu este nimeni pe şantier, dar am cerut unui elicopter să verifice. Nu este decît o macara imensă în mijlocul unui loc ce pare pustiu.

– Bun. Stați în preajmă pînă în ultima clipă. Veți acționa în momentul cînd soseşte maşina prezidențială. Trebuie să-i prinzi asupra faptului. Toți agenții de pe acoperişul Capitoliului să fie în alertă.

Directorul s-a întors spre Mark ceva mai relaxat.

– Cred că va fi bine.

Ochii lui Mark erau pironiți pe treptele Capitoliului.

– Ați văzut, domnule director, că şi senatorul Dexter şi senatorul Harrison fac parte din grupul care întîmpină preşedintele?

– Da, a spus directorul. Maşina trebuie să ajungă în două minute; îi vom prinde pe ceilalți, chiar dacă nu vom izbuti să depistăm care dintre senatori este. La vremea potrivită îi vom face să vorbească. Stai o clipă – asta-i ciudat.

Ochii directorului au parcurs rapid cîteva foi bătute la maşină pe care le avea în mînă.

– Da, la asta mă gîndeam. Programul detaliat al preşedintelui arată că Dexter va fi prezent la discursul adresat Senatului de către preşedinte, dar nu va participa la dineu. Foarte ciudat. Sînt sigur că toţi liderii de frunte ai opoziţiei au fost invitaţi. De ce nu este prezent Dexter?

– Nu-i nimic ciudat în asta, domnule director. El, în fiecare joi, ia prînzul cu fiica sa. Doamne Dumnezeule, ea mi-a zis: „În fiecare joi iau prînzul cu tatăl meu".

– Da, Mark, aud asta de la tine pentru prima oară.

– Da, domnule director, ea mi-a spus: „În fiecare joi, iau prînzul cu tatăl meu".

– Mark, maşina va fi aici într-un minut.

– Este Harrison, domnule director. Este Harrison! Sînt un prost – joi, 24 februarie, în Georgetown. Eu întotdeauna am avut în cap data de 24 februarie, dar n-am făcut nici o legătură cu ziua de joi. Din cauza asta Dexter a fost văzut în Georgetown în acea zi, asta trebuie să fie. Ei întotdeauna iau prînzul împreună joia, niciodată nu se abat de la acest obicei.

– Eşti sigur? Poţi să fii sigur? Din asta decurg al dracului de multe.

– Este Harrison, domnule director. Nu poate fi Dexter. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima zi. Christoase, ce prost sînt!

– Bine, Mark. Urcă rapid treptele acelea şi urmăreşte fiecare mişcare a lui Harrison. Fii pregătit să-l arestezi, indiferent de consecinţe.

– Da, domnule director.

– Rogers?

Directorul adjunct a răspuns prin staţia radio.

– Maşina îşi face apariţia. Arestaţi-l imediat pe Matson; verificaţi acoperişurile Capitoliului. Directorul a rămas

cu privirile aţintite spre cer. Dumnezeule, nu este un elicopter, este afurisita aceea de macara. Ea trebuie să fie.

*

* *

Xan şi-a potrivit patul puştii galbene în umăr şi a luat în vizor maşina prezidenţială. El legase de ţeava puştii un fir de aţă, cu o pană la celălalt capăt, o şmecherie pe care o învăţase cînd se antrena pentru Jocurile Olimpice. Nu era nici o adiere de vînt. Orele de aşteptare luaseră sfîrşit. Senatorul Harrison se afla acolo, pe treptele Capitoliului. Prin luneta Redfield, care mărea de treizeci de ori, putea să vadă chiar broboanele de transpiraţie de pe fruntea senatorului. Maşina prezidenţială s-a oprit la intrarea de pe latura de nord a Capitoliului. Totul mergea conform planului. Xan a luat în vizor portiera maşinii şi a aşteptat s-o vadă pe Kane. Au coborît doi agenţi din Serviciul Secret care au privit scrutător mulţimea. Xan aştepta să coboare şi cea de-a treia persoană. Nu s-a întîmplat nimic. Xan a orientat luneta spre senator, care arăta neliniştit şi nedumerit. A îndreptat-o iar spre maşină, dar Kane tot nu-şi făcuse apariţia. Unde dracu este? Ce se întîmplă? S-a uitat din nou la pană; nici o adiere de vînt. A privit iar spre maşina prezidenţială. Dumnezeule, macaraua a început să coboare şi Kane nu era în maşină. Matson a avut dreptate, ei au ştiut totul. Xan cunoştea exact cum trebuie să procedeze în asemenea împrejurări. Numai un singur om ar fi putut să-i dea în vileag, aşa că nu va ezita în a-şi duce pînă la capăt partea de învoială ce-i revenea. Xan a orientat luneta spre treptele Capitoliului. Un ţol, un ţol şi jumătate deasupra sprîncenelor. A avut o clipă de şovăială înainte de a apăsa prima dată pe trăgaci... apoi a apăsat a doua oară,

dar n-a mai văzut clar şi o secundă mai tîrziu treptele Capitoliului i-au dispărut complet din vizor. Şi-a coborît privirile spre macaraua care se lăsa în jos. Era înconjurat de cincizeci de bărbaţi în costume de culoare închisă, cu armele aţintite asupra lui.

Mark era cam la un pas de senatorul Harrison, cînd l-a auzit ţipînd şi l-a văzut căzînd. Mark s-a aruncat deasupra senatorului şi al doilea glonţ i-a zdrelit puţin umărul. S-a făcut panică printre ceilalţi senatori şi oficiali de pe trepte. Grupul ce urma să-l întîmpine pe preşedinte s-a grăbit să intre în clădire. Treizeci de agenţi F.B.I. s-au mişcat rapid. Directorul a fost singurul om ce a rămas pe treptele Capitoliului, hotărît şi neînfricat, cu ochii pironiţi asupra macaralei. El nu fusese poreclit din greşeală Halt.[1]

*

* *

– Pot să te întreb unde mergem, Stuart?

– Bineînţeles, doamnă preşedinte, spre Capitoliu.

– Dar aceasta nu este ruta obişnuită spre Capitoliu.

– Nu, doamnă. Vom coborî pe Constitution Avenue, către clădirea Russell. Am auzit că au fost nişte mici probleme la Capitoliu. Nişte demonstraţii ale Asociaţiei Naţionale de Puşcaşi.

– Deci le evit, ca un laş, nu?

– Nu, doamnă. Am să vă introduc în clădire prin intrarea din subsol. Nu este decît o măsură de securitate.

– Asta înseamnă că va trebui să folosesc afurisitul acela de tunel subteran. Nici cînd eram senator nu-mi plăcea, preferam să merg pe afară.

– Am scurtat drumul pentru dumneavoastră, doamnă. Veţi fi acolo exact la timp.

[1] Stai! (engl.)

Preşedintele a bombănit şi, în timp ce se uita pe fereastră, a văzut o ambulanță îndreptîndu-se în direcția opusă.

*

* *

Senatorul Harrison a murit în drum spre spital, iar lui Mark i-a pansat umărul un medic care locuia în spital. Mark s-a uitat la ceas şi a rîs. Era 11:04 – avea să trăiască, deci.

– Sînteți căutat la telefon, domnule Andrews. Directorul F.B.I.

– Da, domnule director.

– Mark, am auzit că eşti bine. Bun. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că Senatul şi-a întrerupt lucrările din respect pentru senatorul Harrison. Preşedintele a fost şocat, dar consideră că acesta este momentul cel mai potrivit spre a scoate în evidență importanța legii privind controlul armelor, aşa că vom merge cu toții la dineu mai devreme. Regret că nu poți să participi şi tu. Să ştii că i-am prins pe trei dintre ei – Matson, un trăgător de elită vietnamez şi un escroc cu numele de Tony Loraido. S-ar putea să fie mai mulți, am să-ți povestesc mai tîrziu. Îți mulțumesc, Mark.

Telefonul s-a închis înainte ca Mark să poată spune ceva.

Joi seara, 10 martie. 7:00 p.m.

În seara aceea Mark a ajuns în Georgetown la ora şapte. În cursul după-amiezii fusese la priveghiul lui Berry şi transmisese condoleanţe părinţilor săi ce nu-şi reveniseră din şoc. Ei mai aveau cinci copii, dar asta nu le alina durerea. Suferinţa lor l-a făcut pe Mark să pună şi mai mult preţ pe bucuriile mărunte ale vieţii.

Elizabeth era îmbrăcată în bluza roşie de mătase şi fusta neagră în care o văzuse pentru prima oară. L-a întîmpinat cu o cascadă de cuvinte.

– Nu înţeleg nimic ce se întîmplă. Tatăl meu m-a sunt mai devreme şi mi-a spus că ai încercat să salvezi viaţa senatorului Harrison. În orice caz, ce căutai tu acolo? Tatăl meu este foarte neliniştit din cauza atentatului. De ce l-ai urmărit şi pe tata? A fost şi el în vreun pericol?

Mark a privit-o drept în ochi.

– Nu, el n-a fost implicat în nici un fel, aşa că hai să încercăm şi noi s-o luăm de la început.

Totuşi, ea n-a înţeles.

Cînd au ajuns la Rive Gauche, maître d' i-a întîmpinat cu zîmbetul pe buze.

– Bună seara, domnule Andrews, ce plăcere să vă vedem din nou. Nu-mi amintesc să fi reţinut o masă pentru dumneavoastră.

– Nu, a fost reţinută pe numele meu. Doctor Dexter, a spus Elizabeth.

– O, da, domnişoară doctor, bineînţeles. Vreţi să mă urmaţi, vă rog.

Au mîncat scoici şi apoi grătar fără garnituri sofisticate şi au băut două sticle de vin.

Mai tot drumul spre casă Mark a cîntat. Cînd au ajuns, ea l-a ţinut de mînă şi l-a condus prin livingul cufundat în întuneric.

– Am de gînd să te seduc. Nici o cafea, nici un brandy, nici o muzică, doar pură seducţie.

– De unde atîta noroc pe capul meu?

Au căzut amîndoi pe canapea.

– Eşti prea beat, a adăugat Elizabeth.

– Aşteaptă şi ai să vezi.

A sărutat-o lung pe buze şi a început să-i descheie nasturii de la bluză.

– Eşti sigur că nu vrei puţină cafea? l-a întrebat ea.

– Da, foarte sigur, a spus el scoţându-i uşor bluza din fustă şi simţindu-i pielea catifelată a spatelui, în timp ce cu cealaltă mînă îi mîngîia piciorul.

– Ce-ai zice de puţină muzică? a întrebat ea încet. Ceva special.

Elizabeth a apăsat clapa casetofonului. Era din nou Sinatra, dar, de data asta, cîntecul se potrivea.

Este un cutremur sau un simplu şoc,
Este, într-adevăr, supă de broască ţestoască sau doar un surogat
Este un cocteil, acest sentiment de bucurie
Sau ceea ce simt este adevărat, domnule McCoy?

Este pentru totdeauna sau o simplă farsă,
Este Granada ceea ce văd, sau numai parcul Asbury
Este doar o plăsmuire la care nu merită să te gîndeşti
Sau este... în sfîrşit... iubirea... mult aşteptată?

Ea s-a cuibărit în braţele lui Mark.

El i-a desfăcut fermoarul de la fustă. Picioarele ei erau suple şi frumoase în lumina difuză. El a mîngîiat-o cu tandreţe.

– Ai de gînd să-mi spui adevărul în legătură cu ziua de azi, Mark?

– După aceea, draga mea.

– După ce mă vei fi sedus? l-a întrebat ea.

El şi-a scos cămaşa. Elizabeth s-a uitat la umărul bandajat.

– Acolo ai fost rănit pe cînd îţi făceai datoria?

– Nu, acolo m-a muşcat ultima mea iubită.

– Pesemne că ea a avut mai mult timp decît mine.

S-au apropiat şi mai mult unul de altul.

El a ridicat telefonul din furcă – în seara asta nici un Iulius.

*

* *

– Nu reuşesc să-l prind, domnule director, a spus Elliot, sună în permanenţă ocupat.

– Mai încearcă încă o dată şi încă o dată. Sînt sigur că este acolo.

– Să rog centralista să verifice?

– Da, da, a spus directorul nerăbdător.

Directorul a aşteptat bătînd cu degetele darabana în biroul Queen Anne, cu privirea pironită pe pata de sînge şi întrebîndu-se cum de apăruse acolo.

– Centralista spune că telefonul nu este pus în furcă. S-o rog să facă un apel prin generatorul de ton?

– Nu, Elliot, las-o baltă şi du-te acasă. Am să-l sun mîine dimineaţă.

– Da, domnule director. Noapte bună, domnule director.

Va trebui să plece – înapoi la Idaho sau ori de unde a venit, şi-a zis în sinea lui directorul în timp ce stingea luminile şi a pornit-o spre propria lui casă.

Vineri dimineaţa, 11 martie. 7:00 a.m.

Mark s-a trezit primul; pesemne pentru că era într-un pat străin. S-a întors şi a privit-o pe Elizabeth. Ea nu se machia niciodată şi arăta la fel de frumoasă dimineaţa cum fusese şi aseară la restaurant. Părul negru şi ondulat îi acoperea gîtul şi el i-a atins uşor şuviţele moi. Ea s-a răsucit şi l-a sărutat.

– Du-te şi te spală pe dinţi.

– Ce mod romantic de a începe ziua, a spus el.

– Pînă te întorci o să mă trezesc şi eu.

Ea a oftat uşor şi şi-a dezmorţit oasele.

Mark a luat pasta de dinţi, un Pepsodent – acesta va fi singurul lucru pe care va trebui să-l schimbe, pentru că el prefera Macleans – şi a încercat să-şi imagineze care va fi partea din raftul de la baie pe care vor sta obiectele lui de toaletă. Cînd s-a întors în dormitor a observat că telefonul nu era în furcă. S-a uitat la ceas: 7:05. S-a urcat înapoi în pat. Elizabeth s-a dat jos.

– Mă întorc într-o clipă, a spus ea.

În filme niciodată nu se întîmpla aşa, şi-a zis în gînd Mark.

Ea a revenit şi s-a lungit lîngă el, ca imediat să spună:

– Barba ta îmi zgîrîie faţa. Nu mai eşti la fel de bine ras cum ai fost prima dată.

– În acea primă seară m-am bărbierit cu foarte mare grijă, a spus Mark. E nostim, eu n-am fost niciodată atît

de sigur de ceva. Din păcate, nu s-a întîmplat aşa cum am intenţionat eu.

– Şi ce-ai intenţionat?

– În filme întotdeauna lucrurile se petrec altfel. De data asta şi-a exprimat clar sentimentele. Ştii ce a spus un francez cînd a fost acuzat că a violat o femeie moartă?

– Nu.

– Nu mi-am dat seama că era moartă; am crezut că este englezoaică.

După ce i-a dovedit că nu era englezoaică, Elizabeth l-a întrebat pe Mark ce-ar dori să mănînce la micul dejun.

Mark i-a spus şi a dispărut în baie. A dat drumul la duş şi temperatura apei a găsit-o tocmai potrivită.

– Sînt dezamăgită, am crezut că vom face baie împreună, a spus Elizabeth.

– Nu fac niciodată baie cu fata din casă. Cînd e gata micul dejun, cheamă-mă, i-a răspuns Mark de sub duş şi a început să cînte „Mi-am găsit iubirea mult aşteptată" în diverse tonalităţi.

Un braţ subţire s-a strecurat prin apa care cădea şi a închis robinetul fierbinte. Cîntecul a încetat brusc. Elizabeth nu se vedea nicăieri.

Mark s-a îmbrăcat şi a pus receptorul în furcă. Telefonul a sunat aproape imediat. Elizabeth şi-a făcut apariţia într-un furou scurt.

Mark era tentat să se întoarcă iar în pat.

Ea a ridicat receptorul.

– Bună dimineaţa. Da, este aici. Mark, eşti căutat. O iubită geloasă, nu e de mirare.

Elizabeth şi-a pus o rochie şi s-a întors la bucătărie.

– Mark Andrews.

– Bună dimineaţa, Mark.

– O, bună dimineaţa, domnule director.

– Încerc să dau de tine de ieri seară, de la ora opt.

– O, într-adevăr, domnule director? Am crezut că sînt în concediu. Dacă veți căuta în evidența de la Departamentul Washington veți afla că figurez în concediu.

– Da, Mark, dar va trebui să-ți întrerupi vacanța pentru că președintele vrea să te vadă.

– Președintele, domnule director?

– Da, al Statelor Unite.

– De ce ar dori dânsa să mă vadă, domnule director?

– Ieri te-am omorît, dar astăzi am făcut din tine un erou și dînsa ar vrea să te felicite personal pentru că ai încercat să salvezi viața senatorului Harrison.

– Poftim?

– Ai face bine să citești ziarele de dimineață. Deocamdată nu-ți mai spun nimic. Am să-ți explic mai tîrziu.

– Unde trebuie să mă duc și la ce oră, domnule director?

– Ți se va comunica.

Telefonul s-a închis.

Mark a pus telefonul în furcă și a meditat asupra conversației. Era pe punctul s-o strige pe Elizabeth s-o întrebe dacă veniseră ziarele de dimineață, cînd telefonul a sunat din nou.

– Vrei să răspunzi tu, Mark, dragul meu. Acum că iubitele tale au descoperit unde te afli, precis pe tine te caută.

Mark a ridicat receptorul.

– Domnul Andrews?

– Da, la telefon.

– Așteptați o clipă, vă rog. Vă fac imediat legătura cu doamna președinte.

– Bună dimineața. Sînt Florentyna Kane. Voiam doar să știu dacă vă puteți face timp ca să treceți pe la Casa

Albă în această dimineaţă, în jurul orei zece. Mi-ar face plăcere să vă cunosc şi să stăm de vorbă.

– Aş fi onorat, doamnă preşedinte.

– Atunci aştept cu nerăbdare să vă cunosc, domnule Andrews şi să vă felicit personal. Dacă veţi veni la intrarea de vest, Janet Brown va fi acolo să vă întîmpine.

– Vă mulţumesc, doamnă.

A fost unul din acele telefoane legendare despre care presa scria atît de des. Directorul doar verificase să vadă unde se aflã. Încercase preşedintele să dea de el chiar de ieri seara, de la ora opt?

– Cine a fost, dragul meu?

– Preşedintele Statelor Unite.

– Spune-i c-ai s-o suni mai tîrziu; ea întotdeauna este pe fir şi, de obicei, primeşte telefoane cu taxă inversă.

– Nu, vorbesc serios.

– Bineînţeles că da.

– Vrea să mă vadă.

– Da, dragul meu. La tine acasă sau la ea?

Mark s-a dus în bucătărie şi a atacat nişte sticksuri. Şi-a făcut apariţia şi Elizabeth răsfoind un *The Post.*

– Priveşte, a spus ea. Este o ştire oficială. Nu eşti un derbedeu, eşti un erou.

Titlul mare din ziar spunea:
SENATORUL HARRISON
OMORÎT PE TREPTELE CAPITOLIULUI.

– A fost preşedintele, nu-i aşa? a întrebat ea.

– Da, ea a fost.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ţi-am zis, dar n-ai vrut să asculţi.

– Iartă-mă, a spus Elizabeth.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, dar să nu trecem prin aşa ceva în fiecare săptămînă.

Ea a continuat să citească ziarul şi Mark să mestece sticksuri.

– De ce a vrut cineva să-l omoare pe senatorul Harrison, Mark?

– Nu ştiu. *The Post* ce zice?

– Ei încă n-au descoperit motivul; spun că el ar fi avut mulţi duşmani şi aici şi în străinătate.

Elizabeth a început să-i citească din gazetă:

Senatorul Robert Harrison (Carolina de Sud) a fost omorît de un asasin pe treptele Capitoliului ieri dimineaţă, la ora 10:06.

Asasinatul a avut loc doar cu cîteva clipe înainte de sosirea preşedintelui Kane pentru bătălia finală în privinţa proiectului de lege asupra controlului armelor care trebuia să fie votat ieri în Senat. Fiind avertizaţi despre o demonstraţie pe treptele Capitoliului, Serviciul Secret a dirijat maşina prezidenţială spre clădirea Russell a Senatului.

Senatorul Harrison a fost împuşcat în cap şi el a fost declarat mort la sosirea la Centrul Medical Woodrow Wilson. Un al doilea glonţ a atins uşor umărul agentului F.B.I. Mark Andrews, 28 ani, care s-a aruncat asupra senatorului încercînd să-i salveze viaţa. Andrews a primit îngrijiri medicale în acelaşi spital şi mai tîrziu i s-a permis să plece acasă.

Nu s-a furnizat nici o explicaţie deocamdată asupra faptului că, cu cîteva momente înainte de asasinat, la treptele Capitoliului a sosit o a doua coloană prezidenţială, fără preşedinte.

Vicepreşedintele Bradley a dispus imediat o întrerupere a lucrărilor Senatului din respect pentru senatorul Harrison. Camera a votat apoi în unanimitate o prelungire pentru o perioadă de şapte zile.

Preşedintele, care a ajuns la Capitoliu prin clădirea Russell şi prin pasajul subteran, folosit de congresmeni, a aflat ştirea despre asasinarea lui Harrison cînd a sosit la Senat. Vizibil afectată, ea a anunţat că dineul pentru discutarea proiectului privind controlul armelor va avea loc conform planificării şi a rugat senatorii adunaţi să ţină un moment de reculegere în memoria colegului lor mort.

Preşedintele, după aceea, a spus: „Ştiu că sîntem cu toţii şocaţi şi întristaţi de tragicul şi îngrozitorul eveniment care abia s-a întîmplat. Acest omor fără rost al unui bun şi decent bărbat trebuie, totuşi, să ne întărească hotărîrea de a lucra laolaltă spre asigurarea securităţii concetăţenilor noştri prin limitarea accesului la arme."

Preşedintele intenţionează să se adreseze naţiunii în seara asta, la ora nouă.

– Deci, acum ştii totul, Liz.

– Nu ştiu nimic, a răspuns ea.

– Nici eu însumi n-am ştiut mare lucru, a recunoscut Mark.

– Va fi dificil ca să trăiesc cu tine.

– Cine a spus că eu am de gînd să trăiesc cu tine?

– Am dedus din felul în care mi-ai mîncat omleta.

*

*   *

La hotelul Fontainebleau un bărbat stătea pe marginea piscinei citind *The Miami Herald* şi bînd cafea. Cel puţin senatorul nu mai putea cauza şi alte neplăceri, ceea ce îl

făcea să se simtă ceva mai în siguranță. Xan își ținuse partea lui de promisiune.

A sorbit o mică înghițitură de cafea, care era cam fierbinte, dar nu conta, pentru că nu se grăbea. El deja dăduse noi ordine; nu-şi putea permite alte riscuri. Pînă seara Xan avea să fie mort; asta fusese aranjat. Matson şi Tony vor fi eliberați din lipsă de probe, aşa îl asigurase avocatul lui, care pînă acum niciodată nu-l dezamăgise, iar el nu va mai vizita pentru o vreme Washington-ul. S-a relaxat şi s-a lăsat pe spate în şezlong ca soarele din Miami să-l încălzească. Şi-a aprins o nouă țigară.

*

* *

La 9:45 directorul a fost întîmpinat la Casa Albă de Janet Brown, şefa de cabinet a preşedintelui. Au aşteptat şi au discutat. Directorul i-a vorbit despre agentul special Andrews. Brown şi-a luat conştiincioasă notițe.

Mark a sosit puțin înainte de ora 10:00. El reuşise doar să ajungă acasă şi să-şi schimbe costumul.

– Bună dimineața, domnule director, a spus el degajat.

– Bună dimineața, Mark. Mă bucur că ai venit. Era uşor ironic, dar nu dezaprobator. Ți-o prezint pe şefa de cabinet a preşedintelui, Janet Brown.

– Bună dimineața, doamnă, a spus Mark.

Janet Brown a preluat conducerea operațiunilor:

– Sînteți amabili să veniți în biroul meu, unde putem aştepta. Preşedintele înregistrează caseta pentru emisiunea de televiziune din această seară, cînd se va adresa națiunii, pentru că la ora 11:15 va pleca cu avionul la Camp David. Cred că dumneavoastră şi domnul

director veți avea cam cincisprezece minute ca să stați de vorbă cu dînsa.

Janet Brown i-a dus în biroul ei, o cameră spațioasă din aripa de vest, cu o vedere superbă spre grădina cu trandafiri.

– Am să vă aduc puțină cafea, a spus ea.

– Asta va fi o schimbare, a zis în surdină Mark.

– Poftim? a întrebat Janet.

– Nimic.

Directorul şi Mark s-au aşezat comod în fotolii, de unde puteau privi pe un ecran mare, cu o limpezime de cristal, intrările şi ieşirile din Biroul Oval.

Se făceau pregătiri, fruntea preşedintelui era pudrată iar cameramanii se învîrteau în jurul ei. Janet Brown vorbea la telefon.

– CBS şi NCB sînt gata, dar ABC nu şi-a terminat pregătirile, a spus o voce agitată de femeie.

Janet Brown l-a sunat pe reporterul de la ABC pe altă linie.

– Haide, Harry, dați-i drumul, preşedintele n-are toată ziua liberă.

– Janet.

Florentyna Kane era în mijlocul ecranului.

Ea şi-a înălțat privirile:

– Da, doamnă preşedinte.

– Unde sînt cei de la ABC?

– Eram exact pe urmele lor, doamnă preşedinte.

– Erai pe urmele lor? Au fost anunțați deja de patru ore.

– Dintr-o clipă în alta vor fi şi ei gata, doamnă preşedinte.

Harry Nathan, reporterul de la ABC, a apărut pe ecran.

– Acum sîntem instalați cu toții, Janet. În cinci minute putem începe.

– Bine, a spus Florentyna Kane şi s-a uitat la ceas. Era 10:11. Cifrele s-au schimbat, fiind înlocuite cu pulsul ei: 72; este normal, şi-a zis în gînd şi a apărut tensiunea – 140/90; un pic cam mare, va trebui să i-o verifice doctorul în acest weekend. Cifrele au fost înlocuite cu indicele Dow-Jones care arăta o cădere de la 1.500 la 1.409. A dispărut şi acesta şi ceasul arăta 10:12. Preşedintele a repetat în gînd pentru ultima oară, fraza de deschidere a discursului. În acea dimineaţă verificase împreună cu Edward versiunea finală şi fusese mulţumită de ea.

*

* *

– Mark.

– Da, domnule director.

– Vreau să te reîntorci la Grant Nanna la Departamentul Washington în această după-amiază.

– Da, domnule director.

– Apoi vreau să-ţi iei o vacanţă. O vacanţă adevărată, cîndva în mai. Domnul Elliot mă părăseşte la sfîrşitul lui mai ca să-şi preia postul de la Departamentul Columbus. Intenţionez să-ţi ofer ţie postul lui, şi în plus, să-mi fii secretar personal.

Mark a rămas înmărmurit.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule director. Aş fi încîntat.

S-a dus planul pe cinci ani.

– Ai spus ceva, Mark.

– Nu, domnule director.

– Mark, cînd sîntem numai noi doi, dacă vom lucra împreună, trebuie să încetezi să-mi spui „domnule director". Poţi să-mi zici Halt sau Horatio – n-are importanţă care din ele.

Mark nu s-a putut abţine să nu rîdă.
– Găseşti amuzant numele meu. Mark?
– Nu, domnule director. Dar am cîştigat 3.516 dolari.

*

* *

– Probă de microfon: unu, doi, trei. Tare şi clar. Putem face o probă de microfon, doamnă preşedinte? a întrebat-o cameramanul, acum mai puţin agitat. Ce aţi servit la micul dejun?

– Pîine prăjită şi cafea, a spus preşedintele cu un timbru clar şi sonor.

– Vă mulţumesc, doamnă. Este perfect. Sîntem gata.

Toate camerele erau îndreptate spre preşedinte, care stătea la biroul său, sobră şi serioasă.

– Puteţi începe, doamnă preşedinte.

Preşedintele a privit spre camera unu.

Dragii mei americani, vă vorbesc în această seară din Biroul Oval în urma cumplitei asasinări a senatorului Harrison pe treptele Capitoliului. Robert Everard Harrison a fost prietenul şi colegul meu şi ştiu că toţi îi vom resimţi enorm lipsa. Transmitem condoleanţe familiei sale îndurerate. Această întîmplare nefastă n-a făcut decît să-mi întărească hotărîrea de a insista asupra promulgării, la reluarea lucrărilor Senatului, a legii privind controlul şi limitarea strictă a folosirii armelor. Voi face aceasta în memoria senatorului Harrison, încît să putem avea sentimentul că el n-a murit în van.

Directorul s-a uitat la Mark; nici unul dintre ei n-a comentat. Preşedintele a continuat insistînd asupra importanţei acestei legi şi asupra motivelor pentru care trebuie sprijinită întru totul de poporul american.

Şi acum vă las, dragii mei concetăţeni, mulţumind lui Dumnezeu pentru că America încă poate da oameni dornici să-şi sacrifice propriile vieţi pentru binele public. Vă mulţumesc şi noapte bună.

Camera a zăbovit asupra sigiliului prezidenţial. Apoi emisiunea a fost preluată de carele de luat vederi de afară care au transmis imaginea Casei Albe cu steagul în bernă.

– S-a terminat, Harry, a spus unul dintre cameramani.

– Hai să reluăm caseta să vedem cum arată.

Preşedintele, în Biroul Oval, şi directorul cu Mark, în biroul lui Janet Brown, au privit reluarea. Era bună. Legea controlului şi folosirii armelor avea să navigheze cu vînt **bun la pupa, şi-a zis în sinea lui Mark.**

Curierul şef şi-a făcut apariţia în cadrul uşii biroului lui Janet. S-a adresat directorului:

– Preşedintele vă invită pe dumneavoastră şi pe domnul Andrews în Biroul Oval.

Amîndoi bărbaţii s-au ridicat şi l-au urmat de-a lungul coridorului din aripa de vest, placat în marmură şi străjuit de portretele foştilor preşedinţi ce se amestecau cu tablouri în ulei ce comemorau diverse evenimente din istoria Americii. Au trecut pe lîngă bustul în bronz al lui Lincoln. Cînd au ajuns în aripa de est s-au oprit în faţa uşilor masive, semicirculare de la Biroul Oval, dominate de marele sigiliu prezidenţial. În hol, la o masă stătea un bărbat din Serviciul Secret, care şi-a ridicat privirile spre curierul şef, dar nici unul dintre ei n-a vorbit. Mark a văzut mîna agentului din Serviciul Secret cum s-a îndreptat sub masă şi imediat a auzit un declic. Sigiliul s-a despicat în două şi uşile s-au deschis. Curierul a rămas în prag.

Cineva scotea microfonul minuscul de sub gulerul preşedintelui, iar o tînără grijulie îi îndepărta urmele de

machiaj. Camerele de televiziune deja plecaseră. Curierul a anunțat:

– Domnul director al Biroului Federal de Investigații, domnul H.A.L. Tyson şi agentul special, Mark Andrews, doamnă preşedinte.

Preşedintele s-a ridicat de pe scaunul din celălalt capăt al camerei şi a aşteptat ca să-i întîmpine. Ei s-au îndreptat încet către ea.

– Domnule director, a şoptit abia auzit Mark.

– Da, Mark?

– Să-i spunem preşedintelui?